

ΕΤΟΣ. Η'

Αρ. 47
378

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΣΕΛΙΔΕΣ. 44.

1933

Ο ειδικός Δερματολόγος και των μεταδοτικών νοσημάτων Ιατρός κ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Μ. ΛΑΔΑΣ

τ. Διευθυντής του Ειδικού Τμήματος της 'Αστυκλινικής του Έθν. Πανεπιστημίου. Δέχεται ΣΟΛΩΝΟΣ 40, 10-1 π.μ. και 4-6 μ.μ.

Δίδονται κατά τὸ δυνατόν και συμβουλαι δι' ἀλληλογραφίας.

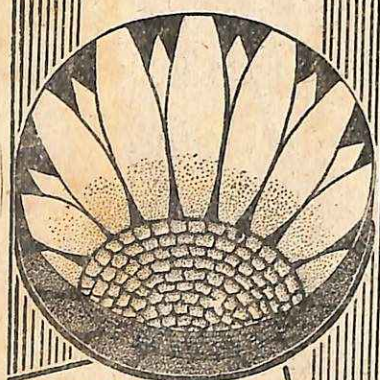
ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΕΚΘΕΣΙΣ

Σερβίς Φαγητοῦ Πορσελάνης
Σερβίς Τσαγιτοῦ — Καφέ
Σερβίς ποτηρικὰ
Σερβίς Μαχαίροπῆρουνα
Αἱ μεγαλύτεραι Μάρκες
Αἱ καλλίτεραι τιμαί.

ΔΙΟΝΑΤΟΣ - ΟΡΦΑΝΟΥΔΑΚΗΣ

23 ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 23 — Τηλ. 21-175

EMILE

Ἡ πούρα
ποῦ μέ τὰ ὀνὰ
εὐστακίᾳ καὶ τὸ
ὑπέροχο ἄρωμα
τῆς χαρίζει σὲν
μυαῖνα μιά γη-
λευτή ὠμορφιά.

ΓΕΝ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΣΤΗΚΗ
ΔΙΟΛΟΥ 9

ΚΡΕΜΑ ΠΡΟΣΩΠΟΥ

NEOTYS Crème

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

παχέεται σαντό

ἱστ. Neotys, Δαυδάρον 22 ΑΘΗΝΑΙ

ΤΑ ΝΕΑ ΚΡΕΓΙΟΝ

COTY

ΕΙΝΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑ ΟΛΩΝ

Δέν βγαίνουν, διατη-
ροῦνται καὶ εἶναι τε-
λείως ΑΒΛΑΒΗ

ΘΗΚΗ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΩΤΑΤΗ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΦΟΙΝΙΞ

Τὸ θαυματουργὸν Ἰνδικὸν ἔλαιον

ΤΡΙΧΟ--ΦΟΙΝΙΞ,,

Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς, τυγχάνει φυτικὸν πα-
ρασκευάσμα καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς βαφῆς μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς
λευκανθείσας τρίχας εἰς τὸ προηγουμένον αὐτῶν χρῶμα, ΞΑΝΘΟΝ,
ΜΕΛΑΝ ἢ ΚΑΣΤΑΝΟΝ, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτάς καὶ στυλνότητα
καὶ ἀναπτύσσει ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν.

Ὁδηγία τρόπου χρήσεως ἐντὸς τοῦ κυτίου (ἀπλουστάτη).

Γενικοὶ Ἀντιπρόσωποι :

“ΟΙΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ,,

Φ. Κ. ΦΩΤΙΑΔΗΣ & Ο. Γ. ΒΕΪΝΟΓΛΟΥ

Μακρὰς Στοῆς 42 — Πειραιᾶ.
Στοῦ Ἀλατίνη 18 — Θεσσαλονίκης.
Πειραιῶς 2 β — Ἀθήναι, ὅπου καὶ δίδονται πληροφορίες ἐκαστῇ
Τρίτῃ, Πέμπτῃ καὶ Σάββατον ἀπὸ τῆς 10 π. μ. μέχρι τῆς 1 μ. μ.
Ἐπίσης ἐν Καλλιθέᾳ παρὰ τῷ Ιατρῷ κ. Χαϊλαρίδῃ, ὁδὸς Θησέως 152.

EX-LAX

Ξαίρετο καθαρτικὸ καὶ διευκολυν-
τικὸ τῶν ἐντέρων.
ακουστὸ σ' ὅλο τὸν κόσμον.

αοφιλέςτατο φάρμακον.

ποφασίσατε νὰ δοκιμάσετε καὶ θὰ
πεισθῇτε ὅτι
αναβοῦσατε τὸ κέφι σας.

χουν ὅλα τὰ Φαρμακεία.

εὔρουν ὅλοι τὴν χρησιμότητά του.

άβετέ το χωρὶς φόβο, εἶνε ἀκίν-
δυνο.

ποδίδει τὴν ὑγεία.

αστερόνει τὸν νοῦ.

= ΤΟ =

ΕΞ-ΛΑΞ

Εἶνε τὸ ἐκλεκτότερον Ἀμερικανικὸν
Καθαρτικόν, πασίγνωστον ἀνὰ τὴν Ὑ-
φήλιον.

Εἶνε τὸ ἀβλαβέστερον, εὐγεστώτερον
καὶ δραστικώτερον τῶν καθαρτικῶν, χρη-
σιμοποιεῖται ἀκόμη καὶ εἰς ἐγκύους γυ-
ναῖκας καὶ θηλαζούσας μητέρας.

Εἶνε τὸ ἀγαπημένον καθαρτικὸ ἀπὸ νη-
πίου μέχρι πάλπου.

Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ Φαρμακεία.

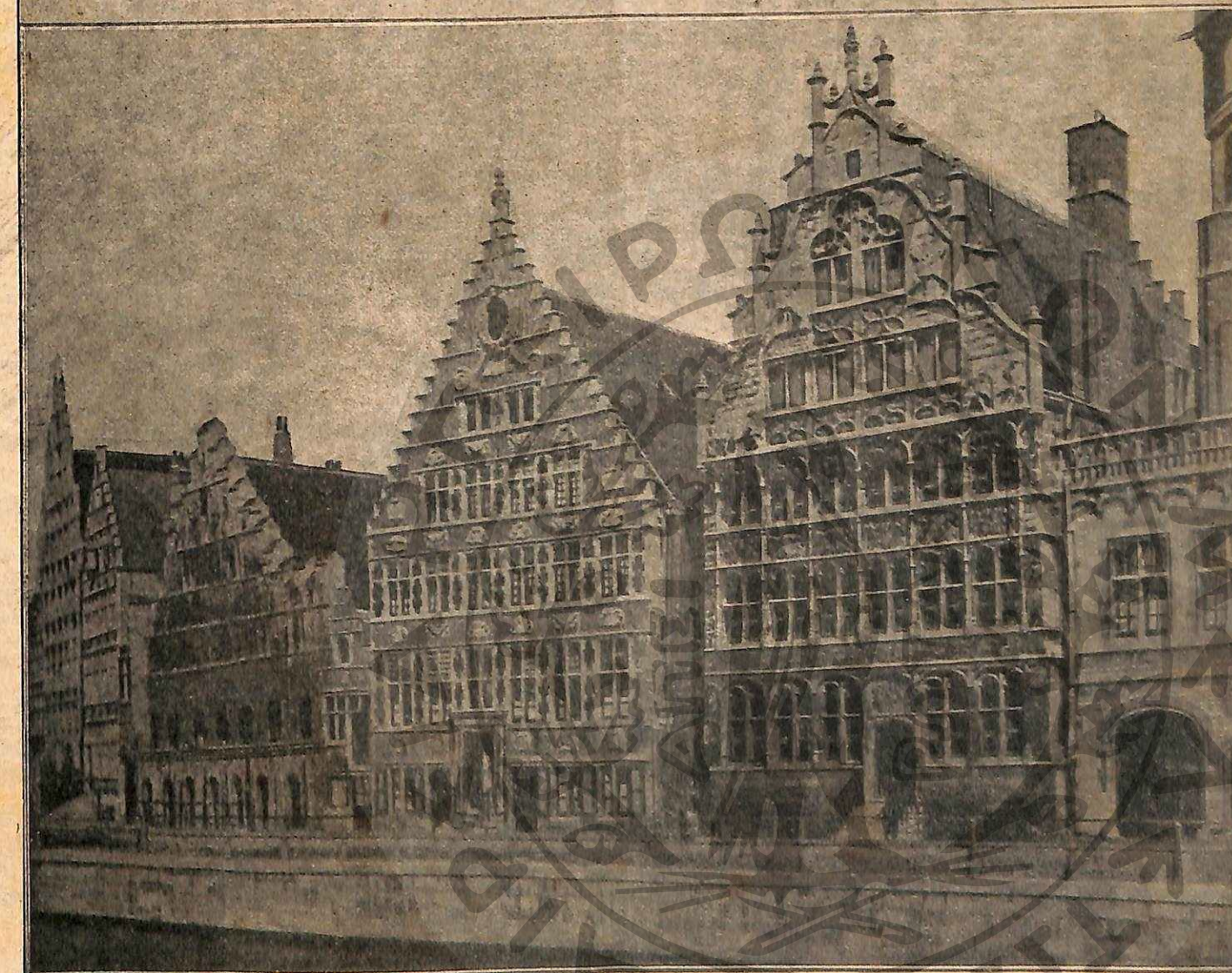
ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ

Ἄ. Κορνηγὸς

Λυκαούργου 185

ΑΘΗΝΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΠΑΝΩ : Μία ὑπέροχος φωτογραφία Ἀράβων μὲ τὰς καμήλας τους στὴ μέση τῆς Σαχάρας. — ΚΑΤΩ : Τὰ γραφικώτατα καὶ κομψότατα μεσαιωνικὰ σπιτία τῆς παραλίας τῆς Βελγικῆς πόλεως Γάνδης.

ΜΑΛΛΙΑ

ΔΙΑ ΠΛΕΞΙΜΟΝ εἶναι δι' ἡμᾶς
ἡ καλλιτέρα διαφήμισις. ΔΕΝ ΜΠΑΙ-
ΝΟΥΝ -- ΔΕΝ ΧΝΟΥΔΙΑΖΟΥΝ.
τῶν 40 γραμμαρ. Δρ. 16 ἡ κοῦκλα

ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΣ Α. Ε. ΠΑΤΡΩΝ

ΠΡΑΤΗΡΙΑ ΑΙΟΛΟΥ-ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΡΩΤΟΣ, ΠΟΝΟΥ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΓΜΟΥ

Η ΠΟΝΕΜΕΝΗ ΑΓΑΠΗ

ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΦΟΥΛΕΡΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ. — Ο Άγγλος εφημέριος κ. Λαόν, της μικρής πόλεως Χ., θέλει μερὰ μεταξὺ τῶν πιστῶν, μέσα στὴν ἐκκλησία, μιὰ νεαρά χλωμή μονογονιμὴν γυναίκα, τῆς ὁποίας ἡ μεγαλοπρέπεια καὶ μυστηριώδης τροπὴ τοῦ κάλλους ἐν τῷ σπασί. Ζητεῖται νὰ ἐξυμνήσῃ τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς αὐτῆς καὶ νὰ τὴν παρηγορήσῃ, ἀλλὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Ἡ ἀγνοστὴ εἶνε πολὺ ἐπιφυλακτικὴ καὶ ἀπροσέγγιστη. Ἐξαιτίας δὲ κ. Λαόν μαθαίνει ὅτι ἡ ἀγνοστὴ μένει στὸ σπίτι μιὰς γνωστῆς τοῦ κυρίου κ' ὅτι εἶνε θαρρεῖα ἀρρωστὴ, μὰ δὲν δέχεται νὰ δεῖ κανένα. Κάποιο τρομερὸ μυστικόν, κάποιον κρίμα τὴν βασανίζει φρικτὰ. Ὁ κ. Λαόν συμπνέει τὴν ἀγνοστὴν κυρία καὶ ἐπὶ τέλους κατορθώνει νὰ τὴν πείθῃ νὰ τὸν δεχθῇ. Κατὰ τὴν ἐπισκεψὶ αὐτῆς ἡ ἀρρωστὴ παραδίδει στὸν ἐφημέριον τὸ ἱμερολόγιον τῆς ζωῆς της, στὸ ὁποῖον γράφει πᾶς ἀπόμνημα ἀπὸ μικρῆς ἀρρωστίας καὶ πᾶς ἀνέκδοτο ἀπὸ ἐκείνη τῆς τῶν κ. Μιδλετον, ὁ ὁποῖος σὲ λίγο ἐξαναπαύσθηκε. Ἡ γυναίκα τοῦ βελου τοῦ ἀνέστησε θερμὰ, ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴν τῆς μικρῆς ὀφθαλμῶν, ἀν' αὐτὴν ἀπὸ τῆς καὶ δικῆς τῆς κόρης σὲ λίγο. Ἀλλὰ ἡ κόρη τῆς κ. Μιδλετον ἦταν κακοὺ χαρακτήρος καὶ τεμπέλα. Φιλονεικούσε συχνὰ μὲ τὴν μικρὴν Ἑλένη — αὐτὴ ἦταν τ' ὄνομα τῆς μονογονιμῆς κυρίας — καὶ μιὰ μέρα ἡ Ἑλένη, χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ῥίχνει τὴν μικρὴν στὸ χείμαρρον ποτρεχῆ κατὰ ἀπὸ τὸ σπίτι. ὅπου καὶ πνίγεται. Ἡ κόρη τῆς Ἑλένης γιὰ τὸ ἀκούσιο ἐγκλήματ' ἦτο ἐν ἀπερίγραπτῃ. Συγχρόνως ἀναγκάζει τὴν ἀρρωστὴν γυναίκα νὰ γράψῃ τὴν εἰς τὸ ἱμερολόγιον τοῦ βελου τοῦ Ἑδουάρδου. Συγχρόνως ἡ Ἑλένη συμπαθεῖ τὸν ἀδελφὸν τῆς βελου τοῦ, τὸν Ἑρρίκο Λόβελ, ὁ ὁποῖος φάνηκε ἐρωτευμένος μετὰ τῆς. Τὸν ἴδιον καιρὸν ἡ Ἑλένη γνωρίζει τὴν νεαρὰν Ἀλίκη Τρασό, καὶ φεύγει γιὰ νὰ πάῃ νὰ μελὴ λίγες μέρες στὴν θεία τῆς κ. Μπράντον, ὅπου φάνηκε καὶ ὁρίσκει ἀρκετοὺς καλεσμένους, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸν Ἑρρίκο Λόβελ. Ὁ Ἑρρίκος δὲν τὴν κοῦει αὐτὴ τὴν φορὰ τὸ ἀσπασμὸν τοῦ. Τῆς ἐξομολογεῖται τὸν μεγάλο του ἔρωτα, τῆς λέει πᾶς ἀν' αὐτὴν δεχθῇ νὰ παντρευτοῦν κρυφά, μεγάλας συμφορὰς θὰ τοὺς πλῆξουν καὶ τοὺς δύο. Ἡ Ἑλένη ἀρνείται καὶ γυρίζει κοντὰ στὴν θεία τῆς κ. Μιδλετον, ὅπου λίγες ὥρες ὕστερα πληροφορεῖται ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἐτέλεσε κρυφὰ τὸν γάμον τοῦ μὲ τὴν Ἀλίκη Τρασό. Τὸν ἴδιον καιρὸν γυρίζει στὸ Ἐλμουλὸν ὁ Ἑδουάρδος Μιδλετον, ὁ ὁποῖος ἐξομολογεῖται στὴν Ἑλένη τὸν ἔρωτά του. Μὰ ἡ Ἑλένη τὸν ἀποκρούει καὶ αὐτὸν καὶ φεύγει μετὰ λίγες ἡμέρας μὲ τὴν κ. Μιδλετον γιὰ τὸ Λονδίνον, ὅπου συναντοῦν τὸν Ἑρρίκο Λόβελ καὶ τὴν σύζυγόν του Ἀλίκη. Στὸ μεταξὺ αὐτὸ ὁ Ἑρρίκος δὲν παύει νὰ πολιορκῇ τὴν Ἑλένη καὶ τέλος τῆς ἐξηγεῖ γιὰ τὴν ἀναγκαστικὴν νὰ πάρῃ γυναίκα τὴν τὴν κ. Τρασό, ἡ ὁποία τοῦ εἶχε δανείσει ἀλλοτε 10 χιλιάδες λίρες, γιὰ νὰ πληρώσῃ τὰ χαρτοπακτικὰ του χρέη, καὶ τοῦ εἶχε πάρει μιὰ σχετικὴ γραπτὴ ὑπόσχεσι. Λίγον καιρὸν κατόπιν ἡ Ἑλένη παντρεύεται τέλος τὸν Ἑδουάρδον, ἀλλὰ δὲν χαίρεται γιὰ πολὺν καιρὸν τὴν εὐτυχίαν της. Ὁ Ἑδουάρδος ζηλοτυπεῖ τὸν Ἑρρίκον καὶ μιὰ μέρα, παρεξηγώντας τὴν οἰκίαν τῆς συζύγου του ἀπέναντι τοῦ Ἑρρίκου, τὴν ἐγκαταλείπει. Κατόπιν αὐτοῦ ἡ Ἑλένη ἀπελπίζεται καὶ ἐπάνω στὴν ἀπόγνωσίν της ἀποφασίζει νὰ φύγῃ μακριὰ, νὰ γαθῇ ἀπ' τὸν κόσμον...

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

—Θεῖα μου, τῆς ἀπάντησα, λυποῦμαι πολὺ, μὰ δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ χάω ἀλλοιῶς. Ὅσα μὲ διώχνουν ἀπὸ δὴ πέρα...

—Τί λέει ἀναγκαστικὴ μου Ἑλένη! μὴ φωνάζεις. Ποῦς σε διώχνει;

Ἐσχῶς ὅτι ὅλοι σ' ἀγαποῦνε καὶ ὅλοι ἐνδιαφερόμαστε γιὰ σένα;

—Ὁχι, θεῖα, δὲν τὸ ξεχνῶ. Δὲν θὰ τὸ ξεχάσω ποτέ. Θὰ τὸ θυμῶμαι πάντα καὶ θὰ σὰς εἶμαι αἰώνως ὑποχρεωμένη γιὰ τὴν καλὴν σὺνῃν ποὺ δειξάτε σὲ μένα. Καὶ ὁμως...

—Τί θες νὰ πῇς, παιδί μου;

—Θέλω νὰ πῶ ὅτι ὅλα ἐδῶ, θεῖα μου, μοῦ θυμίζουν τὴν δυστυχίαν μου καὶ τὸν πόνο μου. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ φύγω, γι' αὐτὸ ποθῶ ν' ἀπομακρυνθῶ ἀπ' ἐδῶ, νὰ γαθῶ.

Μιλώντας ἔτσι δὲν ἀπόρριψε νὰ συγκατατεθῇ πειὰ καὶ ἀναλύθηκα σὲ δάκρυα.

Ἡ θεῖα μου μὲ πῆρε στὴν ἀγκαλιά της καὶ προσπαθῆσε νὰ μὲ παρηγορήσῃ.

—Ποῦ πῆς νὰ μὴν ἀπελπίσῃς; ἔπει, Ἑλένη, μὴ εἶπες. Ἐσχῶς τὸ θεῖο, στὸν ὁποῖον πρέπει ὅλοι νὰ ἐλπίζουμε; Δὲν ἐχάθηκα τὸ καθεστὴ γιὰ σένα ἄλλωστε. Ὁ Ἑδουάρδος θὰ συνανθωνθῇ, στὸ τέλος τὸ λάθος τοῦ καὶ θὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ σου. Εἶμαι βέβαιη γι' αὐτό.

Ἀναστέναντα καὶ τῆς ἀπάντησα.

—Δυστυχῶς, θεῖα μου, δὲν ἐλπίζω πειὰ σὲ τίποτε ἀπολύτως. Μ' ἐγκατέλειψε καὶ αὐτὸς ὁ θεός!

—Παιδί μου Ἑλένη, μὴ βλαστημῇς!

—Δὲν βλαστημῶ, θεῖα μου. Μὰ εἶμαι βέβαιη πῶς καὶ ὁ ἴδιος ὁ θεὸς μὲ τιμωρεῖ...

Ἐνα πρωὶ ὁ Ἑρρίκος συνῆλθε καὶ ἄρχισε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Ἀλίκη...

—Σὲ τιμωρεῖ ὁ θεός! Καὶ γιατί; Τί ἔφταιξες σὺ στὸν θεόν, καλὸ μου παιδί;

—Εἶμαι μιὰ ἀναρπώλη!

—Σὺ πα! Μὴ λές τέτοια λόγια. Ὁ θεός σ' ἀγαπᾷ, ὅπως σ' ἀγαποῦμε ὅλοι μας, γιὰτὶ εἶσαι καλὴ καὶ ἐνέρετη, εἶσαι ἀθώα...

Τί μποροῦσα ν' ἀπαντήσω; Νὰ πῇς πῶς ἦσαν μιὰ φόνισσα, μιὰ κακοῦργος, ὅτι εἶχα σκοτώσει τὴν κόρη τῆς;

Θὰ ἔπρεπε ἴσως νὰ τῆς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, μὰ δὲν εἶχα τὴ δύναμι, θεῖα μου, δὲν εἶχα τὸ κουράγιον...

Συνέχισα, λοιπὸν τὴς προστομασίες μου γιὰ τὸ ταξίδι μου, παρὰ τὴς παρακλήσεως τῆς θεῖας μου, παρὰ τὴς πατρικῆς συστάσεως τοῦ θεοῦ μου.

Ἦσαν τὶς ἡμέρες αὐτὲς σὰν τρελλή. Νόμιζα πῶς ὅλοι μὲ μισοῦσαν. ὅλοι ἤθελαν τὸ κακό μου. Εἶχα πάθει μισανθρωπία.

Κι' ἄρα, ἐνῶ βοισκόμουν στὴν ψυχικὴ αὐτὴ ἀναστάσι, συνέβη ἀκόμα καὶ τὸ ἐξῆς, τὸ ὁποῖο μεγάλωσε τὸν πόνο μου.

Ἐνα πρωὶ, ὁ Ἑρρίκος συνῆλθε καὶ πῶς καὶ ἄνοιξε νὰ μιλήσῃ μὲ τὴν Ἀλίκη...

Τὴν ὥρην διαφόρα πράγματα, ζήτησε πληροφορίες γιὰ τοὺς συγγενεῖς καὶ τοὺς γνωστοὺς τῶν καὶ τέλος ῥώτησε καὶ γιὰ μένα.

Ἡ Ἀλίκη — χωρὶς νὰ τὸ σκεφθῇ ἴσως — τοῦ εἶπε ὅλη τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Ἑλένη πρόκειται νὰ φύγῃ, ἀπάντησε στὴν ἐρώτησιν τοῦ Ἑρρίκου.

—Ποῦ σκέπτεται νὰ πάῃ;

—Μὰ δὲν ξέρω... Δὲν ξέρει κανείς.

Ὁ Ἑρρίκος παρανενοῦχησε.

—Τί σημαίνει αὐτό; ῥώτησε.

Ἡ Ἀλίκη τοῦ ἐξηγήσε τότε πῶς ἐπρόκειτο νὰ φύγῃ μακριὰ, γιὰ νὰ ξεχάσῃ καὶ νὰ ξεχασθῇ.

Ἡ πληροφορία αὐτὴ ἐλύπησε τὸν Ἑρρίκον, τὸν ἐλύπησε φρίκῃς πολὺ.

Ἐξήγησε νὰ μὲ δῇ. Καὶ ἡ Ἀλίκη τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μὲ εἰδοποιήσῃ.

Ὅταν ἔμαθα πῶς ἡ κατάσταση τοῦ Ἑρρίκου καλυτέρευε, εὐχαριστήθηκα πολὺ. Σίχθηκα ὥστόσο ἡ καρδιά μου, ὅταν ἀκούσα πῶς ζήτοῦσε νὰ μὲ δῇ.

Ἦθελαν νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὸν δῶ, γιὰ νὰ μὴ τὸν λυπηθῶ, καὶ νὰ μὴν ἐπιδεινώσω τὴν κατάστασίν του.

Δὲν μποροῦσα ὅμως νὰ τοῦ ἀρνηθῶ καὶ τὴν γὰρ ποὺ μοῦ ζήτοῦσε. Κι' ἔνα πρωὶ, ἐπῆγα στὸ σπίτι τους.

Ὁ Ἑρρίκος εἶπε ξυπνήσει. Ἦταν ἡσυχος καὶ φαίνεται πῶς ὁ ἀρρωστὸς νὰ γίνῃ καλὰ καὶ νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι...

Χαυρογέλασε λυπημένα, ὅταν μὲ εἶδε καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ καθίσω κοντὰ του.

Ἐπὶ μερικὰ δευτερόλεπτα καθεστὴ ἀπ' τοὺς τοὺς μὲ δὲν μιλοῦσε.

Τέλος ὁ Ἑρρίκος μὲ ῥώτησε, μὲ φωνὴ ποῦτρεψε.

—Φεύγεις, Ἑλένη;

Ταραχτήθηκα...

Δὲν ἤξερα τί νὰ τοῦ ἀπαντήσω.

—Δὲν θὰ λείψῃς βέβαια καὶ πολὺν καιρὸν, ξανάπε σὲ λίγο.

—Ναί, φθόβρισα. Χωρὶς νὰ ξέρω τί λέω.

Ὁ Ἑρρίκος γύρισε ἀμέσως τότε στὴν Ἀλίκη καὶ τῆς εἶπε.

—Βλέπεις, λοιπὸν; Ἡ Ἑλένη θὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ μας. Δὲν πρόκειται νὰ λείψῃ πολὺν καιρὸν.

Ἡ Ἀλίκη χαμήλωσε τὰ μάτια της καὶ δὲν εἶπε λέξι.

Ἐγὼ ἐπίσης δὲν μιλοῦσα.

Ἡ σιωπὴ μας αὐτὴ ἔδωσε στὸν Ἑρρίκον νὰ καταλάβῃ πῶς πραγματικῶς βλέπαμε γιὰ στενὴν φροντίδα.

Στῆθεξ τότε ἔπᾶνον μετὰ τὰ ὦτα του καὶ μοῦ εἶπε.

—Ὅσοι εἶν' ἀλήθεια;

—Ναί, φθόβρισα.

—Θὰ φύγῃς γιὰ πάντα, Ἑλένη;

—Ναί, Ἑρρίκο, γιὰ πάντα...

Ἐγὼνε λυγρόλεπτη σιωπὴ.

Ὁ Ἑρρίκος ἀναστέναντα καὶ πρόφρων τὸν ἴδιον ποῦτρεψε τὸ ὦχρό μὲτωπο του.

Ἡ καρδιά μου γτυποῦσε σὰν νὰ...

ἐπρόκειτο νὰ σπῇ.

Ἡ Ἀλίκη ἦταν ἐπίσης κατὰ χλωμή.

Θὰ ἤθελα ν' ἄνοιγε αὐτὴ τὴν στήν τῇ γῇ καὶ νὰ μὲ κατάνεινε.

Καταλάβαινα ὅτι ὁ Ἑρρίκος ἀγωνιούσε, ἀγωνιούσε θανάσιμα...

Καταλάβαινα ὅτι θὰ γινόμουν ἀσυνεπὴ νὰ χειροτερέψῃ τὴν κατάστασίν του...

—Ἀλλὰ τί ἔφταιγα ἐγὼ γιὰ ὅλα αὐτά;

Τί ἔφταιγα ἐγὼ γιὰ τὴν ἀγωνίαν τοῦ ἀσθενόσαντος, αὐτὴν ἰδίαν στιγμὴν τῇ Ἀλίκῃ, γιὰ τὸν πόνο καὶ τὸ σπαραγμὸν ποὺ τῆς προξενούσε;

Προσπάθησα, τέλος, νὰ συγκεντρώσω τὴς δυνάμεις μου, νὰ συγκεντρώσω ὅλη μου τὴν ψυχραιμία καὶ νὰ πῶ.

—Μὴ σκέπτεσαι πειὰ τὴ θέσιν τῇ δικῇ μου, Ἑρρίκο. Ἡ μοῖρα ἡ ὁ θεός μὲ τιμωροῦν καὶ δὲν διακαρτέρωμαι γι' αὐτό. Ἀς ξεχάσωμε τὰ περασμένα. Ὅσο καὶ ἂν βοήσκει μακριὰ σας, ὥστόσο, δὲν θὰ ξεχάσω ποτε καὶ θὰ εὐχόμεαι πάντα ν' ὅλη μου τὴν καρδιά, θὰ εὐχόμεαι ὁλοφύγῃς γιὰ σὰς, γιὰ τὴν εὐτυχίαν σας...

—Γιὰ τὴν εὐτυχίαν μας... φθόβρισε ὁ Ἑρρίκος.

—Ναί, γιὰ τὴν εὐτυχίαν σας. Θὰ γίνης πολὺ γρήγορα καλὰ, Ἑρρίκο.

—Ναί, Ἑρρίκο.

Δὲν νομίζεις ὅτι ἡ ἀπόφασίς σου νὰ φύγῃς, εἶνε πολὺ βιαστικὴ, πολὺ ἀπερίσκεπτη μπορῶ νὰ πῶ;

—Τὸ σκέφθηκα ἀρκετὰ αὐτό, Ἑρρίκο.

—Πῶς ἀντὶς... Ἀλλὰ ἀκούσε τί εἶπα νὰ σοῦ πῶ. Δὲν θέλεις νὰ καλέσω τὸν Ἑδουάρδον ἐδῶ καὶ νὰ τοῦ μιλήσω ἐγὼ ὁ ἴδιος;

—Σεῖς!...

—Γιατὶ ὅχι; Εἶμαι βέβαιος πῶς θὰ μ' ἀκούσῃ, θὰ μὲ πιστέλῃ.

—Ναί, γιὰ τὴν εὐτυχίαν σας. Θὰ γίνης πολὺ γρήγορα καλὰ, Ἑρρίκο.

Δὲν ἀρνούμαι, Ἑρρίκο. Σ' εὐ-

χαριστῶ μάλιστα, σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅτι θὰ κοπιᾷς μάταια καὶ ὅτι ἴσως θὰ χειροτερέψῃς τὴν κατάστασίν σου, μὲ τὸ διάδημά σου αὐτό.

—Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ μένα, Ἑλένη. Πές μου μόνον πῶς δὲν ἔχεις ἀντίρρηση.

—Δὲν ἔχω καμιά ἀντίρρηση.

—Ἀρκεῖ νὰ δεχθῇ νὰ σ' ἀκούσῃ.

—Θὰ δεχθῇ, Ἑλένη.

Ἐδωκίστησα καὶ πάλιν τὸν Ἑρρίκον καὶ ἔφυγα.

Στὴν πόρτα ἡ Ἀλίκη εἰστήκει στὴν ἀγκαλιά μου κλαίγοντας. Τὴν φίλησα πολλὰς φορὰς καὶ προσπαθῆσα νὰ τὴν παρηγορήσω.

—Ἐγὼ τὴς ἐλπίζω σου στὸν θεόν, τῆς εἶπα. Ὁ Ἑρρίκος θὰ γίνῃ καλὰ καὶ θὰ σ' ἀγαπήσῃ ὅσο τὸν ἀγαπᾷς. Ὅσο γιὰ μένα... μὴ μὲ σκέπτεσθε πειὰ. Θὰ φύγω μακριὰ... Εἶμαι βέβαιη ὅτι ὁ Ἑδουάρδος δὲν θὰ θελήσῃ ν' ἀκούσῃ τὸν Ἑρρίκον...

Ὅταν γύρισα σπίτι, ἡ λύπη μου ἐξέσπασε σὰν καταγίγδα, σὰν θύελλα.

Κλειστήκα στὴν κρεβατοκάμαρά μου καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω σὰν μικρὸ παιδί.

Ὁ θεός καὶ ἡ θεῖα μου μ' ἄκουσαν σάντεςται, μὰ δὲν θελήσαν νὰ μ' ἀνησυχήσουν. Ἐγὼν σταθὴ συν-

τημένοι, ἔξω ἀπ' τὴν πόρτα τῆς κρεβατοκάμαράς μου, σιωπηλοὶ, θλιμμένοι...

Αὐτὴ ἡ τραγωδία δὲν μποροῦσε νὰ συνεχισθῇ πειὰ. Ὅλα ἦσαν ἔτοιμα. Ἐπρεπε νὰ φύγῃ, νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον.

Δὲν ἔπρεπε ἄλλωστε σὲ τίποτε πειὰ.

Ὁ Ἑδουάρδος ἦταν ἀμετάπειστος.

Ὅσοι καὶ ὁ Ἑρρίκος μπόρεσε νὰ τὸν καλέσῃ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ, γιὰτὶ τὴν ἰδίαν μέρα τῆς ἐπισκέψεως μου, ἡ κατάσταση τοῦ χειροτερέψε ἀξίονα...

Δυνατὸς πυρετὸς τὸν ἐπίασε καὶ ἄρχισε νὰ παραληρή. Δὲν γινώριζε κανένα ἀπ' τοὺς δικούς του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ οἱ γιατροὶ ἀρχισαν πάλιν νὰ φοβούνται σοβαρῶς γιὰ τὴν ζωὴν του.

Τετάρτη πλὴν!...

Ὅλοι μὲ εἶχαν ἐγκαταλείψει καὶ αὐτὸς ἀκόμα ὁ θεός!

Κι' ἔτσι, ὕστερα ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἐτοιμάσθηκα ν' ἀναχωρήσω.

(Ἀκολουθεῖ)

Η "ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ,,

Βρίσκεται σήμερον στὴν ἐξαιρετικὰ εὐχάριστη θέσιν νὰ ἀναγγεῖλῃ στοὺς ἀγαπητοὺς της ἀναγνώστους μιὰν σημαντικὴν καὶ ἀξιόλογον καινοτομίαν της: Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς της πανηγυρικοῦ 52σελίδου φύλλου θὰ περιλαμβάνῃ καὶ τὰ πλέον ἐκλεκτὰ ἐκ τῶν περιεχομένων τοῦ λαμπροῦ ἔβδο-

μαδιαίου περιοδικοῦ **"ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ,,** τὸ ὁποῖον ὁ διευθυντὴς κ. Ν. ΚΑΜΑΡΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ἐξεχώρισε εἰς τὸ συγκρότημα **"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"**—**"ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"** μὴ δυνάμενος ἀτυχῶς νὰ συνεχίσῃ τὴν ἐκδοσίν του, παρὰ τὴν πρόθυμον ὑποστήριξιν τοῦ κοινοῦ διὰ σοβαροῦς λόγους ὑγείας.

Κατόπιν αὐτοῦ ἡ **"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"** αὐξάνουσα τὰς σελίδας της θὰ περιλάβῃ τὰ συναρπαστικὰ ἀναγνώσματα τῶν **"ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ"**:

"Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΝΤ' ΑΡΓΚΟ"—**"Η ΚΟΥΚΛΑ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ"**—**"ΟΙ ΔΑΙΜΟΝΕΣ ΤΟΥ ΩΚΕΑΝΟΥ"**

Μὲ ἐκτενεστάτην περίληψιν ἐκάστου, οὕτως ὥστε, ἐκτὸς τῶν πολυπληθῶν ἀναγνωστῶν τῶν **"ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΩΝ"** νὰ δυνηθοῦν νὰ τὰ παρακολουθήσουν καὶ νὰ ἐντρυφήσουν εἰς αὐτὰ καὶ οἱ ἀναγνώσται της

"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ"

Εἰς τὴν **"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ"** θ' ἀρχίσῃ ἐπίσης δημοσιεύμενον ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς φύλλου καὶ τὸ νέον σιδηματικὸν μυθιστόρημα **ΤΟΥ ΑΚΑΔΗΜΑΓΓΙΚΟΥ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ**

"ΤΗΛΕΡΩΣ"

τὸ ὁποῖον ἀνήγγειλαν τὰ **"ΠΑΝΑΘΗΝΑΙΑ"** καὶ τὸ ὁποῖον ἠγόρασαν ἡ **"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ"**.

Ἐπίσης εἰς τὴν **"ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ"** θὰ μεταφερθοῦν:

Ἡ **"ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ"** τῶν **"Παναθηναίων"**, διὰ τῆς ὁποίας θ' ἀ

Η ΤΑΝΕ νύχτα. 'Η φωτιά που ανάβει μέσα στο τζάκι, φωτίζει την καλύβα και υπορούσε κανείς να διακρίνει τα ψαράδικα δίχτυα που κρεμόντουσαν στους τοίχους. Πιο πέρα, σε μία γωνιά, άπλωσαν στα ράφια, οι τεντσερέδες ήταν αραδιασμένοι λαμπεροί και καλογωνωμένοι. Δίπλα στο πλατύ διπλό κρεβάτι, με τις κουρτίνες, υπήρχε ένα δεύτερο πρόχειρο κρεβάτι. 'Απάνω σ' αυτό, πάντοτε παιδάκια κοιμόντουσαν άμεση, σαν τα πουλάκια στη φωλιά τους. 'Η μητέρα τους, γονατισμένη κοντά στο κρεβάτι, ακολουπούσε το κεφάλι της άπάνω στα σκεπάσματα και προσευχόταν. 'Εξω, η θάλασσα μούγκριζε άγριamente και μαυισμένα τα κύματα χτυπούσαν άπάνω στους βράχους... Κι' ο άνδρας της βρισκόταν στο πέλαγος...

'Από μικρό παιδί ο άνδρας της ήταν ψαράς. 'Η ζωή του ολοκληρώθηκε σταθή με κάθισμα στην πλάτη με τα κύματα του ωκεανού. Τα παιδιά του έπρεπε να φάνε και να ντυθούν. Μ' όλους τους καιρούς, με βροχή, άνεμο ή τρικυμία, ο ψαράς έπρεπε να βγεί με τη ψαρόδρακά του.

Κι' όσο ο άνδρας της ήταν έξω, η Τζέννυ έβρισκε στο σπίτι, υπάκουα τα δίχτυα, ή τα ρουχάκια των παιδιών της και του ψαρά, ενώ στο τζάκι σιγάζεζε ή ψαρόσουπα.

Σαν πλάγιασαν τα παιδιά κι' αποκοιμήθηκαν, η Τζέννυ γονάτισε να προσευχηθεί. 'Ανήσυχη, σκεπτόταν τον άνδρα της. 'Η άγριος στρογγυλός φάρος των γλάρων την τρομάζει. Θαρρύνει πως κορόιδευαν την αγωνία της και το βογγητό της θάλασσας γέμιζε την καρδιά της με φρίκη. 'Η Τζέννυ συλλογιόταν... Σκεπτόταν τη φτώχεια τους, τα παιδάκια της που γύριζαν ξυπόλυτα χειμώνα - καλοκαίρι. Ποτέ δεν μπόρεσε να τους δώσει λίγο άππορ ψωμί...

—'Ω! Θεέ μου — ψιθύρισε — πως μουγκρίζει η θάλασσα άπόψε!... Δυστυχισμένες έσαι η γυναίκες που ο άνδρας μας βρίσκεται στο πέλαγος μ' αυτή την τρικυμία!

'Η Τζέννυ σηκώθηκε, πήρε το κανάλι, το άναψε και κατόπιν φόρεσε τη υπέρτα της.

—'Είλε, φάρα, σκέφτηκε, να πάω να ιδώ αν έλγεται, κι' αν το φως είναι άναμμένο στη σημαδούρα του λαμναού.

Και βγήκε έξω. Δεν έβλεπε τίποτα, μονάχα πέρα στον ορίζοντα μία άσπρη γραμμή άπό άφρούς... 'Εβρεχε, μία φιλή, παγωμένη βροχή. Κανένα φως δεν φαινόταν στις γύρω καλύβες.

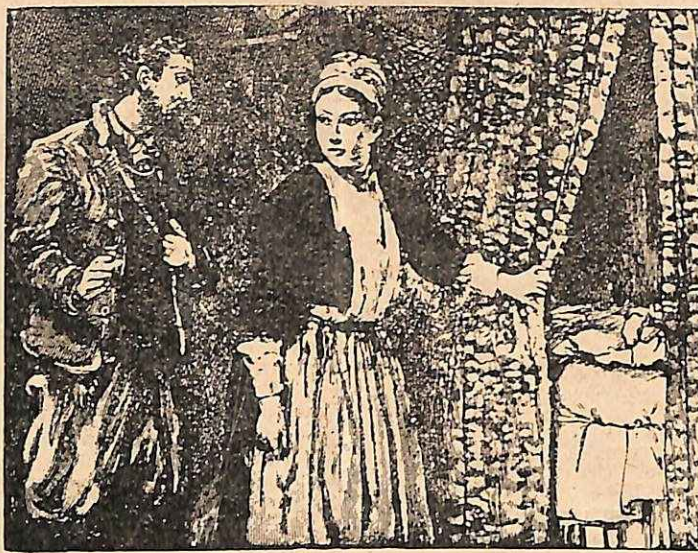
Ευτυχώς η Τζέννυ παρατήρησε πως ή πρώτη της πλανήτης μισογκυμωμένη καλύβα ήταν άνοιχτή και πως τη γυτούσε ο άνδρας.

—'Αλήθεια, σκέφτηκε, ή δυστυχισμένη γήρα, που κάθεται σ' αυτή την καλύβα, είναι άρρωστη κι' ολομόναχη. 'Ας πάω να ιδώ πως είναι.

'Η Τζέννυ χτύπησε στην πόρτα, να κανέναν δεν της άπάντησε.

'Ο παγωμένος άνδρας την έκανε να ριγίσει.

—'Οχι, είναι πολύ άρρωστη, σκέφτηκε. Και τα παιδιά της;... 'Είλε, τόσο φτωχή ή δυστυχισμένη κι' ο άνδρας της χάρηκε... πνί-

—Κύτταξε! είπε η Τζέννυ.

ΓΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΒΙΚΤΟΡΟΣ ΟΥΓΚΟ

TZENNY

γής!...

'Η Τζέννυ χτύπησε και πάλι, γοώσε ώστόσο να λάβει καμιά άπάντησι. 'Ανήσυχη, έσπρωξε την πόρτα και απήκε στην καλύβα. Στο φως του φαναριού της διέκρινε τη γειτόνισσά της έκαλωμένη στο κρεβάτι της. 'Η γυναίκα ήταν άκίνητη, τα πόδια της γυμνά κι' είχε τα μάτια της ορθάνοιχτα, κερωμένα στο κενό. Το γέρι της παγωμένο κρεμόταν έξω άπ' το κρεβάτι κι' άκουμπόσε στο πάτωμα.

Με φόβο, η Τζέννυ πλησίασε και την άγγιξε. 'Η φτωχή γυναίκα ήταν νεκρή... Δίπλα στο φτωγικό κρεβάτι της, βρισκόταν μία κούνια. 'Εκεί μέσα δυο μικρά, ένα άρσάκι κι' ένα κοριτσάκι κοινούντουσαν και χαμογελούσαν μέσα στον ύπνο τους.

Τί είχε κάνει τάχα ή Τζέννυ στην καλύβα της νεκρής κι' έβρεχε τώρα άπ' εκεί σαν κλέφτρα, κρυβοντας κάτι κάτω άπό τη υπέρτα της; Ριχτεί έβρεχε: έτσι βιαστική, γω-

Δυο παιδάκια κοιμόντουσαν στην κούνια τους...

ρίς να το μύση να κυττάξει πίσω της: Τί ήταν αυτό που πήγε κι' έκρυψε στο δικό της κρεβάτι, κάτω άπό τις κουρτίνες του;

'Η αύρη είχε άρχισι, πιά να γλυκοχαράζει. 'Η Τζέννυ, χλωμή άπό την άγρύπνια, άκούμπησε το μέτωπό της άπάνω στο μαξιλάρι του κρεβατιού και, σιγά-σιγά, ψιθύριζε, ενώ έξω ο άνδρας θρηνούσε.

—Θεέ μου, τί θα πη ο άνδρας μου; 'Εχει τόσα βάσανα ο δυστυχής. Πέντε παιδιά να φρέν! Και τώρα αυτό το πρόσθετο βάρος! Θεέ μου, πως φοβόμαι τί θα πω!

Βυθισμένη καθώς ήταν στις θλίβες σκέψεις της, ή Τζέννυ δεν άκουσε την πόρτα, που άνοιξε ξαφνικά. 'Ο ψαράς, σέρνοντας τα βρογμένα δίχτυα του, μπήκε στην καλύβα και μ' ένα εθιμο γέλιο φώναξε.

—Γυναίκα, το θάλασσοπούλι σου γύρισε!

'Η Τζέννυ πετάχτηκε όρθη και με λαχτάρα ρίχτηκε στην άγκαλιά του άνδρός της.

—'Ηρθες, ήρθες: φώναζε με χαρά.

—'Ηρθα, γυναίκα, μα στάθηκε άτυχος, άπόψε. Το ψάρεμα δεν πήγε καλά. 'Ηταν μεγάλη θάλασσα-ταραχή. Τα δίχτυα έγιναν κομμάτια... Μα δεν πειράζει, άφου σέ κρατώ τώρα στην άγκαλιά μου, είμαι εύχαριστήμένος... Τί τρικυμία, Θεέ μου! Γιά μία στιγμή, θαρρύνει πως γάθηκα κι' έγω κι' ή βάκα μου. Μα έσύ, γιατί δεν πλάγιασες άκόμα; Τί έκανες; Δειλά, ενώ ένα ρίγος περνούσε σ' όλο το κορμί της, ή Τζέννυ άπάντησε.

—'Εγώ; Τίποτα. 'Ερραδα. 'Ακουγα την τρικυμία και φοβόμουν.

—Ναι, έχουμε βαρύνει χειμώνα, έρώτος, και ή ζωή είναι πολύ δύσκολη. Μα δεν πειράζει, τα πράγματα θα σπιάξουν!

Τρέμοντας, σαν να επρόκειτο να εξομολογηθεί ένα μεγάλο κρίμα, ή Τζέννυ έπε.

—'Ακουσε με, άνδρα μου! 'Απόψε, ή γειτόνισσά μας πένανε. 'Αρσας δυο μικρά όρρανα, τον Γκιγιώμ και τη Μαντελέν. Τέ άγορι υλίες άρσις να περπατά και το κορίτσι είπε χίλιας τα πρώτα του λόγια. 'Η μάνα τους, ήταν, έξερεις, πολύ φτωχή...

'Ο ψαράς έγινε, μονομιές, σοβαρός. Πέταξε σε μία άκρη τον γυνέμνο, μωσκεμένο άπό τη θάλασσα κούχο του κι' άφου συλλογίστηκε, είπε άργά.

—'Εχουμε πέντε παιδιά, τώρα άάχουμε, έπτά. 'Ο Θεός, που τόφωρε έτσι, ώστε να όρρανε όν τα μικρά, θα φροντίσει και γι' αυτά. Δεν μπορούμε να τ' άφήσουμε!...

Κι' αν έμπήξουν ξαφνικά και ιδούν πως ή μάνα τους δεν είναι κοντά τους; Θα τρεμάξουν!... 'Ας είναι! Θα τα μεγαλώσω με τα δικά μου... 'Ο Θεός θα μου στέλνει περισσότερα ψάα! 'Εμπρός!

Πήγαινε γυναίκα να τα φέρεις έδω... Τί στέκει εκεί άκόμα; Σε δυσχερατεί αυτό; Σε νόμιζα πνύ πονετική!...

Τότε ή Τζέννυ παραμέρισε την κουρτίνα του κρεβατιού.

—Κύτταξε! είπε μονάχα.

Και ο ψαράς είδε άπάνω στο κρεβάτι τα δυο όρρανα που κοιμόντουσαν μ' ένα χαμόγελο στα χείλη...

ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΔΡΑΜΑ ΤΗΣ ΖΟΥΛΙΕΤΤΑΣ

Η μεγάλη κρεββατοκάμαρα είχε δροσερή, μέσα στο θαμπό ήμισφως. Το παράθυρο που έλειπε προς τη βεράντα, είχε κλειστά τα βαρειά παντζούρια του. Σε μία γωνιά, μακριά άπ' το κρεβάτι, ρουθουνίζει με πείσμα ένας άεμιστήρας.

—'Ημουν άρρωστος λοιπόν; ρωτάει ο Λέων Τασσούας.

'Η γυναίκα του, μία γλυκεία και λεπτοναυωμένη Γαλλίδα, πηλαιάζει, του παίρνει το χέρι και με μία άπαλή φωνή του έξηγεί:

—Ναι... 'Ησουν πολύ άρρωστος, Λέων... Οί γιατροί ήταν άνήσυχοι... Σήμερα όμως δεν υπάρχει πια κανένας κίνδυνος... Πέρασε γρήγορα ο έφιάλτης... 'Η φωνή σου πήρε πάλι το συνηθισμένο τόνο της...

—'Η φωνή μου; Είχε άλλαξει, λοιπόν, ή φωνή μου; Μήπως μιλούσα; ρωτάει άνήσυχος

ο Λέων Τασσούας. 'Η φωνή του ήταν άγγελος, έναν άφωτισμένο άγγελο που τον θαυμάζω: τη γυναίκα σου!...

—'Ανω 'Αγατολή ήταν γεμάτη απ' άνησυχασίες κι' άνταρτικές διαδόσεις. 'Από το Σιάμ ως την 'Ιαπωνία χιλιάδες άνησυχασίες υπήρξαν.

Ξεις ζούσαν ευθισμένες στον τρόμο, στην καχυποψία και στη σιωπή. Λέγανε ότι έτοιμαζόντουσαν μεγάλες πολεμικές επιχειρήσεις: ή 'Ιαπωνία—είχαν δημοσιέψει μερικές έφημερίδες—θα έκανε μία τελευταία τρομαχτική επίθεση στην καρδιά της Κίνας. 'Η 'Ηνωμένες Πολιτείες είχαν έγκραστήσει κολοσσάιες στρατιωτικές βάσεις στις Φιλιππίνες. Το 'Νταϊλν Κρόνικλ' της Μπρυκνέκ είχε άποκαλύψει ότι ή ευρωπαϊκή δύναμις είχαν στείλει ένα σωρό κατασκοπούς και μυστικούς πράκτορες στις κίτρινες χώρες. Την πιο μεγάλη ώστόσο κατάπληξη προξένησε ένα άρθρο του 'Ταχυδρόμου της Σαϊγκόν' γιά τη μυστηριώδη δράσι κάποιας Φρίντας Χάουπτιμαν, μίας Γερμανίδας που παρουσιαζόταν ως 'Ολλανδέζα, της πιο σατανικής άπ' όλες τις κατασκοπούς του Βερολίνου, που είχε κατορθώσει με μία σπάνια επιδειξίτητα να κερδίσει την εμπιστοσύνη των άρχων τόσο στην Κορινθία και στο 'Αννάν, όσο και στο Τονκίνο, το Λάος και στο Καμποτζέ.

'Η Φρίντα Χάουπτιμαν είχε γίνει άφαντη τέσσερες μέρες μετά τη δημοσίευσή των συνταρακτικών άποκαλυψεων και κανείς πια δεν ήξερε ποθ βρισκόταν...

—'Εκανε μία πνιγνή, μία θανάσιμη έξωση εκείνη τη μέρα. 'Ο Λέων Τασσούας, ο 'Βασιλεύς του ριζιού' της 'Ινδοκίνας, ο πιο πλούσιος άνθρωπος της άποικίας, ήταν άνήσυχος κι' άφηρημένος. Είχε άποφασίσει να μη ξαποστάσει λιγάκι το μεσημέρι κι' έτοιμαζόταν να γυρίσει στα γραφεία του, μέσα σ' εκείνο τον άδυσώπητο ήλιο.

Δείκα λεπτά όργότερα, σωριάστηκε καταγής άπό ήλιασι, στη μέση της δόδου Κατινα. Τον μεταφέρανε άναίσθητο στο σπίτι του κι' ή δυστυχισμένη γυναίκα του κάθισε δίπλα στο προσκεφάλι του κι' άρχισε να τον περιποιείται σαν την καλύτερη νοσοκόμα.

'Ο Λέων Τασσούας, όταν συνήλθε, άνοιξε μία στιγμή τα μάτια του κι' έπειτα άρχισε να παραληρεί με μέση στον πυρετό του.

—'Αν είχα, έλεγε, έλπιζε, να τακτοποιήσεις γρήγορα τις δουλειές σου γιά να μπόρεσες να κάνεις ένα μεγάλο ταξίδι στη Γαλλία. Αυτό το ταξίδι μου το έχεις άποσχεθεί άπό καιρό. Μου φαίνεται ότι έφάνε θά σου κάνη καλό... Ναι... 'Εγώ το θεωρώ άπαραίτητο!... Και μη σέ νοιάζει... Οά τα έτοιμάσω όλα έγω, δίχως να το καταλάβεις...

—Ναι, ναι... λέει όδιδόφωρα ο Λέων Τασσούας. 'Εχουμε καιρό γι' αυτό το ταξίδι... Οά τα ξαναπούμε... 'Εχουμε καιρό... Λοιπόν μιλούσα, ή; Παραληρούσα; Τί περιέγραφε!...

'Ο Λέων Τασσούας προσφέρει αυτά τα λόγια μ' όση μπορεί περισσότερη άδιαφορία, μα ή σκέψις τον βασανίζει και θά ήθελε να μάρνη... Τί έλεγε άραγε στα παραληρήματά του;

—Τί έλεγε; κάνει ή γυναίκα του. 'Ω, τις πιο παράξενες και τις πιο άπίστευτες ιστορίες... 'Ελεγε ότι σου περνούσε άπ' το

να σου έναν άγγελο, έναν άφωτισμένο άγγελο που τον θαυμάζω: τη γυναίκα σου!...

—'Ηταν μπροστά κι' οί γιατροί;

—'Οχι πάντα... 'Εγώ μονάχα έβρισκόμουν διαρκώς στο προσκεφάλι σου. Κι' ούτε έγω, ούτε οί γιατροί, έβδαια, δώσαμε καμιά προσοχή στα παραμύθιά σου...

—Θυμάσαι μερικά άπό αυτά τα λόγια μου; ρωτάει με άγωνία ο Λέων Τασσούας. Οά ήθελα να δώ ως ποιο σημείο τρέλλας είχα φτάσει...

Μία τρομαχτική ιδέα του τρυπάει το μυαλό, τώρα που ξαναβρίσκει σιγά-σιγά τον έθμο της περασμένης του ζωής: ή Φρίντα Χάουπτιμαν, ή Γερμανίδα σπέρη-να, ή φίλη του! Τα γραμμάτια της είναι εκεί, στο μυστικό συρτάρι του μικρού γραφείου... Το μέτωπό του λούζεται άπό ένα κρύο ιδρώτα. 'Η καρδιά του, άρρωστη άκόμα, άρχίζει να χτυπά με δύ-

να μου, παρουν τα γραμμάτια της! Κι' ήθελες να σηκωθείς και να πιάσεις στο μυστικό συρτάρι του μικρού γραφείου σου. Φοβόσουν μην έβθουν και σου παρουν αυτά τα γραμμάτια, σαν να ήταν κανένας θησαυρός! Τί τρέλλα, Θεέ μου, τί τρέλλα! Με πόση έπιμονή, με πόση πείσμα πίστευες σε άνυπαρκτά πράγματα!...

—Κι' έπειτα;... Κι' έπειτα;

—'Επειτα εξακολουθούσες να λες ένα σωρό τρέλλες, να ίκεταις να μη σε προσδώσουν, να ύπόσχεσαι κολοσσάια πούα, να φοβερίζεις, να κάνεις σαν παλαδός άπό το φόβο σου!... Αχ, έλεγε στα παραμύθιά σου. Βλέπεις, λοιπόν; Φαντασίες, άγαπητέ μου Λέων, φαντασίες!...

'Ο Λέων Τασσούας φέρνει το χέρι του στο λαιμό του σαν να πνίγεται άπό την άγωνία.

—'Ακουσε! άκουσε, Ζουλιέτα! φωνάζει θραχνά στη γυναίκα του. Είλε καλύτερα... ναι... είλε καλύτερα να τα μάρης όλα... Θέλω να σου εξομολογηθώ τα μυστικά μου... Ναι! Δεν μπορώ πια να κρύψω τίποτα... 'Αναμνηστώ το φως... 'Ετσι... Και τώρα άνιξέ έκείνο εκεί το συρτάρι... Ναι, σέ παρακαλώ... Πάτασε το κρυφό κουμπι που βρίσκεται άρστέρα... 'Ετσι... Ψάξε τώρα στο βάθος... Στο βάθος του συρταριού... Είναι εκεί τα γραμμάτια!...

—Είλε άδείο το συρτάρι, άγάπη μου!

—'Αδείο; Δεν είναι τα γραμμάτια μέσα στο συρτάρι;

—'Οχι, Λέων... Δεν βλέπω τίποτα! Μα έλα, ήσυχασε... 'Αρχισες πάλι να βασανίζεσαι άπό τους έφιάλτες;...

Κι' ή Ζουλιέτα πηγαίνει κοντά του και τον φιλεί στοργικά στο μέτωπο. 'Όταν όμως σηκώνει το κεφάλι της, ο Λέων Τασσούας βλέπει ότι είναι χλωμή σαν πεθαμένη κι' ότι τα μαλλιά της είναι κατσαπρά!...

Τα γραμμάτια τα είχε εξαφανίσει ή ίδια άπό καιρό τώρα, γιά να τον σώσει...

ΠΩΛ ΛΟΥΓ' ΕΡΒΙΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΠΙΖΑΡΟ ΚΙ' Ο ΙΝΔΟΣ

Σ' ένα έξοχονητικό ταξίδι του στην 'Αυστρονέζια, ο μέγας έξερευνητής Φραγκίσκος Πίζαρο, προκειμένου να συντηρήσει το όνομά του, πέρασε κολυμπώντας τον ποταμό Μπαράκα.

Μόλις βγήκε στην όχθη, άκουσε έξαφνα φωνές, και γυρνώντας είδε έναν άπό τους 'Ινδούς άκολουθούς του, ο όποιος κινδύνευε να πνιγί παρασυρόμενος άπ' το ρεύμα. 'Ο Πίζαρο ξανάπνευσε τότε στο νερό και άπαύοντας τον 'Ινδό άπό τα μαλλιά, τον έβγαλε στην όχθη. 'Αργότερα, ένας άπό τους άξιωματικούς του έξαπατηρήσει την έδωρησιά του έκείνη ως τρέλλα, λέγοντας του ότι δεν άξιζε να ρωποκινδυνεύει γιά ένα 'Ινδό. 'Αλλ' ο γενναίος Πίζαρο του άπάντησε:

—Δεν έξορτε εσείς την άξία ενός άπορωμένου άκολούθου.

—'Εμείς! Πές μου τί έλεγα!... φωνάζει άξαφνα στη γυναίκα του. Μα μη συλλογίζεσαι πια την άρρώστια σου... Πέρασε σαν ένα κακό όνειρο... 'Ας μολήσουμε καλύτερα γιά τις μέρες που θάρθουν. Πάρε, τώρα να τακτοποιήσεις γρήγορα τις δουλειές σου γιά να μπόρεσες να κάνεις ένα μεγάλο ταξίδι στη Γαλλία. Αυτό το ταξίδι μου το έχεις άποσχεθεί άπό καιρό. Μου φαίνεται ότι έφάνε θά σου κάνη καλό... Ναι... 'Εγώ το θεωρώ άπαραίτητο!... Και μη σέ νοιάζει... Οά τα έτοιμάσω όλα έγω, δίχως να το καταλάβεις...

—Ναι, ναι... λέει όδιδόφωρα ο Λέων Τασσούας. 'Εχουμε καιρό γι' αυτό το ταξίδι... Οά τα ξαναπούμε... 'Εχουμε καιρό... Λοιπόν μιλούσα, ή; Παραληρούσα; Τί περιέγραφε!...

'Ο Λέων Τασσούας προσφέρει αυτά τα λόγια μ' όση μπορεί περισσότερη άδιαφορία, μα ή σκέψις τον βασανίζει και θά ήθελε να μάρνη... Τί έλεγε άραγε στα παραληρήματά του;

—Τί έλεγε; κάνει ή γυναίκα του. 'Ω, τις πιο παράξενες και τις πιο άπίστευτες ιστορίες... 'Ελεγε ότι σου περνούσε άπ' το

να σου έναν άγγελο, έναν άφωτισμένο άγγελο που τον θαυμάζω: τη γυναίκα σου!...

—'Ηταν μπροστά κι' οί γιατροί;

—'Οχι πάντα... 'Εγώ μονάχα έβρισκόμουν διαρκώς στο προσκεφάλι σου. Κι' ούτε έγω, ούτε οί γιατροί, έβδαια, δώσαμε καμιά προσοχή στα παραμύθιά σου...

—Θυμάσαι μερικά άπό αυτά τα λόγια μου; ρωτάει με άγωνία ο Λέων Τασσούας. Οά ήθελα να δώ ως ποιο σημείο τρέλλας είχα φτάσει...

Μία τρομαχτική ιδέα του τρυπάει το μυαλό, τώρα που ξαναβρίσκει σιγά-σιγά τον έθμο της περασμένης του ζωής: ή Φρίντα Χάουπτιμαν, ή Γερμανίδα σπέρη-να, ή φίλη του! Τα γραμμάτια της είναι εκεί, στο μυστικό συρτάρι του μικρού γραφείου... Το μέτωπό του λούζεται άπό ένα κρύο ιδρώτα. 'Η καρδιά του, άρρωστη άκόμα, άρχίζει να χτυπά με δύ-

να μου, παρουν τα γραμμάτια της! Κι' ήθελες να σηκωθείς και να πιάσεις στο μυστικό συρτάρι του μικρού γραφείου σου. Φοβόσουν μην έβθουν και σου παρουν αυτά τα γραμμάτια, σαν να ήταν κανένας θησαυρός! Τί τρέλλα, Θεέ μου, τί τρέλλα! Με πόση έπιμονή, με πόση πείσμα πίστευες σε άνυπαρκτά πράγματα!...

—Κι' έπειτα;... Κι' έπειτα;

—'Επειτα εξακολουθούσες να λες ένα σωρό τρέλλες, να ίκεταις να μη σε προσδώσουν, να ύπόσχεσαι κολοσσάια πούα, να φοβερίζεις, να κάνεις σαν παλαδός άπό το φόβο σου!... Αχ, έλεγε στα παραμύθιά σου. Βλέπεις, λοιπόν; Φαντασίες, άγαπητέ μου Λέων, φαντασίες!...

'Ο Λέων Τασσούας φέρνει το χέρι του στο λαιμό του σαν να πνίγεται άπό την άγωνία.

—'Ακουσε! άκουσε, Ζουλιέτα! φωνάζει θραχνά στη γυναίκα του. Είλε καλύτερα... ναι... είλε καλύτερα να τα μάρης όλα... Θέλω να σου εξομολογηθώ τα μυστικά μου... Ναι! Δεν μπορώ πια να κρύψω τίποτα... 'Αναμνηστώ το φως... 'Ετσι... Και τώρα άνιξέ έκείνο εκεί το συρτάρι... Ναι, σέ παρακαλώ... Πάτασε το κρυφό κουμπι που βρίσκεται άρστέρα... 'Ετσι... Ψάξε τώρα στο βάθος... Στο βάθος του συρταριού... Είναι εκεί τα γραμμάτια!...

—Είλε άδείο το συρτάρι, άγάπη μου!

—'Αδείο; Δεν είναι τα γραμμάτια μέσα στο συρτάρι;

—'Οχι, Λέων... Δεν βλέπω τίποτα! Μα έλα, ήσυχασε... 'Αρχισες πάλι να βασανίζεσαι άπό τους έφιάλτες;...

Κι' ή Ζουλιέτα πηγαίνει κοντά του και τον φιλεί στοργικά στο μέτωπο. 'Όταν όμως σηκώνει το κεφάλι της, ο Λέων Τασσούας βλέπει ότι είναι χλωμή σαν πεθαμένη κι' ότι τα μαλλιά της είναι κατσαπρά!...

Τα γραμμάτια τα είχε εξαφανίσει ή ίδια άπό καιρό τώρα, γιά να τον σώσει...

ΠΩΛ ΛΟΥΓ' ΕΡΒΙΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

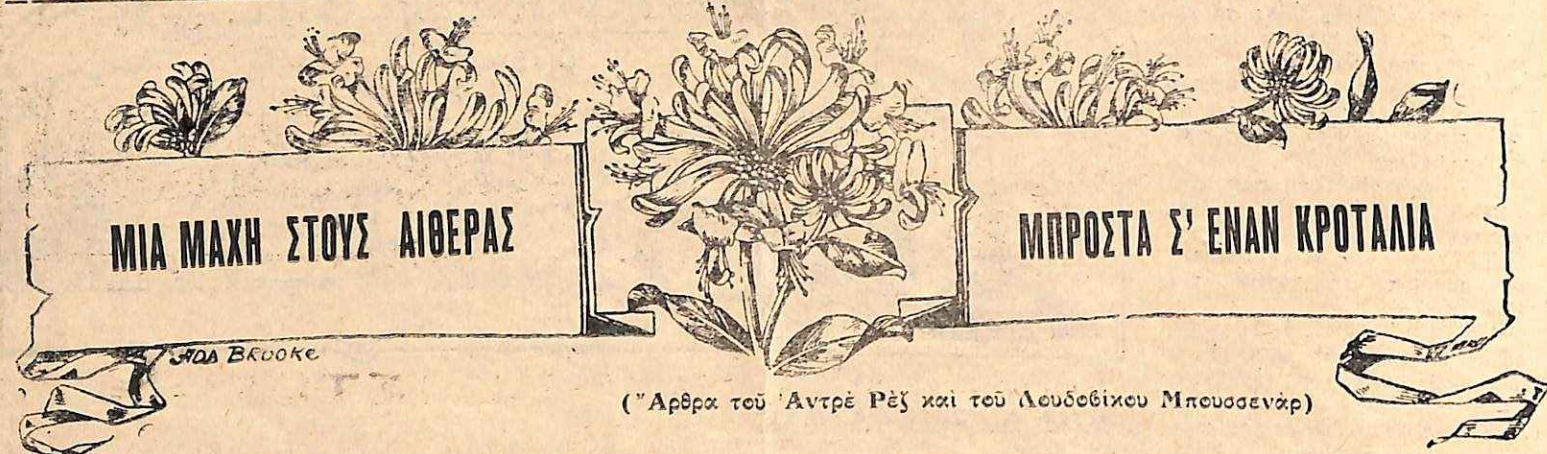
Ο ΠΙΖΑΡΟ ΚΙ' Ο ΙΝΔΟΣ

Σ' ένα έξοχονητικό ταξίδι του στην 'Αυστρονέζια, ο μέγας έξερευνητής Φραγκίσκος Πίζαρο, προκειμένου να συντηρήσει το όνομά του, πέρασε κολυμπώντας τον ποταμό Μπαράκα.

Μόλις βγήκε στην όχθη, άκουσε έξαφνα φωνές, και γυρνώντας είδε έναν άπό τους 'Ινδούς άκολουθούς του, ο όποιος κινδύνευε να πνιγί παρασυρόμενος άπ' το ρεύμα. 'Ο Πίζαρο ξανάπνευσε τότε στο νερό και άπαύοντας τον 'Ινδό άπό τα μαλλιά, τον έβγαλε στην όχθη. 'Αργότερα, ένας άπό τους άξιωματικούς του έξαπατηρήσει την έδωρησιά του έκείνη ως τρέλλα, λέγοντας του ότι δεν άξιζε να ρωποκινδυνεύει γιά ένα 'Ινδό. 'Αλλ' ο γενναίος Πίζαρο του άπάντησε:

—Δεν έξορτε εσείς την άξία ενός άπορωμένου άκολούθου.

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΑ ΘΗΡΙΑ

("Αρθρο του Αντρέ Ρεζ και του Λουδοβίκου Μπουσσενάρ)

Η Μεντόζα ήταν ανώτατη. Δύο νεαροί Γάλλοι αεροπόροι, θα πετούσαν το πρωί αυτό για να ε-
πιτύχουν ένα τρομερό κατόρθωμα, για να περάσουν δηλαδή πάνω από τις Άνδεις, πάνω από τα ορεινά οροφύγια αυτά όρη.

Πώς θα το πετύχαιναν αυτό οι δύο Γάλλοι αεροπόροι, αφού εί-
χαν αποτύχει τόσοι και τόσοι άλ-
λοι αεροπόροι εξ ίσου επιτήδειοι
και τολμηροί; Οι νέοι αυτοί α-
εραπόδοι δεν ήσαν τίθαι πη "Αν-
δεις", θα βρισκόταν τους στα
έδαφος, όταν ανέβαιναν με
την εμβυστική μηχανή τους στα
βουνά, θα βρισκόταν τους, σε
αίθροις γκρεμούς, και μέσα στις
αμύχλες των γειώνων!

Μήπως ο Γάλλος αεροπόρος
Μαντιβάνο δεν είχαν όλες τις πι-
θανότητες επιτυχίας, όταν πρώτος
επεχείρησε τη θολική ανάβαση;
Μήπως στις φωτογραφίες που ε-
πάρθηκαν κατά την αναχώρησή
του, δεν φαίνεται το ήμισυ και
γυμναστικό αυτοπεποίθησι χαμόγελο
του; Κι όμως δυό ώρες μετά την
απογείωσή του ένα σμήνος αυ-
τών άστρων ώριμους για να πα-
ρά-
ξη το πτώμα του σ' ένα φαράγγι
όπου έπεσε και συντοφίτηκε, μαζί
με το αεροπλάνο του...

Κι ο Ρικβόλινσον είκοσι δυό
χρονών παλληκάρι, πύχην βοήθει
απ' την Αγγλία, μήπως δεν είχε
σπάσει κι αυτός τα κόκκαλά του
στος γκρεμούς των Άνδεων;

Κι ο Κομπιέ, ναι ο Κομπιέ, ο
περίφημος άσος της Γαλλίας, νι-
κητής των διαδρομών Παριζιόν-
Μόσχας, δεν επεχείρησε κι αυτός
να διαβή τις Άνδεις; Μά, σα-
ράντα λεπτά μετά την απογείωσή
του, προσγειώθηκε πάλι και κα-
τάβλωμος, πετώντας από τη μη-
χανή, σ' αυτές.

Είπε φοβερό!
Κι αφού ένας Κομπιέ παρητή-
το το άγνος, ελογαίαζαν, να
πετύχουν αυτόν τα δυό παιδάκια;
Μά ήταν σωστή αυτοκτονία. Έ-
πρεπε ή άρνη: να αποδοθούν την
απογείωσή τους.

Ο ένας από τους νεαρούς αυ-
τούς αεροπόρους ο Μπερτράν Φιγ-
κιέρ, κι ο άλλος ο αδελφός του
Ζάκ. Ο ένας είκοσιεφτά κι ο
άλλος είκοσιπέντε χρονών.

Το αεροπλάνο τους ήταν ένα
μονοπλάνο με δύο θέσεις, πολύ ε-
λαφρό, με ποδών πατήρι. Ήσαν
Οι δυό τολμηροί Ήσαν, αφού
έβλεψαν για τελευταία φορά το
αεροπλάνο τους ανέβαιναν πάνω σ'
αυτό.

Ο Μπερτράν εκάθησε στ' α-
ριστερά. Ο Ζάκ επέβη δεξιά απ'
αυτόν έχοντας κοντά του την πυ-

ρίδα και στα γόνατά του ξεδιπλω-
μένο ένα χαρτί της χώρας, πάνω
απο την οποία θα πετούσαν. "Η-
δεναν καλά, είχαν μελετήσει αυτή
την περιφέρεια διατρέχοντας την
δύο φορές πεζοί και με σούα με
το σιδηρόδρομο από τη Μεντόζα
στην Λορντενί, στο Λό. Άν-
τες, στη Χιλή. Η απόστασι, έλ-
λωστε δεν είναι τίποτε για τους έμ-
πειρους αεροπόρους. Μόλις διακρί-
σις γιλιόμετρα. Ο φοβερός ήλιος
ήταν να περάση κανείς τις Άν-
δεις σε ύψος 4.000 μέτρων.

Θ' ανέβαιναν λοιπόν, ψηλότερα
από τα βουνά. Ψηλότερα από τις
κορφές των Άνδεων που υψώνον-
ταν πάνω κι' από τα βουνά και
θα περνούσαν.

Ο μοτέο άρχισε να μουγγρίζει.
Ο πιλότος εσήκωσε το χέρι και
εί βοήθει των άστρων ελεύθερο
το αεροπλάνο, το όποιον υψώθηκε
γρήγορα στον αέρα.

Πετούσαν, τώρα ίσια προς τας
Άνδεις, σ' άρματα στο ύψος.
Μ' όλα τα γοντρά ούρα τους
και τα γόνατά γάντια τους, ένα
παγερό κού το διαπερνούσε ως

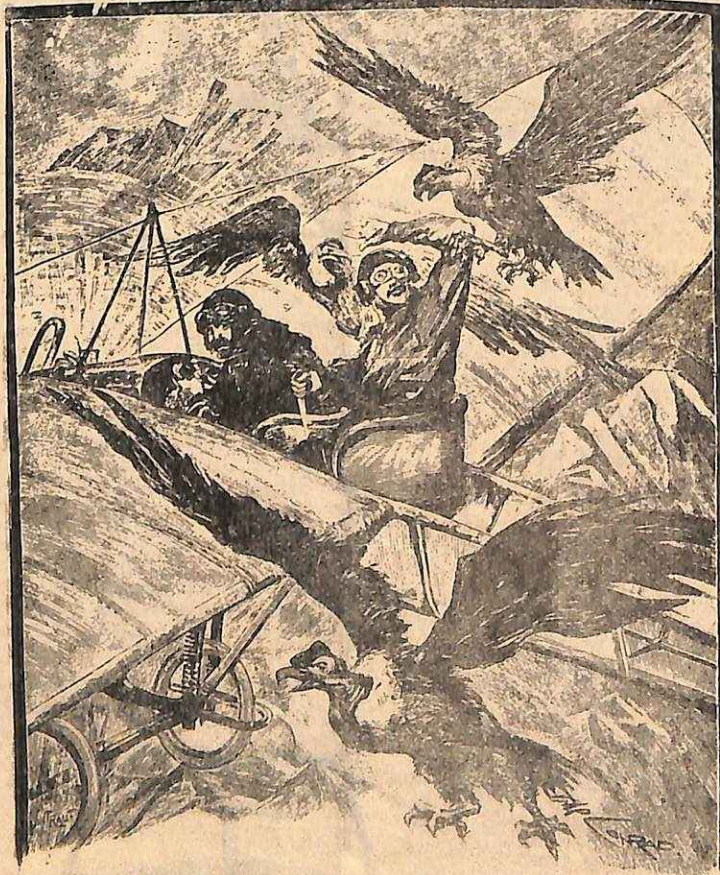
τα κόκκαλα. Σκίζοντας σαν βολί-
δα τα νέφη έπρεζαν προς το βου-
νό, περνώντας άδυσου και γκε-
μής που άνοιγόντουσαν προδοτι-
κά μπροστά τους.

Ο Μπερτράν γαντζωνόταν στο
τιμόνι εκούταζε με αγωνιώδες
βλέμμα τον άεσινο δρόμο.
Εκονικά ο ήλιος επρόβλεψε από
τα νέφη και τους έλουσαν σ' ένα
υπερκόσμο λευκό σφός. Οι δυό α-
εραπόδοι εδωθήσαν τότε τα λό-
για του Κομπιέ. "Είπε φοβερό!",
—Μά θα περάσουμε! είπε με
λόσσα μέσα του ο Μπερτράν. "Α-
κόμα κι' αν είναι αδύνατον, θα πε-
ράσουμε!"

Είχαν πού πετούσαν με μια
σχεδόν και είχαν κίσει τη μισή
διαδρομή. Έπρεσαν, το Τσέρο
ντέλ Πλάτα. Μετά λίγα λεπτά θα
είχαν τη μεγάλη νίκη.

Κανονίζοντας το τιμόνι ο πιλό-
τος ανέβηκε τώρα πιο ψηλά.

Πίσω τους ο ήλιος λαμπωντας
στον ουρανό τους έκονηγε με
τις αχτίδες του. Εκονικά, πάνω
στ' άσπρα φτερά του αεροπλάνου
κάποιος περίργος μαύρος ίσκιος.

Σκίζοντας τα νέφη, δυό άλλοι κόνδορες επρόβλεψαν κι' εχόμενον έναντιον
του αεροπλάνου...

έπρεσε.
Ο Ζάκ Φιγκιέρ εσήκωσε το
κεφάλι του και κύτταζε.

Από πάνω τους ένα μεγάλο
πουλί αγωνιζόταν εναντίον του
άνεμου. Τους άκολουθούσε, εξ ά-
ποστάσεως όλιγων μέτρων, κί-
νοντας άπειλητικές γούρες, γυ-
πώντας γερά με τις πλώριες
φτερούγες του τον άέρα, περνώ-
τας τα άεσινα κενά άφοβα, σηκώ-
νοντας περφηνα το κεφάλι πάνω
στο μαδμένο λαμό του.

Ήταν ένας κόνδορας!... Ήσαν
ο άνιγκτος και μεγαλοπρεπής βα-
σιλεύς των Άνδεων, ο τόσο υπε-
ρήφανος και τόσο γενναίος, που
πετάει στις πιο άπόκομνες και
πιο ψηλές κορφές για να κυττά-
ξη έκείθε με το ψυχρό, άροδο μά-
τι του τον ήλιο, ο κύριος του δι-
στύματος που ανέβαινε, ψηλά τη
νύχτα στον άέρα για να κυνηγή
με όλην του την εφευρέσει, μα-
κριά από τον ήλιο, κόσμο.

Ήσαν ένας κόνδορας που τον έ-
ξώρισε τη θάλασσα των ανθρώπων,
που θέλησαν να πάνε και πάνω
και να του προκρίθαιον τη πανύ-
ψηλα βασιλεία του.

—Θύ τολμήστη να μεί. έπιτε-
θή: συλλογίστηκεν ο Ζάκ Φιγ-
κιέρ.

Ναι, ετόλμησε το τρομερό όρ-
νεο, έπωλεθήθηκε τη στιγμή που
το αεροπλάνο αγωνιούσε να σηκω-
θή άκόμα πιο ψηλά για να δρομή-
ση και να περάση το γιγάντιο
τείχος των Άνδεων και με τεν-
τωμένα τα νύχια του, το άσπρος
του έτοιμο να γυμνήση, εχόμενον
έναντιον τών αεροπόρων.

Ο Ζάκ έβγαλε το μαχίρι του.
ένα μακρό άκοντιμένο κυνηγετικό
στιλέτο.

—Ανέβαινε ψηλά, πιο ψηλά,
όσο μπορείς! εφώναζε στον άδερ-
φό του.

Και άγγισαν έναν άγριον, άεί-
λικτον άγωνα με το άρπακτικό
πουλί.

Ο κόνδορας, μακνωμένος πη πύ-
λο από την ανεπάντευτη αντίστα-
ση είχε λυσάξει, χτυπούσαν ά-
γρια τις φτερούγες του, διάγοντες
κόκκλους γύρω απ' την αντίπαλό
του και ώκουσαν άκρότατος.

—Αν έπιτεθή έναντιον του
Μπερτράν και τον γυμνήση στο
πόσοπο, πάει, γαλήνια, είχα-
στε γκεμισμένοι κάτω! εσκέ-
φτηκε με αγωνία ο Ζάκ.

Κ' έτσι προσπαθούσε να συγ-
κρατή έναντιον του μόνον την όρ-
γή του φοβερού πουλιού.

Τυλιγμένος όμως μέσα στα γον-
τρά πέτινα ούρα του και μη έ-
χοντας ελεύθερος τις κινήσεις

του, με κόρη αντιμετώπιζε τον
φτερωτόν εχθρό. Έν τούτοις
νοιθώντας άξαφνα ένα γλαυκό ύ-
γρό στο χέρι του, κατάλαβε πως
η λάμα του στιλέτου του εχτύπη-
σε τον κόνδορα.

Το πουλί αδυνάτιζε τις επιθέ-
σεις του, έμεινε πίσω πειά, βα-
ρεια πληγωμένος. Μά ο Ζάκ δεν
επρόφτασε ν' άνασενάξη από ά-
νγκούρσι, γιατί σκίζοντας τή νέ-
ση άλλοι δυό κόνδορες επρόβλεψαν
και έβούρξαν έναντιον του αερο-
πλάνου.

—Εγινε τότε μία μάχη άγρια,
αίματη, άπεγνωσμένη. Ο Ζάκ
χτυπούσε στα τυλά με το μαχί-
ρι άνάμεσα από λυσασμένα νύ-
για, από φονιασμένα ράμφη, από
μακρινά φτερούγες...

—Ανέβαινε ψηλά, πιο ψηλά,
όσο μπορείς πιο ψηλά! εφώναζε
στον άδερφό του.

Ν' ανέβη!... Μήπως δεν προ-
σπαθούσε καταβάλλοντας την ύ-
στατη προσπάθειά; Μά η μηχανή,
κουρασμένη, λαχανιασμένη,
δεν μπορούσε ν' ανέβη πιο ψηλά
και το βαρύνον έμεινε στάσιμο...

Τί φριχτό αυτό το τέταγμα
προς τόν θάνατο! Μπροστά όρθω-
νόντουσαν οι τελευταίες κορφές
των Άνδεων πανύψηλες. Λίγα
λεπτά άκόμα και το αεροπλάνο
θα συντοφίθαιον πάνω στους πα-
γετώνες. Πίσω του ο Μπερτράν
εμάτευσε τη φοβερή, τη λυστα-
λέα πάλι. Η Άνδεις άκονόντου-
σαν σκληρά...

Δυό γιλιόμετρα
άκόμα, τρία ίσως,
μερικά γυποκάρι-
δια κι' ύστερα η
καταστροφή...
—Αχ! αν μπορού-
σε ν' ανέβη πε-
νήντα άκόμα μέ-
τρα, σιγά σιγά
λάγιστο...

Ο Μπερτράν
κατέβλεπε άκόμα
μια προσπάθεια,
μια τελευταία, ύ-
περάνωσση προ-
σπάθειά... Άκου-
σε πίσω του μια
στριγγή κραυγή
και το αεροπλάνο
σαν να πήε μόνον
του σφός, άπολύ-
θηκε ελαφρότερο
προς τα ύψη, δια-
σκελώντας τις τε-
λευταίες κορφές
και τούτο ν τ α ε
πειά προς τόν Εί-
ρηνικό άκσανό. Ο
Μπερτράν, λυτω-
μένος πειά από
την κίνδυνο, πε-
τώντας πειά προς
τη νίκη, εφώναζε
πίσω του. "Εφρι-
ξε τότε. Η θέσις
του Ζάκ ήταν ά-
δεια."

Κατάλαβε άμέ-
σως γιατί το αε-
ροπλάνο υπόεσε
να ύψωθή έλα-
φωμένο. Ο κόν-
δορας είχε άρπά-
ξει τον άδερφό
του!

Όταν σε λίγο
οι κάτοικοι του
Λόε "Αντίελες
έδωσαν να πε-
ραλήθηματ γα-
ράς κι' ένθουσι-

σμού ν' άγκαλιάσουν στην προσ-
γείωσή του τον τολμηρόν αεροπό-
ρο που έπέρασε τις Άνδεις, είδαν
κατάπληκτοι το Μπερτράν να
κλαίει με άναφυλλήτα, άπαρηγό-
ρητος για τόν χαμό του άδερφού
του.

Μά μετά πέντε ώρες τί ένθου-
σισμός πάλι!...

Μόλις το τραίνο έμπήκε στο
σταθμό, ένας νέος επήδησε στην
αποβάρα. Ήταν ο Ζάκ Φιγκιέρ.
Και μετά δέκα λεπτά έπρεσε
στην άγκαλιά του άδερφού του.

—Εσύ, Ζάκ; Εσύ! Είλεγε
κλαίγοντας από τη χαρά του ο
Μπερτράν, βλέποντας με άπορία
όλοζώντανο μπροστά του τόν άδε-
φό του με ούρα κομματιασμένα,
με το πρόσωπο πληγωμένο. Έσύ,
Ζάκ; Πού ήσουν; Πώς επέστρε-
ψες; —Κατόρθωσα να πληρώσω θα-
νάσιμα τόν κόνδορα, που με είχε
άρπάξει. Έπέσαμε κι' οι δυό μαζί
σ' ένα φαράγγι στρωμένο με χιόνι
κι' έτσι δεν εχτύπησα πολύ.

Από κάτω είδα τη σιδηροδρομι-
κή γραμμή. Έσώθηκα πάνω
σε τους παγετώνες ως εκεί κοντά
κι' όταν έπερνούσε το τραίνο, έ-
κανα σινιάλο στον οδηγό... και
νύχαι!...

ΑΝΤΡΕ ΡΕΖ

ΜΠΡΟΣΤΑ Σ' ΕΝΑ ΚΡΟΤΑΛΙΑ

(ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΜΠΟΥΣΣΕΝΑΡ)

Η Ίνδικη πιόργη προσεγγίζει
την άκροαλή όβρη του ποταμού

Ένας πελώριος κροταλιάς είχε σηκώσει το κεφάλι του...

γειαύρους ιδρώτος, που α' έκα-
νε να όνειροέωμαι παγωμένος. Λε-
μονάδες και μού έφεραν την επι-
θυμία να καπνίσω, αν ήταν δυ-
νατόν, μέσα σ' ένα φυγείο, ή του-
λάχιστο μέσα σ' ένα άνήλιο ύ-
πόγειο.

Είκοσι τέσσερα γιλιόμετρα.
Όχιτό ώρες δρόμο με μία στάσι-
για να ταπεινώσει κάτω.

Τέλος να το χρυσωφύγειο με
δωθάνοινα τα σπίατα, καμωμένα
από πολύτιμο ξύλο, που θα έν-
θουσιάζε και τόν πιο δύσκολο επι-
πλοποίο.

Να το πλούσιο χρυσωφύγειο με
τους Νέγρους. Ίνδοι και Κινέ-
ζους έόγατες του 400—500 τόν
αριθμό, που πηγαίνόεγονται από
τα νεογνάτια.

Άκούονταν έντονος τουφεκοβο-
λισμός. Οι φίλοι μου άδειάζουν
τα όπλα τους προς τιμήν μου.

Σφίξιμο χειρών, ένκάρδια λό-
για, καλωσόρισματα, άγκαλιόσα-
τα, σιλιά και γρήγορα στο τρα-
πέζι που είχαν ετοιμασμένο.

Μά επειδή ήμουν κουρασμένος,
έπεσα να κοιμηθώ, στις έξη και
μισή τη βράδυ.

Έβλεπν στη διάθεσή μου το
μοναδικό κροδάτι του σπιτιού.
Ένα κροδάτι από άτόσιο έδενά-
ξύλο και τρανταφυλλόξυλο πελα-
χημένο με το τεσκοόρι και σκε-
πασμένο σ' ένα στρώμα γεμισμέ-
νο με έσοά φύλλα καλαμποκιού.

Ήσαν και σκεπάσματα, μια
μαλλομασά, λεπτή
κουβέρτα, που δεν έ-
νοιωθα καθόλου την
ανάγκη της.

Στο κεφάλι του
κροδατίου βασικό-
ταν το γουατακουίδω-
τιο που περιείχε τρι-
ακόσιες γιλιάρδες
φάρμα σε κάδους
χρυσού.

Οι τρεις φίλοι μου,
οι μόνοι λευκοί της
περιοχής, ο Καλά,
ο Ίονας κι' ο Λαμ-
πουρτάς έκοιμήθη-
καν σε κροδάτια εκ-
στρατείας: στις βα-
ρύντες στο ύπαιθερο.

Ένα όρα πολλή
που απολάμβαν τον
ήλιο, ύπνο, που
εναέριες τις χαμέ-
νες δυνάμεις και ά-
ναπαύει το μυαλό
και το σώμα, όταν έ-
νοιωσα πως λίγα-λίγα
πυγνύονταν. Βάθα-
ζα. Κάτι χοντρό, βα-
ρύ καθέτω και μού
έδούσανε το στήθος.

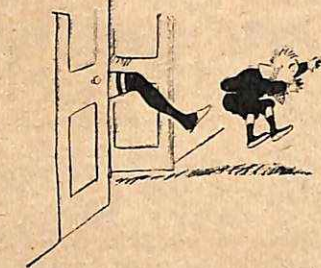
Αχίσα να μη
απορώ ν' άνασάνω,
να λαχανιάσω, να
πνέγωμαι. Προσπα-
θούσα να ύπνισω,
να ήσουν άνικανος
να καθο κίνησι.

Τέλος, κατόρθω-
σα να μισανόξω τα
μάτια μου. Ο έφι-
άλης δεν ήταν πα-
σιύπητος. Ήταν ε-
ποικιαστικότης. Στο
σφός του φεγγαριού
είδα ένα πράγμα
μυροειδές, τυλιγμέ-
νο γύρω στο σώμα
μου, πάνω στο θώ-
ρακα. Μηχανικά έ-
πλωσα τα χέρια μου.
(Άκολουθεί)

ΓΑΛΛΙΚΗ ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΑ

ΤΟΥ EMILE BERGERAT

ΤΟ ΠΟΙΗΤΙΚΟ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

Ένα τσαχπίνης ποιητικός πετάχτηκε από μέσα !...

Κι' εγώ δεν ξέρω πώς, αλλά τ'ό ξαφνικό έγινε. Ο φίλος μου κ. Πενσεμπέκ ζύπνησε, ένα χαλόνι προφ, αδιάπτρευτα... παντρεμένος! Ήταν άπιστευτο, αλλά αληθινό... Τό είπαν, ή κυράδες της γειτονιάς μου πωτά, κ' ύστερα τ'ό βεβαίωσαν ή κοσμίκες στήλες των εφημερίδων. Έπαψε πειά ό φίλος μου νάναι εογένης κ' έγινε, επί τέλους, σάβυρος.

Ένα μήνα ακριβώς μετά τ'ό γάμο του, τον πέτυχα στο δρόμο. Έπρεζε άμέσως γά τον συγχάρω — ή άλλων γά τον συλλυπηθώ γιά τ'ό άτύχημά του και γά τον παρακαλώ νά μέ συγχάρω, κ' αυτός πού θά γλύτωνα στί μέλλον τή διαρκώς σελέμικη είς βάρος τού ποστοφολίου μου παρέα του!

Καθώς όμως τον πλησίασα, δέν πρόσεξα τά καταστροφισμένα μουστάκια του και τ'ό σμιγτά, άπ' τ'ό ξέρωμα, φούδια του. Άμέσως όμως σκέφθηκα ή θηλυκή μέσηγαβλωνιά του, σκέφθηκα τή γάχα έκαυ να λέγοντας του άπερίσκεπτα. «Δόσε μου τ'ό χέρι σου», και διορθώνοντας κατάλληλα τή φράση μου, ξανάπα.

Θεωμά συγχρητήρια, είλε μου... Πάρε τ'ό χέρι τού πού στενοφ σου φίλου στί δική σου, και πάρε μαζί με τίς άγκυρίδες εύχης του και τή διαθεσίμω της έγκαρδιώτερης άόκη επίθυμίας του γιά ένα μέλλον άγθοπαρτί κ' άνέφελο!

Άμέσως φωτίστηκε ή μορφή του ν' ένα γυμνόλο. Μετά μή στιγμή όμως ξαναχασούφισε κ' άπόμεινε βυθός. Τού έπα λοιπόν παραξενεμένος. —Τί έχεις, επί τέλους;... Γιατί δέν άπαντάρ καθόλου στίς έγκαρδιώτερες εύχης μου;

—Άστα γά πών' στόν κόρακα... Φιθύρισε τέλος θλιβερά. Πάω γά γάσω τ'ό μυαλό μου... Πάμε γά μού δώσης καμιά πυροφία με τ'ό σπεντικό μεζεδάκι, κ' εκεί θά σου διηγηθώ τά πάθη μου...

Στή μπύρα, έφαγε κ' ήπιε τόν περιόρκο, ενώ εγώ γιά πρώτη φορά τού έκανα γαλάλι, ξαναμμένος άπ' τήν περιόρεια. Στί τελευταία, παραγγέλοντας στί γκαρσόν τήν ένδεκτη κυνηρίσα και τ'ό τεταρτόμηνό γιά μεζεδάκι, έφίσε γά μού έκαυστρεφεται μισοκακώβουρα τά έξής:

—Δέν πήρα γυναίκα, φίλε μου... Πήρα ένα άλογο... Ναι... Παντρεύτηκα τόν ίδιο τόν Πήγγισσο, με τή διαφορά ότι ή Πήγγισσο τών Άρχαίων ήταν καλ'όφειμένος και... σάκρωνε ποιήματα ύπε-

ροζα, ενώ ή δική μου ή γυναίκα, έσο είνε πισσογιά: ή αναθεματισμένη, τόσο είνε πάλι στί ποιήματα της ένα Πήγγισσο λιπόσαρκος και δίχως οίστρο... Είνε ποιήτρια, βλέπεις, με τά ποιήματά της ύπεροφ γά συγχρηθούν στήν ποίηση και τά πύ δραστήρια έμετικά τών τσαρκακίων!

—Όχι, δά, κανένας!... είπα λαγαρισμένος γιά τήν άπολυστική συνέγεια. Μού υπενμει πώς τά παρλέες... Είχα κ' εγώ ακριβώς γιά τή άόφωσι της γυναίκας σου πολλά, και σε ακαρίχια γιά τόν γάμο σου!...

Ο φίλος μου Πενσεμπέκ συμμεζούθηκε, σάν νάπικνε φόρα νά ξεσπάσει. Γιά νά διεκολύων τ'ό έσπασμά του, πούσα τ'ό λαζούγι του άμέσως με τή δεκάτη έκτη ύπόρα, και παραγγέλοντας γιά μεζεδάκι τ'ό έκτο μπιστόκι, τέ-

Αρχισα να ντύνομαι νευρισμένος...

τωσα τά αυτιά μου γιά τή συνέγεια.

Εξαννμένος πειά ό Πενσεμπέκ, ξεφώνισε:

—Είνε άνυπόφορη ή γίδα !... Είνε μία άποθήκη στίγων και τίποτε παραπάνω, ή φλυαρία γαλιάντρα!... Κομμάτι διαδίζοντας ποιήματα και ξυπνάει απαγγέλοντας «τοιαύτα»!... Κι' όλη τήν ήμέρα μαγειρεύει συνέτα κ' άκροστιχίδες, τσιγκνιάζοντας τ'ό σιγνέτο και παρατώντας τήν κουζίνα στί έλεος τών σατανάδων...

Στέναξε ό κ. Πενσεμπέκ και συνέγισε πύ έντονα:

—Βλέπεις, μία γρατσουνιά στί λαμό μου;... Χώνομαι όσο μπουφ στί κολλάρο μου — κ' είνε τ'ό

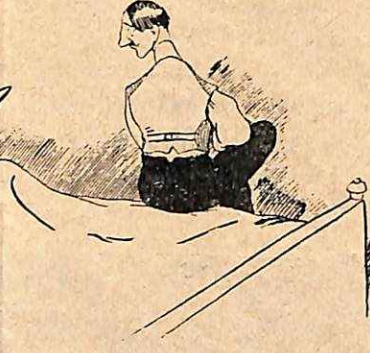
ψηλότερο άπ' όλα πούχω — με ή αφολότμη γρατσουνιά δέν έννοεί νά χρυστή... Έ, είνε άπ' τά νύχια της ποιητίας στίγγλας μου!

—Άδύνατον! ξεφώνισα χάνοντας πώς δέν πιστεύω, γιά νά τόν κάνω πύ φλόαρο. Τότε εκείνος, αφορίζοντας, σφύριξε:

—Άδύνατον;... Άδύνατον λές; Κι' όμως είνε σωστό... Έγός υπήνος νεόπαντρες είμαι κ' όμως έ-ωχα ξύλο σήμερα πωτά άπ' τή Χάρυδι αυτή πού μού φώτωσαν στί σθέρα γιά γυναίκα... Ναι... Και γιατί, παρακαλώ;... Γιατί;... Ναι!...

—Ανάσανε βαθεία, κ' εξακολούθησε.

—Νά... Γιατί σήμερα τ'ό πρώτ, μόλις λάλησε γιά πρώτη φορά άκούμ ή γειτονικός πτεινό; ή γυναίκα μου άκούσε άμέσως τά άτάτια... Έστρώσε τ'ό κουμπί τού ή-

Αρχισα να ντύνομαι νευρισμένος...

λεκτρικού δίχως άροπορία, και γώνοντας τ'ό χέρι της κάτω άπ' τ'ό αχλάρι τράβηξε μωρικά άπικμάματα άπό περιόδικά, κ' άρχισε νά βελάζη διάφορα ποιήματα... Δαιμονιστήκα, με δέν έόγχα μιλά... Όστόσο, βαρέθηκα πειά νά άκούω τ'ό «Άσμα τών δύο γλυκομύλων γρόλλων», τήν «Βρωτική θλίψη μίας καρδιοπλαντήτρας καντηλανάφτισσας» και τόν «Απογοητευμένο τσαλαπετεινό» τά όποιον τσαλαπετεινό τ'ό παρτώντας τήν κουζίνα στί έλεος τών σατανάδων...

Στέναξε ό κ. Πενσεμπέκ και συνέγισε πύ έντονα:

—Βλέπεις, μία γρατσουνιά στί λαμό μου;... Χώνομαι όσο μπουφ στί κολλάρο μου — κ' είνε τ'ό

Πετάχτηκε όρθή, τά μάτια της άστραψαν άπό λύσσα...

συμβία. —Πύ διάβολο με διώχνεις τέτοια ώρα με τά άβάσταχτα καμώματά σου;...

—Έγ, φίλε μου, και τί έγινε τότε!... Πεταγτήκα όρθή, τά μάτια της άστραψαν άπό λύσσα δυσκόλο-συγκράτητη κ' εξαλλη μού ξεφώνισε:

—Μπαρό σου !... Μπαρό σου!... Δέν ντρέπεσαι και νά τ'ό λές;... Έσύ με άνέεσαι τόσον καιρό — έγαν μήνα μόλις; φίλε μου! — ή εγώ άνέχομαι έσιναν;...

—Έσιναν τόν άκαλλήγητο;... Έσιναν τόν βάνασσο, τόν άόρρωτο και πέζο;... Έσιναν πού συγίνεσαι τήν εύγενική ποίση, γιατί ή έσορ φωνή σου είνε άνίκητη νά τή νικήσει;...

Έδω σταμάτησε ό Πενσεμπέκ νά νά ρουφήκ ή άλλη ύπόρα. Έγασσε τόν λογαριασμό πειά, κ' έπαψε νά τίς υετρώω, βασιλεύοντας τ'ό γκαρσόν, νά σωτιστώ κατόπιν, τήν ώρα πού θά τίς πλήρωνα. Κι' ό Πενσεμπέκ, δίχως νά νοιάζεται γιά τίς άνήσυχες αυτές σκέψεις μου, εξακολούθησε τόν πόνο του.

—Άφού λοιπόν μού ξεστόμισε κ' άλλα ή αφορισμένη ποιητριά μου, έρεθίστηκε άπ' τήν περιφρονητική σιγή μου, και μ' άρπαξε άπ' τ'ό λαμό!... Ναι... Άπ' τ'ό λαμό!... Άνυπόφορη, μουδιασμένη, τήν κότταζε με πόνο, με έκείνη έδίαστρο, άπνη, απήγοντας βα-ύστερα τά νύχια της στίς σάκρες μου, ξεφώνισε:

—Νά φύγεις!... Νά φύγεις άπό κοντά μου!... Δέν σε θέλω πειά!... Άνθρωπος πού δέν νιώθει άπ' ποιήτρια, άνθρώπος πού δέν έξέρει γά κ' ένα ποίημα, άνθρωπος πού δέν έξέρει γά γράφω ένα συνέτο άρμονικό, δέν ένε άνθρώπος!... Δέν θέλω γιά σύζυγό μου έναν τέτοιο πέζο κ' άόρρωτο άνθρωπο!... Μπαρό!... Δίνε του!... Πήγγισε νά μάθης πρώτα ποίηση, κ' ύστερα νά μούδης!... Άλλοιώς χμυές ό πών ή προσπάθειές σου νά μου νιάσους!...

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

—Δέν κρατήθηκα όμως, μόλις είδα ότι δέν είλε φέζει άκούμ, και τήν ώρα πούδενά τή γραβότα μου, ξεφώνισα στήν άνοιχτομένη

μπέκ. Πήγα στί μέγαρό του, άρπαχτήκαμε, φιληθήκαμε και καθήσαμε στί σαλόνι περιμένοντας τή γυναίκα του νά ντυθί γιά νά τήν γυρώσω.

Άφού αλαχέρισα χαρούμενα μ'όρα άρκετή, αποφάσισα γά γυπώσω στί ψητό και τού είπα γάμψωφωνα, κλείνοντάς τού τ'ό αυτί πονηρά.

—Λοιπόν, ένδρε ποιητά μου!... Πάρε τή καταφρασε σέ τόσους λίγους μήνες γά γίνης τότε ποιητής, και νά ξανακρίσεις τή γυναίκα σου;... Γιατί δέν αμυδάλω, πώς θάκινες άριστούργημα, γιά ν' άγκαθήσεις τόσο γρήγορα!...

Κι' ό Πενσεμπέκ χμυέλιωντας μυστηριωδώς:

—Έχεις δική... Μέσα σε ΕΝ-ΝΕΑ μήνες έκανα ένα άριστούργημα κ' έξ ατίας του άγαπηθήκαμε με τή γυναίκα μου... Τώρα θά τ'ό δες!...

Δέν πρόλαβε νά σηκωθί, γιά νά μού τ'ό φέρη νά τ'ό δω. Η πόρτα της πλάνης με τ'ό σαλόνι κρεδ-δατοκάμαρας άνοιξε άπότομα, κ' ένα διαβολικένος, τσαγπίνης, πιστοίκοις τινάχτηκε άναυδα άπό κεί μέσα με μία κλωστή άπό κομψή γυναίκα στί πόδι κ' έτρεξε μίζο-χλαίγοντας στήν άγκαλιά τού πατέρα του.

Ο Πενσεμπέκ τόν σίλησε γλυκά, τόν γάδισε, τού σκούπισε τά δάκρυα και τού είπε τρυφερά:

—Τί έκανες πάλι, βόε διαβόλα-κι, και σε γειστονήσε ή κυνέ σου;... Έ;... Έννοια σου μην κλάεις τώρα, κ' εγώ θά τήν καλώσω!...

—Υστερα, νυρίζοντας σε μένα, μού είπε πρόγασα κ' άπία.

—Νά τ'ό ποιητικό μου άριστούργημα!...

ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ

Η βασιλομήτωρ Μαρία τών Μεδίκων, ή χήρα τού Έρρίκου Δ' και μητέρα τού άνηλικού άκόμα Λουδοβίκου ΙΓ', είλε δεχθή μία μέρα σέ άκόρσι μερικούς Έλβετους πρεσβευτάς, ό όποιοί της μίλησαν σέ γλώσσα έντελώς άγνωστή της. Η βασιλίσα διέταξε τότε τόν διερμηνέα νά της έξηγήση τήν προσφώνησι τών πρεσβευτών, γιά ν' άπαντήσει κ' αυτή καταλλήλως.

Ο διερμηνεύς όμως, ό όποιος δέν είλε καταλάβει τίποτε άπ' όσα άκούσε, βρέθηκε σέ μεγάλη άμηχανία. Όστόσο δέν τάχασε. Βοήκε τήν ψυχραιμία του κ' είλε με φυσικότητα:

—Οί πρεσβευτά, Μεγαλειότατη, είπαν ότι είσατε ή μεγαλειόταρα βασιλίσα της Εύρώπης, ή φωαιότερα, ή έρασιμωτέρα, ή...

—Άλλά δέν είπαν ακριβώς αυτά... διέκρινε τότε ένας άπό τούς παρεννοούμενους αλλοιούς, ό όποιος είλε καταλάβει τή γλώσσα τών πρεσβευτών.

—Αν δέν τά είπαν, έπρεπε νά τά πούν ! φώναξε όργισμένος ό διερμηνεύς.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάλλης βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7, Αθήνας.

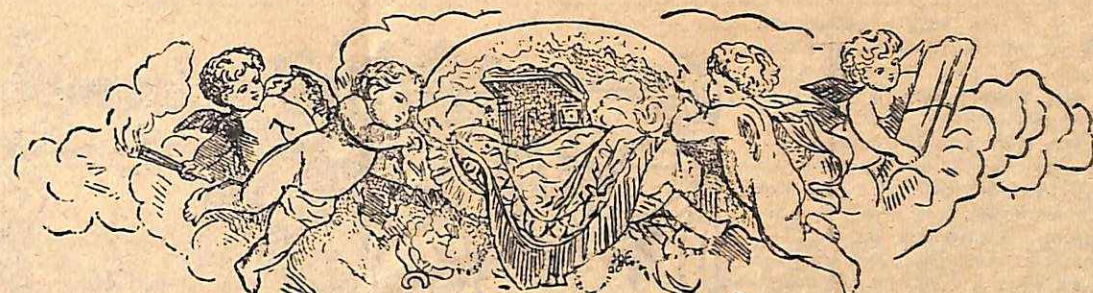
ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάλλης βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάλλης βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάλλης βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάλλης βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7, Αθήνας.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σέ άπολύτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά διάφορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διάλλης βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Δένα 7, Αθήνας.

ΠΑΡΟΤΡΑΓΩΔΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

ΤΩΝ ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

Γυρίζοντας άπ' τ'ό γραφείο του, χθές βράδυ, ό κ. Μπον, μόλις άνοιξε τήν πόρτα τού σπιτιού του, έβαλε τίς φωνές.

—Τί κατάστασις είν' αυτή ! Τί φτιάχνεις στήν κουζίνα κ' έμύρισε όλο τ'ό σπίτι !

Τ'ό άνδρόγυνον Μπον έστρεψε άρκετά άρμονικά. Άλλη μέρα, ή κ. Μπον, σέ μία τέτοια παρατήρησι τού άνδρός της, θ' άπαντούσε σέ τόνο συμβιβαστικό:

—Μπα ! Τώρα θ' άνοιξέ τ'ό παράθυρο και θά φύγη ή μυρωδιά...

Μά ή κ. Μπον βρέθηκε νάχη τά μπουρνια της. Άπάντωση λοιπόν με προκλητικό ύφος:

—Αμ βέβαια, κουνήλας βοομαί όλο τ'ό σπίτι. Και πούος φταίει ! Τού λόγου σου, πούθελος κουνουπίδι σαλάτα γιά τ'ό βράδυ...

Όταν βράζουν τ'ό κουνουπίδι, δέν μυρίζει σάν τριαντάφυλλο !...

Αναψε τότε δυνατός καναγές...

Επί ένα τέταρτο ό κ. και ή κ. Μπον βοιζόντουσαν. Είπαν ό ένας τόν άλλο βλάκα, μπουφο, όρνιο !...

—Ανάθεμα τήν ώρα πού παντρεθήκαμε ! έξέσπασε σέ κάποιια στιγμή ό κ. Μπον.

—Μην έσωνα κ' σ'ένιρσκα μποστά μου ! άπάντησε ή κ. Μπον.

—Άλλάς άκόμα και πύ βαρείες λέξεις. Τέλος ή κ. Μπον έβαλε τ'ό καπέλλο της κ' έφυγε, χτυπώντας πίσω της τήν πόρτα και μπουρνούζοντας:

—Γουσουζή, θά με φάς με τή γκρίνια σου !...

Όταν έμεινε μόνος ό κ. Μπον, δέν άργησε νά ξεθυμάνη. Τού έπείρασε σέ λίγο ό θυμός. Και γιά νά περάση ή ώρα, όσπου νά γυρίση ή γυναίκα του, έπηρεσε μία εφημερίδα και διάβασε.

Τ'ό έκίνησε τήν προσοχή μία είδησι, πού έγραφε:

«ΑΙ ΣΥΝΕΠΕΙΛΑΙ ΜΙΑΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑΣ»

Ο Έρρίκος Πεσιάρ, είσοδηματίας, κατοικών επί της όδου Έπινεφ άριθ. 15, έπείρασε με πολλήν εύγένειαν και τρυφερότητα πρós τήν σύζυγόν του. Άλλά και ή κ. Πεσιάρ ήγάπα άναμειβόλας τόν σύζυγόν της. Άπό πού λοιπόν άφορη προεκήληξ έδός τήν Ισην π. μ. μία μικροφιλανθρωπία μεταξύ τών δύο σύζυγων ! Άγιστον. Γενικός ένε ότι κατά τήν ώραν έκείνην ό περίοικοι άκούσαν τας φωνάς και τών δορυφών μίας ζωής λογισμίας μεταξύ τού άνδρόγυνου.

Μετά τίνε λεπτά ή κ. Πεσιάρ κατήλθε της οικίας της διά νά φάγη. Δέν έφαντάζετο ή άτυχή, έκτατα, τελειώσασα τήν άγοράν τών προμηθειών της, έπαυήθεν είς τήν οικία της, αντίκρυσε φοβερόν θέαμα. Ο σύζυγός της ήτο απαγο-νισμένος έκ της όρροφής της τραπεζαρίας.

—Αμα έδιάδασε αυτή τήν είδησι ό κ. Μπον, άφησε τήν εφημερίδα κ' έμεινε συλλογισμένος κάμωση ώρα.

Υστερα ψιθύρισε: —Μπα ! Γιατί όχι ! Καλό θάταν νά τήν τρομάξω λίγο τήν Έρνεστίνα ! Έτσι θά της γίνη και μάθημα...

Από μία θεία του μοδιότρα είλε κληρονομήσει μερικές κουζίες φυσικού μεγέθους γιά τήν πρόβα τής. Μά δέν έπρόφτασε νά βγί έξω. Τήν άκουσε πύ ξαναγύρισε. Μά δέν θάταν μόνη της, γιατί μούσε με κάποιον.

Η κ. Μπον, φεύγοντας τρομαγμένη, είλε πάει κ' είλε φωνάξει τ'ό νομάρι τού άντικρυφού διαμερίσματος, τόν κ. Ζουλιέ, κ' έμπαυαν τώρα μαζί στί σπίτι.

Ο κ. Μπον άκουσε τή γυναίκα του πού έλεγε στόν κ. Ζουλιέ νά κιντήση μέσα στήν τραπεζαρία άπό τήν κλειδαρότρυπα.

—Κύτταξε, άγάπη μου, τούλεγε, κύτταξε τί φοιχτό θέαμα ! Τά πόδια του φαίνονται κούλας ξυλισμένα !... Ω, τί κακό ήταν αυτό πού με βόηκε !...

—Κακό ! άκουσε ό κ. Μπον τόν κ. Ζουλιέ νά λέη. Κακό ! Τί λές, λατρεία μου ! Καλό θάταν αν τόν άγατούσε. Μά εσύ μούχεις πύ τόσες φορές πώς τόν συχαίνουσάνα... Καλά πού κρεμάστηκε και μās έδεισε τή γωνιά ! Θά έψοιμε μαζί εύτυχισμένοι τώρα πειά, άγάπη μου, και δέν θά ύπαρχη κανένα έμπόδιο άνάμεσα μās...

Ο κ. Μπον, άκούγοντάς τους, έμεινε άνανδός. Μά δέν έφταναν αυτά μονάχα...

—Θαρείς πώς τόν λυτάμα, χονσε μου ! άκουσε τή γυναίκα του ν' άπαντή στόν κ. Ζουλιέ. Καλά έκανε και φοφολόγησε ! Μακάρι νά τ'ό κάνη πρωτίτερα. Δέν τόν λυτάμα. Μά δέν εύφονε άλλο τρόπο ν' αυτοκτονήση, τ'ό κήνος ! Πήγε νά κρεμαστή γιά γουσουζιά μέσα στήν τραπεζαρία !...

Έκείνη όμως τή στιγμή ακριβώς ή κ. Μπον και ό κ. Ζουλιέ άκούσαν όρνιο μέσα στήν τραπεζαρία και τ'όβαλαν στί πόδια τρομαγμένοι. Μά σέ λίγο ξεσάφοναν κ' έγυρισαν πίσω. Έδωσαν μία της πόρτας και τήν άνοιξαν, σπάζοντας τήν κλειδαριά...

Κι' είδαν τότε... είδαν τήν κούλα τ'ό μοδιότράκιου πεταγμένη κάτω και τόν κ. Μπον κρεμασμένο, νά τρώζεται άκόμα άπό τούς σπασμούς της έπιθανίας άγωνίας.

Τή φορά αυτή ό άτυχος σέ-ξυγος είλε κρεμαστεί σ' αληθινά, μη ύποφέροντας τήν άπορία της γυναίκας του !...

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΜΑΞ ΚΑΙ ΑΛΕΞ ΦΙΣΕΡ

ΑΝ θέλετε νάχετε φίλους και να τους διατηρήσετε, είτε ο κ. Ουτόν, μὴν τοὺς παρουσιάζετε πο- τέ στις γυναίκες σας ἢ στις φιλε- νάδες σας...

»Ναί, ναί, εἶτοι εἶνε. Εἶμαι πα- ρὸς ἐγὼ πὺν σὰς τὸ λέω αὐτό.

»Ὅταν ἐπαντρεύτηκα, εἶχα ἓνα φίλο ἐπιστήμιον, πὺν εἶνε τώρα πε- θανένος. Μαρινὸν τὸν ἔλεγον. Τὸν ἀγαποῦσα πολὺ. Κι' αὐτὸς τὸ ἴδιον. Ὅπως ἦταν φυσικὸν, τὸν παρουσία- σα στὴ γυναῖκα μου. Ἐτρώγε δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομάδα στὸ σπίτι μας καὶ πολλὰς φορὲς βγαίναμε μαζὺ περὶπατο. Μιλοῦσαμε λίγο καὶ σε- φτώμαστε πολὺ. Μαντεύαμε τὶς σκέ- ψεις μας. Δὲν εἶχαμε ἀνάγκη νὰ μιλοῦμε. Ἡ γυναῖκα μου ἔμενε μό- νη της στὸ σπίτι κι' ἐδιάβαζε βι- βλία. Μὰ ὅποτε ἀπὸ λίγον καιρὸ ἔβγαυε κι' αὐτὴ μόνη της. Ἐχε βρεῖ φίλο, μὰ ἐγὼ οὐτε ὑποψία δὲν εἶχα πὺς μ' ἀπατούσε. Κι' ἡ γυναι- κά μου ὅμως δὲν στάθηκε καὶ πολὺ γνωστοκί. Διαρκῶς προφυλάγεται. Πολλὰς φορὲς ἔλειπε ἀπὸ τὸ σπίτι ὅταν ἐγὼ γύριζα σ' αὐτό. Ἄν κι' εὗρισκε ἔξωτινες προφάσεις γιὰ νὰ δικαιολογῆται, ἐπειδὴ τὸ πρῶγμα παραγινώτανε, ἀρχισα νὰ ὑποψιάζο- μαι...

»Κάποιον καιρὸ ὁ φίλος μου Μα- ρινὸν ἐπῆγε ταξεῖδι. Ἐγὼ, μὴ ἔχον- τας συντροφιά, ἔμεινα τώρα στὸ γυ- ναικίον. Παρατήρησα τότε πὺς ἡ γυ- ναῖκα μου ἦταν πάντα νευριασμένη. Ἐπαίρνε πολλὰ γράμματα κι' ἔ- στελνε περισσότερα... Δὲν ἀποφάσι- ζα ὅμως νὰ τὴν κατασκοπεύσω. Κα- λύτερα ὅμως νὰ τὴν ἀκούω...

»Ἐνα Σάββατον πρὶν, μβαίνον- τας πὺς ὁ φίλος μου γύρισε ἀπ' τὸ ταξεῖδι, ἐπῆγα στὸ σπίτι του. Δὲν τὸν βόρκα κι' ἐγύρισα στὸ δικό μου σπίτι. Μόλις ὅμως μπῆκα στὴ σάλ- λα, εἶδα τὴν γυναῖκα μου πεσμένη στὸν καναπέ, ξεμαλλιασμένη καὶ μὲ δάκρυα στὰ μάτια... Τὴν ἐρώτησα τί ἔχει. Δὲν μοὶ ἀπαντοῦσε, παρὰ ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἔκλαιγε πὺν πολὺ. Ἐπέμεινα καὶ τότε ση- κώθηκε καὶ μὲ φωνὴ πὺν ἔτρεμε ἀ- πὸ ἀγανάχτησι, μοὶ εἶπε :

»Νὰ χωρὶς τοὺς φίλους πὺν ἔ- χεις ! Προκαμμένος φίλος !...

»Καὶ ξανάπεσε στὸν καναπέ, κλαί- γοντας μὲ τέτοια ἀναφυλλήτα, ὡ- στε ἔγινε ἄνω - κάτω.

»Μὰ, μίλα, λοιπόν, χριστιανὴ μου ! Τί ἔχεις ; Τί συμβαίνει καὶ τί- χεις μὲ τοὺς φίλους μου ; Ἐγὼ ἓνα φίλον ἔχω, τὸν Μαρινὸν. Ἐναν καὶ καλὸ !

»Ἐρωτήθηκε πάλι μὲ φθορία, ἐ- σκούπισε τὰ μάτια της καὶ μοῦπε κατόπινα :

»Νὰ τὸν χαιρέσαι τὸ φίλο σου ! Θέλῃσε νά...

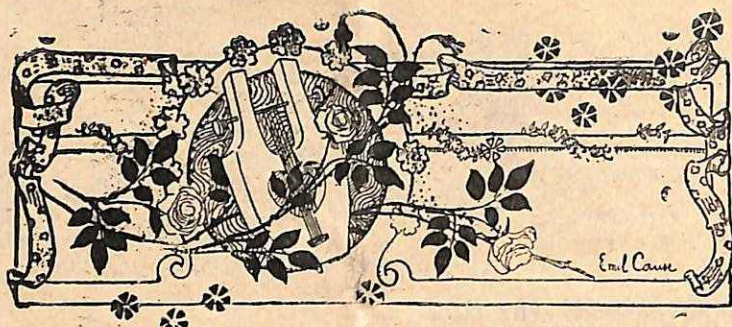
»Ἐκατάλαβα κι' ἐφώνησα :

»Ὁ Μαρινὸν ; Μὰ δὲν εἶνε δυ- νατόν !

»Δὲν εἶνε δυνατόν ; Ἄκου, λοιπόν ! Ἦρθε ἔδω τώρα πὺν ἔ- λειπε. Κάθησε ἐκεῖ, νά, ἐκεῖ στὸν καναπέ. Εἶπε πὺς εἶχε νὰ ποῖ πῇ κατὰ ἰδιαιτέρας. Ἐλείπει τὶς πό- ρες... Τότε ἔπεσε στὰ γόνατά μου καὶ μοῦπε πὺς μ' ἀγαπᾷ... Τοῦ ἀπάντησα ἀγανακτισμένη πὺς τὰ πρῶγμα αὐτὰ εἶνε ντροπὴ... Καὶ τότε ἔκρινος ὀλίγη ἀπάνω μου... Νά, κῆταξε πὺς μ' ἔκαμε...

»Ἄν ἔχονα ἀξίωμα ὅλη μου τὴν παρουσία, δὲν θὰ μοῦκανε τότε ἐν- τὼπιον.

»Ἀρχισα νὰ βάζω κι' ἐγὼ πολλὰ πρῶγματα στὸ νοῦ μου... Οὐκίτηκα πὺς ἦταν κάμποσος καιρὸς, πὺν ἡ συμπεριφορὰ τοῦ Μαρινὸν ἀπέναντι μου ἦταν διαφορετικὴ ἀπὸ ἄλλοτε.

ΕΚΚΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΙ' Ο ΦΙΛΟΣ

Τὸν ἔβλεπα στενοχωρημένον, ὁσά- κας εἰμώστε μαζὺ. Ἀπέφυγε νὰ μοὶ μιλήσῃ γὰρ τὴν γυναῖκα μου. Καὶ ἀ- φτόν γύρισε ἀπ' τὸ ταξεῖδι δὲν ἦ- ρε νὰ μὲ ἰδῇ. Ἐνα σωρὸ κατὰ τέ- τοιες μικροεπιπορεύσεις μοὺ ἦρθαν στὸ μυαλό. Καὶ δὲν ἀμφέβαλα πεί- α.

»Μόλις ἀπέκτησα λίγο τὴν ψυ- χασμὰ, κατέβηκα στὸ μαγαζὶ μου, πὺν ἦταν κάτω ἀπ' τὸ σπίτι. Ἐρω- τήσα μὲ τρόπο τοὺς ὑπαλλήλους καὶ μοῦπαν πὺς ἐκείνο τὸ πρωτὶ ἐ- χεν ἔρθε ὁ Μαρινὸν στὸ σπίτι καὶ σὲ λίγο ἔφυγε τρέχοντας, ταραγμέ- νος... Ἐπῆρα τότε μὴ κάλλια χαρτί κι' ἔγραψα στὸ φίλο μου ὅτι ὅλα περὶ ἐτελείωσαν μεταξύ μας, πὺν ἂν μοῦγραφε, θὰ τοῦ γύριζα πὺν τὰ γράμματά του ἀδιάβαστα κι' ἂν τοῖμοις νὰ ξαναπατήση στὸ σπίτι μου θάβαζα τοὺς ὑπηρετές νὰ τὸν πετάξουν ἔξω...

»Ἐχονα ἔτσι τὸ μονάδικό μου φίλο κι' ἦμουν τρομερὰ δυστυχῆς, μὰ δὲν ἀμφέβαλα γιὰ τὴν τιμὴ- τὰ τῆς γυναίκας μου. Μποροῦσε πεία νὰ βγαῖν ὁ μόνος της ἔξω καὶ νὰ λείπει ὥρες διόκληρες κι' ἐγὼ δὲν εἶχα πεία καμμιὰ ὑποψία...

»Ὅσο πιστὴ ὅμως καὶ νάναι μὴ γυναῖκα, δὲν μορεῖ ν' ἀντικατα- στήσῃ ἓνα φίλο. Ἐμῶσα πεία σὺν βάρκα πὺν ἔχει μὲν ὅλα της τὰ πανιά, μὰ δὲν ἔχει πεία ναῦτες ὡ- τε καὶ πῶλο, γιὰ νὰ τὴ διευθύνῃ. Εἶχα συκαθῇ τὴ ζωὴ μου. Καταν-

τοῦσε ν' ἀπεχθάνομαι τὴν γυναῖκα μου καὶ νὰ βλαστημῶ τὴν τιμὴ- τὰ της... Ἀνατριχίζω πὺν σὰς τὸ λέω, ὅμως εἶνε ἀλήθεια πὺς ἔ- νοιουσα νὰ ξαναεῖναι, ὅταν πείανε ἡ γυναῖκα μου !...

»Λίγες μέρες ἵστερ' ἀπὸ τὴν τα- φὴν της, ἀπάντησα στὸ δρόμο τὸν Μαρινὸν. Ἐγύρισα ἀλλοῦ τὸ κεφάλι, μὰ ὁ Μαρινὸν ἦρθε κατ' εὐθείαν πρὸς ἐμένα καὶ ἀπλωόντας μου καὶ τὰ διὰ χέρι, μοὶ εἶπε :

»Οὐτόν, τώρα πὺν πείανε ἡ γυναῖκα σου — οἱ ἀποθανόντες δε- δικαίνονται — ἔχω νὰ σοὺ μιλήσω... Τὸν ἐκείνη, χωρὶς νὰ τοῦ δώ- σω τὸ χέρι. Ἐκείνος, λυπημένος, ἄ- κρησε τὸ δικό του νὰ πέσει σὺν ἔρ- ρο. Μὰ ἔξωκολούθησε :

»Ἐπίστεψες πὺς θέλησα νὰ σ' ἀπατήσω μὲ τὴν γυναῖκα σου ! Σὲ ἔπεισε !... Τὸ ἐκατάλαβα ἀμέσως ! Κατάφερε νὰ σὲ βάλῃ νὰ τὰ χα- λάσης μαζὺ μου, γιὰ τὴν ἐπέβλε- πα καὶ συγχρόνως σοὺ ἔδωσε μίαν ἀπόδειξι τῆς ἀρετῆς της καὶ τῆς συζυγικῆς της πίστεως... Ἐ, λοι- πόν, διάβασε τοῦτο δῶ !...

»Μοὺ ἔδωσε ἓνα μιλὲ χαρτί. Τὸ πῆρα καὶ τὸ ἀνοῖξα. Ἦταν ἓνα τη- λεγράφημα, ὑπογεγραμμένο μὲ τὸ μικρὸ ὄνομα τῆς γυναίκας μου, πὺν ἔγραφε :

«Εἰμεθα κατεστραμμένοι, σὺζυγὸς μου ἀπελπισμένος, ἐπανέλθετε ἀμέσως».

»Ἡ χρονολογία ἦταν τῆς ἡμέρας

πὺν εἶχε γίνε ἐκείνη ἡ φοβερὴ σκη- νή. Ἐνοῦθα κάποιον ῥόδο, μὰ καὶ χαρὰ μαζὺ, θέλοντας καὶ μὴ τοῖ- μώντας νὰ καταλάβω.

»Μὰ ἐξηγήσου, λοιπόν ! ἐφώ- ναξα πρὸς τὸν Μαρινὸν.

»Λίγο καιρὸ πρὶν πῶς σὲ κείνο τὸ ταξεῖδι, εἶχα συναντήσῃ τὴ γυ- ναῖκα σου στὸ ἰδιαιτέρο ἐνὸς μαζο, μαζὺ μὲ κάποιον νεό. Τοὺς ἔπιασα πὺν φιλιόντουσαν καὶ δὲν ἔμενε καμ- μιὰ ἀμφιβολία πὺς ἦταν φίλος της. Ἡ ἀπιστὴ σύζυγος φοβήθηκε μὴ- πως μιλῶν ὁ φίλος — ἐγὼ δηλαδὴ — κι' ἐσκέφτηκε νὰ μὰς χωρίσῃ καὶ νὰ τί ἔκανε. Μοὺ ἔστειλε αὐτὸ τὸ τηλεγράφημα, γιὰ τὴν φοβήθηκε μήπως, διαστῶντας νὰ σοὺ πὺν κα- τὰ πρόσωπο γιὰ τὶς ἀπιστίες της, σοὺ τῶγραφα. Μόλις τὸ πῆρα, διέ- κρησα τὸ ταξεῖδι μου καὶ σὺν καλὸς φίλος ἔτρεξα. Μόλις ἔφτασα ἔδω, ἐπῆγα στὸ σπίτι σου. Δὲν ἦσαν ἐ- κεί καὶ βόρκα τὴν γυναῖκα σου μό- νη. Ἐκείνη τις πόρτες καὶ μὲ κλάμματα στὰ μάτια, μοὶ εἶπε πὺς βρισκόσαστε στὸ χέλιος τῆς κατα- στροφῆς, πὺς ἔχετε ἀνάγκη ἀμέ- σως ἀπὸ εἰκοσι χιλιάδες φράγκα, γιὰ τὴν ἀλλοιότικα θὰ σὰς ἔκαναν κα- τάχρησι. Δὲν εἶχα τόσα χρήματα ἐ- πάνω μου, ἔφρηνα τρεχάτος καὶ φρ- σικὰ ταραγμένος, ἐπῆγα στὸ σπίτι μου κι' ἔστειλα τὸν ὑπηρετὴν στὸν συμβολαιογράφον μὲ ἓνα γράμ- μα, παρακαλῶντας τὸν νὰ μοὶ οἰ- κονομήσῃ αὐτὸ τὸ ποσό. Ἐτομαζό- μουν νῶρθη πάλι στὸ σπίτι σου καὶ νὰ σοὺ φέρω τὶς εἰκοσι χιλιάδες, ὅ- ταν ἐπῆρα ἐκείνο σου τὸ γράμμα...

Ἐμάντευσα τὸ εἶχε γίνε... Τί νὰ κάμω ; Νῶρθη νὰ σοὺ πὺν ἡ- λήθεια ; Δὲν θὰ μὲ πίστευσε, ὅλα ἦσαν ἐναντίον μου. Ἐξ ἄλλου, τί θάβγαυε κι' ἂν μ' ἐπίστευσε ; Ὁ καὶ ὡρὶς τὴν γυναῖκα σου... Ἦταν ἀπιστὴ. Μὰ μέσα σου θάμεινε κά- ποια ὑπόνοια ἐναντίον μου... Ἐπῆ- ρα λοιπόν ὅλα τὰ ἄδικα στήν κα- μπουρά μου. Σ' ἀγαποῦσα, ἤξερα πὺς ἐλάτρευες τὴν γυναῖκα σου. Γι- ατὶ νὰ σὲ κάνω δυστυχῆ ; Σ' ἀρη- σα στήν πλάνη σου, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ- ταν ἡ εὐτυχία σου. Σοὺ φανερώνω τὴν ἀλήθεια, μόνον τώρα, πὺν πεί- θανε ἡ γυναῖκα σου...

»Ὁ κ. Οὐτόν κατέληξε :

»Ὁ Μαρινὸν ἦταν ἓνας καλὸς, τί- μος καὶ ἀφοσιωμένος φίλος, ἐνὼ ἡ γυναῖκα μου... Ἄς εἶνε συχωρεμέ- νη κι' αὐτὴ. Μὰ εἶμαι παρὸς καὶ τὸ λέω : Ἄν θέλετε νάχετε φίλους ἀ- ληθινούς, μὴν παντρεύεστε ! Ἡ γυ- ναῖκα σας θὰ διώξῃ τὸ φίλο ἢ ὁ φί- λος θὰ σὰς πάρη τὴν γυναῖκα !...

ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η... ΕΚΤΙΜΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΙΡΟΝ

Ἐνα βράδυ, σὲ μὴ παρόντων

τῆς Ὀπερας, ὁ περίφημος συγ- γραφέας Πιρόν, καθόταν πλάι σὲ

μὴ κυρία, τὴν ὁποία ἐκόνταξε μὲ

ἐλέμνα ἐπὶ μόνον. Στὸ τέλος ἡ κυ- ρία πὺν δὲν φημιζόταν καὶ τόσο

γιὰ τὰ ἀνεπιτήρητα ἥθη της, γύ- ρισε πρὸς τὸν ποιητὴ καὶ τοῦ εἶ-

πε :

— Νομίζω, κύριε, δεῖ ἀνεπὶ

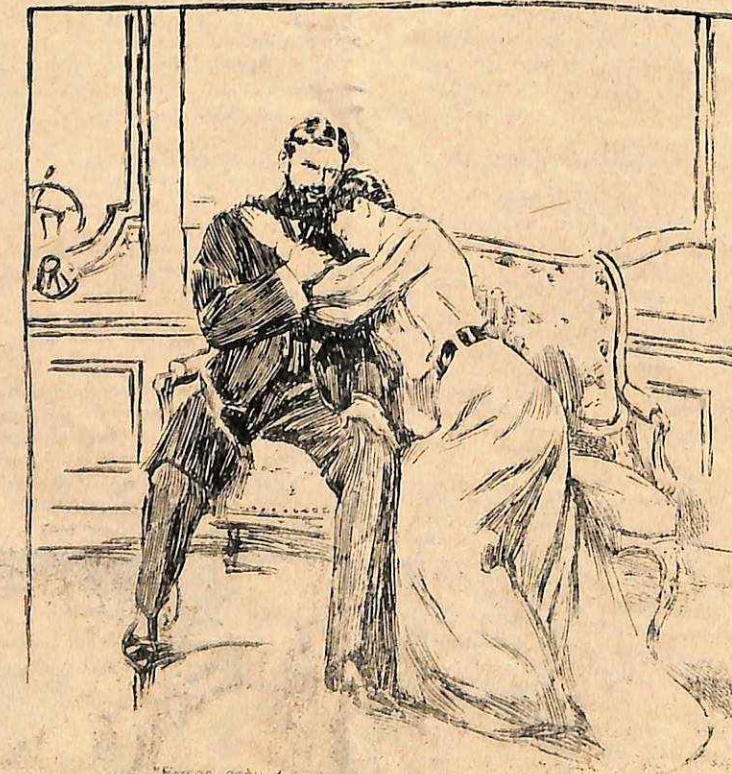
μ' ἐξαιμῆσαι.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία μου,

ἀπατήσα ὁ Πιρόν, ἀλλὰ δὲν

χῶς δὲν σὰς... ἔκτιμῃς μὲ

λου !

Ἐπῆγε στὴν ἀγκαλιά μου κι' ἔκλειψε πὺν πολὺ.

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΩΣΗΦ ΑΝΤΙΣΟΝ

Ἐνα καταπληκτικὸ παιδί. Ἡ λαμπρὴ σπουδὴ τοῦ Ἄντι- λίου τοῦ κι' ὁ γάμος του. Πὺς τὸν περιγράφει ὁ ἴδιος. Μία εὐτυχισμένη ζωὴ, κτλ. κτλ.

«Συχνά, ἵστερ' ἀπὸ μὰς-δὺν ὡ- ρὸν συνουμία μὲ τὸν Ἄντισον — γράφει ὁ σύγχρονός του Στήλ — ἔμεινα μὲ τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶχα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ κονθεντῶ μὲ κάποιον στενὸ συγγενὴ τοῦ Τερε- ντίου ἢ τοῦ Κατοῦλου, ὁ ὁποῖος εἶχε ὅλη τὴ φυσικότητα καὶ ὅλο τὸ πνεῦ- μα τὸν δύο αὐτὸν Λατίνων ποιη- τῶν, ἐπὶ πλεόν δὲ μὴ χάρι στήν κονθεντὰ του, πὺν δὲν τὴν εἶχε ὡς τώρα κανεῖς Ἀγγλός. Αὐτὸ τ' ὁ- μοιοῦσε ἀκόμα κι' ὁ ποιητὴς Πόπ, ἀντίθελος τοῦ Ἄντισον, καὶ ἀντιθέλος πικρόχολος μάλιστα. Ἐἵ κονθεντὰ του, ἔλεγε, ἔχει ἓνα ἱέλ- γητρο, ὅμοιο μὲ τὸ ὁποῖον δὲν συ- νήντησα σὲ κανέναν».

Τὰ λόγια τοῦ Στήλ καὶ τοῦ Πόπ χαρακτηρίζουν ὅλο τὸ ταλέντο τοῦ Ἄντισον. Πραγματικὰ, τὰ ἔ- γα του — τῶς-ιδιαιτέρως περιγρα- φές, δοκίμια, κωμωδίες, ὅθρα ἐ- φημερίδων — δὲν εἶνε παρὰ κονθεν- τες, θαυμάσιες κονθεντὲς, στίς ὁ- ποῖες βρίσκει κανεῖς ὅλη τὴν εὐγέ- νεια καὶ ὅλο τὸ γερὸ πρακτικὸ πνεῦ- μα τῆς Ἀγγλικῆς φυλῆς.

Γινὸς ἱερέως, ὁ Ἰωσήφ Ἄντισον γεννήθηκε στὸ Λονδὶνον τὸ 1672. Ἀ- πὸ τὸ Γυμνάσιον ἀκόμα οἱ Λατινι- κοὶ στίχοι του τὸν ἔκαναν διάσημο μετὰ τὸν σωματιωτὴν του, καὶ ὅταν ἐπῆγε στὸ Πανεπιστήμι- ον τῆς Ὀξφόρδης, γιὰ νὰ συνεχίσῃ τὶς σπουδὲς του, ἡ φήμη του εἶχε ἤδη φθάσει ὡς ἐκεῖ.

Δὲν ἦταν ἀκόμα εἰκοσιδύο χρό- νων, ὅταν γιὰ κάποιον του ποιήμα- τα ὁ Ντράντεν, ἐπὶ γρηγορῆς τὸν Ἀγγλὸν ποιητὴν ἐκείνης τῆς ἐπο- χῆς, τοῦ ἔλεξε τὸ πῶς ἐνδοξασ- στικὸ ἐγκώμιο. Καὶ ὁ Ἄντισον, μό- λις τελείωσε τὶς σπουδὲς του στὸ Πανεπιστήμιον, ὁ ἴδιος ὁ ὑπογράφος τῆς Παιδείας τοῦ ἔδωκε μὴ ἡγε- μονικὴ ὑποτροφία, γιὰ νὰ συμπλη- ρώσῃ τὴ μόρφωσιν του καὶ νὰ πα- ρασκευασθῇ γιὰ τὴ δημόσια ὑπη- ρεσία.

Μόλις τελείωσε τὶς σπουδὲς του, ὁ νεαρός Ἄντισον θέλησε νὰ τα- ξεῖδῃ. Ταξίδευσε πρῶγματι στὴ Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν καὶ ἔμεινε καὶ στίς δύο αὐτὰς χώρας ἀρετὸ καιρὸ. Στὸ Παρίσι γνώρισε τοὺς περφημότερους Γάλλους συγγρα- φεῖς ἐκείνης τῆς ἐποχῆς καὶ στὰ ἀ- νατορία τὸν Βερσαλλίων εἶχε τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἰδῇ τὴν ἀφοροῖα τῆς ἀριστοκρατίας, μαρκήσιους καὶ δού- κισσες φημισμένους καὶ γεμάτους ἐπιτήδειον καὶ μαρτυροῦν καὶ κό- ρητας, πὺν πόνη ἀσολοὶ εἶχαν νὰ χορεύουν, νὰ ἐξωτροποῦν, νὰ κά- νουν κομπλιμέντα καὶ ρεβερόντες...

Οἱ Γάλλοι, ἔγραφε, εἶνε ἀληθι- νὰ λιγὰ ὑπερβολικοὶ στήν εὐγέ- νειαν.

Τὸ 1704 ὁ Ἄντισον γύρισε στὸ Λονδὶνον. Ἦταν μὲν ὁλοκλήρως χρόνων. Φημισμένος μὲν, ἔμεινε σὲ πολὺ μικρὸ χρονικὸ διάστημα ἐν- δοξος. Ἡ σταδιοδρομία του ἔχει κατὰ τὸ ἐκπληκτικὸν. Πετύχαινε παντοῦ : Καὶ ὡς συγγραφεὺς, καὶ ὡς βουλευτῆς καὶ ὡς ἀνωτέρος ἡ- πάλληλος καὶ ὡς δημοσιογράφος. Ὅλες δὲ αὐτὰς ἡ ἐκδηλώσεις τῆς πολυμορφῆς προσωπικότητός του γι- νόντουσαν ἀλληλοδιαδόχως, δίχως διάλειμμα, δίχως διακοπὴν.

Στὴν ἀρχὴ δημοσίευσεν μὴ σερ- ρὰ ταξιδιωτικὰς ἐντυπώσεις. Με- τὰ ἓνα ἐκτεταμένον ποιήμα πολι- τικῆς ὑποθέσεως, κατόπιν ἓνα δρά- μα, μὴ ὅθρα, μὴ κωμῶντα. Ἐν- ταιμετὰς γίνθηκε βουλευτῆς, μπῆκε στήν καλύτερη κοινωνία τοῦ Λον- δίνου καὶ συνεργαζόταν στήν περὶ- φημὴ ἐφημερίδα, τὸν «Σπῆκτατορ».

Ὅχι δὲ μόνον οἱ αὐλικοί, μὰ καὶ αὐτοὶ ἀκόμα ὁ λαός. Συ- ναντᾶται ἓνας ῥάφτης μ' ἓναν πα- ποῦτῃ στὸ δρόμο. Εὐθὺς θὰ ἐκπαρ- σουν καὶ οἱ δύο τοὺς τὴν εὐτυχίαν τοὺς γιὰ τὴν τιμὴν πὺν εἶχαν νὰ χαι- ρετηθοῦν».

Ἄν στὴ Γαλλίαν μελέτησε ὁ Ἄν- τισον τὴ σύγχρονήν ζωὴ, στήν Ἰτα- λίαν θαύμασε πρὸ πάντων τὴν μνη- μεία τῆς ἀρχαιότητος καὶ τ' ἄλλα καλλιτεχνήματα. Ὅσον κι' ἂν πῆ- γαν, εἶχε μαζὺ του τοὺς ἀγαπη- μένους του Λατίνους συγγραφεῖς. Ἦσαν οἱ πὺν πιστοὶ σύντροφοί του καὶ τίποτε δὲν τὸν εὐχαριστοῦσε τό- σο πολὺ, ὅσο τὸ νὰ παραβάλλῃ τις περιγραφὰς τοὺς μὲ τὰ ἴδια τὰ μέ- ρη πὺν ἔδλεπε.

«Ναί, βέβαια, ἔγραφε, λένε νε- κρικὰ νῆματα οἱ ποιητὰ πρὸ πάν- των, μερικὲς ἀναμνήσεις, μερικὰς ὑπερβολὰς, λένε κάποτε καὶ μερικὰ πρῶγματα ἐντελὲς φανταστικά, μὰ

μὲ τὴν ὁποία καθιερώθηκε καὶ ὁρι- στικὰ ἡ φήμη του καὶ ἀπέκτησε μὴ πρωτοφανὴ δημοφιλία. Σαραντα- πεντάρης περίπου, κατὰ τὸ 1716, ὁ Ἄντισον παντρεύτηκε. Τὸ γεγο- νὸς αὐτὸ ἦταν τὸ μόνον πὺν ἔφερε κάποια ἀνωμαλία στήν τόσο καλὴ ὅλα τὰ ἄλλα ὁμαλὴ ζωὴ τοῦ ἀν- θρώπου αὐτοῦ. Τὸ οἰκογενειακὸ ὄ- νομα τῆς γυναίκας του ἦταν Τζέν- νυ Ἀπστον.

Τὴν Τζέννυ ὁ Ἄντισον τὴν γνώ- ρισε τυχαῖα σὲ μὴ ἐκδρομῇ. Ἦταν ἓνα σωστὸ ἀγοροκόριτσο, σωστὸ ὁ- γρήμι, ἓνα ἀγόρι ντιμένο ἀντρέκα, ἀλλὰ καὶ τρομερὰ φιλάρεσκον καὶ πολὺ μορφωμένη. Ὁ Ἄντισον τῆς ἄρεσε ἀπ' τὴν πρώτη στιγμὴ, ἀλλὰ, φιλάρεσκον καθὼς ἦταν, γιὰ νὰ μὴ τὸ δειξῇ, ἐνὼ γνώριζε ὅλα τὰ ἔρ- γα τοῦ Ἄντισον, προσποιήθηκε πὺς δὲν τὰ γνώριζε. Ὁ ἴδιος ὁ Ἄντι- σον διηγεῖται τὴν πρώτη αὐτῇ σκη- νῇ τῆς γνωριμίας των :

Ὁ Ἄντισον δὲν ἦταν μόνον ἓνα- νας ἀπὸ τοὺς καλύτερους Ἀγγλοὺς συγγραφεῖς τὸν ἀρχὸν τοῦ 18ου αἰ- ὄνος. Καὶ ὡς ἀνθρώπος ἰσχυρὸς τέ- λειος. Ἦταν ἀπλός, ἐνγενικός, κα- λοκάγαθος, δειλὸς τόσο, ὥστε μὲ κίνδυνον νὰ παρεξηγηθῇ, σὴναινε μτροστὰ σὲ ξένους ἢ ὅταν βρισκό- ταν μὲ πολυπλοκὴν συντροφίαν. Στὶς συζητήσεις, ὅταν καμμιὰ φορὰ ὁ συ- νομιλητὴς του ἐκτραχύνετο, ὁ Ἄντισον ἀμέσως ὑποχωροῦσε.

Τὸ τέλος τοῦ ἰσχυροῦ ὑποδειγμα- τικοῦ ἀνάλογο μὲ ὅλη τὴ ζωὴ του. Ὅταν ἐνοῦσε πὺς αἰμῶνε ὁ θάνα- τος, ξαναπέρασε μέσα στὸ νοῦ του ὅλη τὴν ἡ ζωὴ καὶ εἶδε πὺς εἶχε κάποτε φταίει ἀπέναντι τοῦ φίλου του Γκέι. Ὁ Γκέι οὐτε θυμώτανε καὶ τὸ φταίξιμο αὐτό, τόσο ἀση- μαντο ἦταν. Ὅσοτος ὁ Ἄντισον τὸν κάλεσε κοντά του, στήν ἐπιθα- νάτιαν κλῖνῃ του καὶ τοῦ εἶπενε συγ- χωρεσθῇ. Μὰ καὶ λίγη ὥρα πρὶν πε- θάναι, εἶδε καὶ πάλιν τὴν ἀπειρήν καλωσύνην του. Φώναξε κοντά του τὸν λόρδο Γουόρτον, τὸν γαμπρὸν του, ἡ ἐλαφροῦς τοῦ ὁποῖου πολ- λὰς φορὲς τὸν εἶχε πικραίνει. Ἦ- ταν τόσο ἀνέναντος, πὺν στήν ἀρχὴ δὲν μπόρεσε νὰ μιλήσῃ. Ὁ γαμ- πρὸς τοῦ ἀφροῦ περιέμενε λίγες στιγ- μές, τοῦ εἶπε :

— Ἄγαπῇτε κύριε, μὲ καλέσατε. Πιστεύω, ἐλλίπω μὲ πᾶντες κάποιες ἐντολὰς νὰ μοὶ δώσετε. Βεβαιώη- τε διὰ τὰ τὶς θεωρήσω ἱερὰς.

Μὰ ὁ ἐτοιμοθάνατος, καταβάλλον- τας προσπάθειαν, ἔσπερε τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ λόρδου καὶ τοῦτε γινεα :

— Κιττάξετε πόσο γαλήνια πεθί- νει ἓνας χριστιανός !...

Ἐπῆγε, ἐλλίπω μὲ πᾶντες κάποιες ἐντολὰς νὰ μοὶ δώσετε. Βεβαιώη- τε διὰ τὰ τὶς θεωρήσω ἱερὰς.

Μὰ ὁ ἐτοιμοθάνατος, καταβάλλον- τας προσπάθειαν, ἔσπερε τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ λόρδου καὶ τοῦτε γινεα :

— Κιττάξετε πόσο γαλήνια πεθί- νει ἓνας χριστιανός !...

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΦΕΒΑΛ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΑΤΣΙΓΓΑΝΩΝ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Αυτό έκανε τον σέρ Βάλντεν να αφορίζε από τη μαγία του, γιατί δεν ήθελε με κανένα τρόπο να παντρευτεί ή Έλλην τον Λιονέλ, τον κληρονόμο των "Ασπιγγανών".

Την τρίτη μέρα της εξαγνιστικής της, καθώς έφθινε μελαγχολικός στο μέγαρό του, του είπαν ότι ένας άνθρωπος ζητούσε να τον δει άμεσα. Ο σέρ Ροβέρτος διάταξε να τον εισαγάγουν και μόλις τον είδε, αναγνώρισε στο πρόσωπό του τον Ατσίγγανο κοσμηματοπώλη Ναθαναήλ, τον πατέρα της μίας Έλλεν.

—Τί με θέλεις; τον ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος κατασφύζοντας. —Γέρασα πειά, απάντησε ο Ατσίγγανος. Κι' επειδή είμαι εύτυχως πλούσιος, θά ήθελα νάχω κοντά μου την κόρη σου.

—Η κόρη σου, απάντησε ο σέρ Ροβέρτος, σέρβησε πολύ ασχημα σε μένα τον ευεργέτη της...

—Ω! αυτό δεν ξαφνιάζει; καθόλου! απάντησε ο Ναθαναήλ με γαλήνη. Μοιάζει με την μακαρίτισσα τη μητέρα της, που ήταν μία γυναίκα ξεμαλασμένη.

—Γι' αυτό κ' έρω την έδιωξα!... είπε ο σέρ Ροβέρτος. Τώρα σου π' θέλεις από μένα...

—Ακούστε!... Εξώ που βρίσκεσαι ή μ'ς Έλλεν.

—Εξείρες που βρίσκεται; φώναξε ο βαρωνέτος πιάνοντας του το χέρι. Μίλα λοιπόν! Μίλα!...

—Λοιπόν, ή Έλλεν έφυγε από το Λονδίνο μαζί με τον νεαρό άξιωματικό Λιονέλ, ο οποίος είχε τότε ξετρελασμένος μαζί της, ώστε, όποιοσδήποτε κι' αν τον αποτρέψει να την παντρευτεί, δεν θα τον ακούσει... Μόνο ένας άνθρωπος μπορεί να εμποδίσει αυτόν τον γάμο...

—Και αυτός ο άνθρωπος ποιός είναι;

—Εγώ... Δυστυχώς όμως ή εξαγοστή σας άρνήθηκε πάντοτε να παραδεχτεί πως είμαι ο πατέρας της Έλλεν...

—Τώρα όμως δεν θά το άρνηθώ...

—Μά δεν φτάνει πειά αυτό υμόν...

—Τί άλλο θέλεις;

—Νά με παρουσιάσετε στον βασιλέα Γεώργιο...

Ο σέρ Ροβέρτος, ακούγοντας αυτά τα λόγια, αναπνέοντας και δεν μπόρεσε να κρατήσει τα γέλια του. Μά ο Ατσίγγανος εξακολούθησε άπαθής.

—Πρέπει να με παρουσιάσετε στον βασιλέα και να του δηλώσετε πως εγώ είμαι ο πατέρας της Έλλεν. Τότε θα ίκανεύω τη Μεγαλειότητα του να διατάξει την επιστροφή της κόρης μου... Αμα ένω αυτή τη διατική γραπτή, αναλαμβάνω να υπολογιστώ. Ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν θέ-

λησε ν' άρνηθ, γιατί δεν του ήταν εύχαιστο να δηλογήσει μπρος στον βασιλέα ότι παρουσιασε ως ανεβία του την κόρη ενός Ατσίγγανου.

—Αυτό που μου ζητάς, δεν μπορεί να γίνει! είπε στον Ναθαναήλ.

—Άφου είνε έτσι, έκλαμψε, αποκρίθηκε ο κοσμηματοπώλης, επιτρέψατέ μου ν' αποσυρθώ... Και σάς παρακαλώ να με συγγνώμηση για την ενόχληση που σάς προσένησα...

Κ' έκανε ένα βήμα προς την πόρτα.

—Μή φεύγεις! του είπε τότε με προστακτικό τόνο ο σέρ Ροβέρτος. Πές μου πού είναι ή κόρη σου.

—Δεν μπορώ γά σάς το πώ, ψιθύρισε ο Ναθαναήλ, κουνώντας το κεφάλι του. Δεν έχετε πια νά διαλέξετε. Αν προτιμάτε να πά-

ροήγηση στον βασιλέα.

Ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν έγινε δεκτός από τον βασιλέα άμέσως μόλις ανηγγέλθη. Ο Γεώργιος Γ' βρισκόταν μόνος του στο γραφείο του, παίζοντας μ' ένα σκυλί. Όταν είδε τον βαρωνέτο συννενομένο από τον Ναθαναήλ, ο οποίος δεν ήταν ευγενής και δεν είχε το δικαίωμα ελεύθερας εισόδου σ' ανάκτορα, δεν απέκρυψε την έκπληξή του.

—Γνωρίζω, Μεγαλειότητα, — είπε ο σέρ Βάλντεν, θέλοντας να προλάβη την έκδήλωσή της απορίας του Γεωργίου — ότι από των αρχαιοτάτων χρόνων όλοι οι βασιλείς της Αγγλίας φαίνονται πρόθυμοι ν' απονέμουν μόνιμους δικαιοσύνη... Ο άνθρωπος, λοιπόν, τον οποίο βλέπετε τώρα να στέκεται μπροστά σας, τρεμοντας από φόβο, είναι ένας δυστυχισμέ-

ος του, ενόνοματι του βασιλέως, ν' ακολουθήση τον πατέρα της σέρ σπύρι του. Θά επιβλήθηκε για την εκτέλεση αυτής της διατικής μου. Αν ή νέα εξακολούθησε να αρνήται ότι ενε κόρη του Ναθαναήλ, να της πής ότι ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν κατήγγειλε το αντίθετο.

Ο αρχηγός της σωματωματικής υπακούθησε. Τη στιγμή όμως που ο βαρωνέτος έτοιμαζόταν να φύγει, ένα καινούριο πρόσωπο μπήκε στο γραφείο του βασιλέως: ο μαρκήσιος Ρογέρτος "Ασμπουρτον". Ο μαρκήσιος δεν έδειξε την παραμικρή κατάπληξη επειδή βρέθηκε μπροστά στον Ατσίγγανο Ναθαναήλ. Μά ο σέρ Βάλντεν άναγκάστηκε όταν είδε τον νεαρό συνταγματάρχη... Ο Ρογέρτος τον χαιρέτησε με χειραψία.

—Θά σάς παρακαλέσω, Μεγαλειότητα, είπε ο μαρκήσιος, να μου επιτρέψετε να σάς αναφέρω παρουσία του σέρ Βάλντεν κάτι που θα έπρεπε να σάς το ανακοινώσω ιδιαιτέρως... Και ο λόγος είναι ότι αυτά που θά σάς πώ, ενδιαφέρουν πολύ τον βαρωνέτο.

—Μπορεί να μιλήσετε ελεύθερα, του είπε ο βασιλέας.

—Ενας άξιωματικός του συνταγματός μου, εξακολούθησε ο μαρκήσιος "Ασμπουρτον, ο λοχαγός Λιονέλ, κληρονόμος του σέρ Βάλντεν, υπέπεσε σ' ένα βαρύνον παροξυσμό. Έφυγε από το Λονδίνο χωρίς νά ζητήσει άδεια και πρόκειται να κινή τους γάμους του με μία τυχερή κόρη — εκτός αν, Μεγαλειότητα, τον εμποδίσουν την τελευταία στιγμή. Η τυχερώτρια αυτή λέγεται Έλλεν Βάλντεν, στην πραγματικότητα όμως είναι κόρη αυτού του κοσμηματοπώλου, του Ναθαναήλ... Η παρουσία του σέρ Βάλντεν και αυτός του Ναθαναήλ στο γραφείο σας, είναι απόδειξη ότι θά έχετε κιόλας δώσει διαταγές σ' αυτή την "Έλλεν..."

—Πράγματι, ψιθύρισε ο βασιλέας.

—Νάς παρακαλώ, λοιπόν, Μεγαλειότητα, να διατάξετε στον Ναθαναήλ ν' αποσυρθ και να μου επιτρέψετε κατόπιν να συνεχίσω τη συζήτηση με τον σέρ Βάλντεν.

Ο σέρ Ροβέρτος ήταν νευρικός και ανήσυχος, απ' γνωρίζοντας πως ήθελε να καταλήξ η μαρκήσιος. Ο βασιλέας έκανε ένα νεύμα.

—Νάς παρακαλώ, λοιπόν, Μεγαλειότητα, να διατάξετε στον Ναθαναήλ ν' αποσυρθ και να μου επιτρέψετε κατόπιν να συνεχίσω τη συζήτηση με τον σέρ Βάλντεν.

Ο σέρ Ροβέρτος ήταν νευρικός και ανήσυχος, απ' γνωρίζοντας πως ήθελε να καταλήξ η μαρκήσιος. Ο βασιλέας έκανε ένα νεύμα.

—Νάς παρακαλώ, λοιπόν, Μεγαλειότητα, να διατάξετε στον Ναθαναήλ ν' αποσυρθ και να μου επιτρέψετε κατόπιν να συνεχίσω τη συζήτηση με τον σέρ Βάλντεν.

γραφείο.

—Παρί τίνας πρόκειται, λοιπόν, μαρκήσιος; ρώτησε ξαφνικά ο βασιλέας.

Ο σέρ Ρογέρτος κύτταζε τον βαρωνέτο και άπυθόνη προσωπικά σ' αυτόν.

—Μπορείτε, άγαπητέ φίλε, του είπε να πιστοποιήσετε μπρος στον βασιλέα ότι είστε φίλος του μακαρίτη του πατέρα μου, του λόρδου "Ασμπουρτον";

—Αυτό είναι αλήθεια, ψιθύρισε ο σέρ Βάλντεν.

—Μπορείτε επίσης να επιβεβαιώσετε, συνέχισε ο Ρογέρτος, ότι ο πατέρας μου, πιστεύοντας σε ωριμαίες συκοφαντίες, νόμιζε πως ή λάληθ Καικιλία, ή γυναίκα του, δεν άπατούσε και την κρατούσε απομονωμένη από αυτόν, καθώς και τον δευτερό γιο του, τον μικρότερο αδελφό μου δηλαδή. Και ή λάληθ Καικιλία φρόντιζε τόσο πολύ για τη ζωή αυτού του παιδιού της, ώστε για να τον προφυλάξη από το θυμό του λόρδου "Ασμπουρτον, τον πέρασε για νεκρό!

—Ωστε το παιδί αυτό δεν πέθανε! φώναξε ο βασιλέας.

—Όχι, Μεγαλειότητα.

—Και τί απέγινε, λοιπόν;

—Είνε λοχαγός στο συνταγματός μου. Είναι ο άξιωματικός, για τον οποίο σάς αναφέρω πρό όλίγου, ο άξιωματικός που εγκατέλειψε το συνταγματός του για ν' ακολουθήση μία τυχερώτρια.

—Ακού είναι αδελφός σου, δεν πρόκειται να τιμηθώ;... Την άποψή σου αυτή θά την διακρίνω γρήγορα με μία τσίμνη άδεια.

—Σας εύχαριστώ, Μεγαλειότητα! ψιθύρισε ο Ρογέρτος, κινώντας με βαθύ ύποκλιση.

Ο Γεώργιος έκανε τότε στους δυο ευγενείς ένα νεύμα με το χέρι, σάν να τους έλεγε ότι μπορούσαν ν' αποσυρθούν.

—Μπορώ να σάς πώ μία λέξη, μιλώδε; ρώτησε ο σέρ Ροβέρτος τον Ρογέρτο, ενώ περνούσανε μαζί από τον αντίθλαστο των άνακτόρων.

—Είμαι σάς διαταγές σας! του αποκρίθηκε με ψυχρό τόνο ο μαρκήσιος "Ασμπουρτον".

Ο σέρ Ροβέρτος κατέβηκε τη σκάλα, ακολουθούμενος από τον μαρκήσιο, προχωρώντας στον κήπο των άνακτόρων και πήγε και στήθηκε κάτω από μία άπόμερη δενδροστοιχία.

—Νάς άκούω τώρα! είπε ο μαρκήσιος σ' ο βαρωνέτο.

—Πριν από δεκαπέντε μέρες, μιλώδε, αποκρίθηκε ο σέρ Βάλντεν, άπουσία από το Λονδίνο.

—Υστερ' από κάποια μυστική συνενόηση της "Αέσσης της "Εμίνης", νομίζω! τον διέκοψε ο μαρκήσιος.

—Α! γνωρίζατε λοιπόν αυτή τη λεπτομέρεια; ρώτησε ο σέρ Βάλντεν.

—Μάλιστα... Γνωρίζω και κάτι άλλο άκόμα. Ότι ή μ'ς "Έλλεν και σεις βοήκατε μ'ς "Ατσίγγαν, Κυνία όνόματι, ή οποία ισχυρίζεται ότι είναι υψέρος μου...

—Ωστόσο, ή γυναίκα αυτή, εξακολούθησε ο σέρ Ροβέρτος, συγκρατώντας με κόπο την άπάθεια και την ψυχραιμία του, — ή γυναίκα αυτή την όποία αφήναχαί ορθον νοσοκόμοι του φρενοκομείου, δεν βρίσκεται πια σ' ή-

μερα σ' αυτό το άσυλο...

—Τό ξέρω και αυτό... Την παρουσία τώρα ο γιατρός Βόλντεν.

—Πιστεύετε, λοιπόν, και σεις ότι είναι τρελή;

—Απολύτως!

—Ενα ειρωνικό χαμόγέλο ζωγραφίστηκε σ' ή γέλη του σέρ Ροβέρτου.

—Μου λέγατε, λοιπόν, επανέλαβε άτάραχος ο μαρκήσιος "Ασμπουρτον, ότι άπουσία από το Λονδίνο πριν από δεκαπέντε μέρες... Μήπως πήγατε σ' ή Σκωτία για νά συνεννοήσετε με όρισμένα πρόσωπα για τους γάμους που θά εισηγηθήτε σ' ή Βουλή;...

—Ναι, δεν σάς το άποκρύβω! είπε με σταθερή σωνή ο σέρ Βάλντεν, άποφασισμένος να παίξη με άνοιχτά χαρτιά. Ναι, ή μοναδική σκοτώδ με την πρώτη έξορμητι

που θά κάνω σε μ' ή άγνη, επί κεφαλής του συνταγματός μου.

—Αυτά, είπε πράγματα άδ έ-βαν, ψιθύρισε ο σέρ Βάλντεν.

—Προτιμάτε, λοιπόν, ν' άγισσους άμέσως τον πύλου μετ' ής ά-

μας; — Μάλιστα!

—Θά εισηγηθήτε σ' ή Βουλή την έξωση όλων των "Ατσίγγανων;"

—Ναι!

—Ε, λοιπόν, εγώ θά τους άποπερασπισθώ! εί-

πε ο μαρκήσιος, με σταθερή και άπορρητική φωνή. Χαιρέτε, κύριε!...

Χαιρέτησε τον σέρ Βάλντεν, με μεγάλη ευγένεια

ένας νόθος με τον οποίο άντικατέστησαν το νόμιμο παιδί. Ήτοι είναι ο νόθος του λόρδου "Ασμπουρτον και της "Ατσίγγανης της Κυνίας...

Ο σέρ Βάλντεν κράτησε μ' ή σιωπή πολύ χαρακτηριστική.

—Ωστόσο, — συνέχισε ο μαρκήσιος, — για την βασιλέα, για την αριστοκρατική τάξη της Αγγλίας, για όλο τον κόσμο, είμαι ο μαρκήσιος Ρογέρτος, συνταγματάρχης των δραγόνων του βασιλέως...

—Δεν έγω χαμιά άντιρρηση...

—Σημειώσατε, είπα με ύπεροπτικό ύφος ο Ρογέρτος, ότι δεν θέλω να συζητήσω μαζί σας αν έχετε άδικο ή δική που σ' ήματι-σας για μένα αυτή τη γυναική "Έλλαν άνθρωπος, όπως εγώ δεν κατέχεσται στο σημείο να συζητή την οικογενειακή του καταγωγή...

—Μου φαίνεται, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Σας παρακαλώ να παρουσιάσετε αυτές τις άποδείξεις...

Και ή έχετε ύπ' όψ' σας ότι, στο μεταξύ, σάς άπαγορεύω να εκφράζεστε άμοιροβί-λως για την καταγωγή μου...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

—Καταλαβαίνω, όμως, τον διέκοψε ο βαρωνέτος, ότι αν παρουσιαζα άρκετες άποδείξεις...

Τα λόγια αυτά έκαναν έξω φρενών, το σέρ Βάλντεν. Έπιασε τη λαβή του σπαθιού του και ψιθύρισε με τρακαυνη σωνή:

—Είμαι και γώ σε θέση να σάς εξαναγκάσω να...

—Αν, κύριε, διαταυρωθώ, νά ξιστ μαζ, του είπα άνέσωνα ο μαρκήσιος, κατά πίσαν πιθανότητα ε-σείς θά είστε έκείνος που θά βγή ζημιωμένος... Και μ' ή ξεγνάτε πως ο Λιονέλ δεν έχει άλλο πρόσ-σότη από σάς...

Ο θυμός του βαρωνέτου κατέπεσε στο άκουσμα αυτών των λόγων.

—Είμαι νέος, εξακολούθησε ο Ρογέρτος. Άνετε ότι είμαι γεννημένος... Η Αγγλία βρίσκεται τώρα σε πύλω. Πιός, λοιπόν, μπορεί να σάς διαβεβαιώση, ότι δεν θά λη όσα που τον είδα στο δρόμο!...

—Αυτός που είδατε δεν ήταν ο μαρκήσιος!...

—Εμπνεύετε πάντοτε να υποστηρίζετε...

—Αυτά που είδατε, — διέκοψε ο σέρ Βάλντεν το γιατρό, — ήταν ο νόθος υιός του λόρδου "Ασμπουρτον και της Κυνίας της "Ατσίγγανης!...

—Πιστεύετε, λοιπόν, κ' έσείς, — ρώτησε ο Βόλτον, άναγκάσοντας τους όμους, — τις συκοφαντίες που διαδίδει δεξιά και αριστερά ή Τρόφη, ή "Ατσίγγαν, αυτή την όποια δεν διστάσατε να κάνετε ανεβία σας;

Ο σέρ Ροβέρτος κύτταζε το γιατρό κατάματα, παραπατώντας να μαντέψ η ψυχραιμία και ή άπάθεια του συνομιλήτου του ήταν ειλικρινείς: ή προσποιητές.

—Ωστόσο, είπα ο βαρωνέτος, ή έπρεπε να ξέρετε την αλήθεια, άκού κάνετε ιδιαιτέρως γκαρρός του λόρδου "Ασμπουρτον...

—Δεν υπάρχει χαμιά άμφοβία ότι γνωρίζω την αλήθεια — και πολύ καλά υαλίστα.

—Περμένω, λοιπόν, να την υαλώ κι' έρω από τα γέλια σας!...

—Εμπάνω να την υαλώ! εξακολούθησε, σφίγγοντας με περισσώτερη δύναμη το γέρι του γιατρού.

—Ε! άκού το θέλατε θά σας την πώ... Η αλήθεια, άγαπητέ μου φίλε, είναι ότι βρίσκεται σ' ή πρόθυρα της τρελλιάς και ότι κα-λά θά κάνετε να αλλοήσετε τον άε-σας με χαμια νάειδάκη, για να καθορίση το μυαλό σας!...

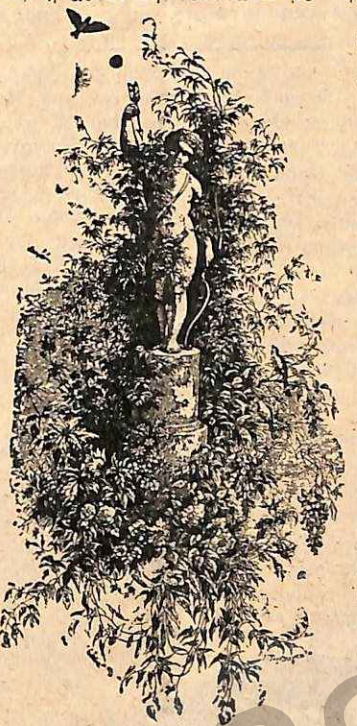
Ο Βόλτον γυροήρσε τον κατά-πληκτο βαρωνέτο κι' άποτακύνθηκε.

—Α! όλοι αυτοί ο' άνθρωποι είναι μαζί σου! φώναξε ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν με λύσσα.

Το άμάκι με το όποιο είχαν φέρει ή μ'ς "Έλλαν και ο Λιονέλ, τους είς μεταφέρει ένω από το Λονδίνο σ' ή "Εσπέρν, Εξαρων, νά, καθώς επιπλυν άστα σ' αυτήν την πόλη. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ή "Ατσίγγανη είχε πείσει τον έσπιοτα Λιονέλ, ότι ο Ρογέρτος κι' ο σέρ Ροβέρτος Βάλντεν συνωμοτούσαν άγαντίον τους, γιατί ή πόλις την αγαπούσε κι' ο δευτερος ήθελε, από φιλοδοξία, να την κάνει μαρκήσια του "Ασμπουρτον.

—Πού θά πάμε; τη ρώτησε ο Λιονέλ.

—(Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΙΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΡΕΠΟΡΤΕΡ

Η ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ

Τὸ πῶς δύσκολο «ρεπορτάζ» τοῦ Ουίλλιαμ Σήμερρυ. Ἡ συνταραχτικὴ κλοπὴ ἐνὸς θηλυκοῦ «γκάγκστερ». Πῶς τρομοκρατοῦσε τοὺς μπακάληδες τοῦ Μπρούκλιν. Ἡ σύλληψις τῆς Τσετσιλίας Κούνεϋ στὴ Φλωρίδα. Πῶς κατάφερε νὰ μῆνὴ στὸ κελλί της ὁ Ἀμερικανὸς ρεπόρτερ. Ἡ κωμικοτραγικὴ ἱστορία τῆς «λησταρχίνας» μὲ τὰ κοντὰ μαλλιά, κλπ. κλπ.

Ὁ πῶς μεγάλος κι' ὁ πῶς αὐστηρὸς διευθυντὴς τῆς πῶς μεγάλης καὶ τῆς πῶς αὐστηρῆς ἐφημερίδος τῆς Νέας Ὑόρκης, ὁ Τζάκ Λάιτ, ὥριμος στὸ γράφειο μου ἕνα μεσημέρι κι' ἄρχισε νὰ μοῦ ψιθυρίζῃ κάτι στ' αὐτί, κρατώντας στὸ χέρι του ἕνα τηλεγράφημα.

Ὅταν ὁ Τζάκ Λάιτ, ὁ διευθυντὴς μας, ξεφώνιζε καὶ οὐρλιαζε σὰν γεννίτσας, δὲν συνέβαινε ἀπολύτως τίποτα. Ὅταν ὅμως ἔσκαβε γιὰ νὰ ψιθυρίσῃ κάτι στ' αὐτί μας, καταλαβαίναμε ὅτι σὲ λίγο θὰ ξεσπούσε μιὰ τρομαχτικὴ θύελλα.

Τὸ τηλεγράφημα λοιπὸν ποὺ κρατοῦσε ὁ Τζάκ Λάιτ στὰ χέρια του τὴν ἡμέρα αὐτὴ ἀνγγέλλε τὰ ἑξῆς :

«Ἡ ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑ ΤΟΥ ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ».

Ὁ Τζάκ λοιπὸν μοῦ ψιθύρισε στ' αὐτί τὰ ἑξῆς :

—Μπῆλ, ἀκούσε τί θὰ κάνης. Θὰ προσπαθήσῃς μὲ κάθε τρόπο νὰ πάρῃς συνέντευξιν αὐτῆς τῆς διαβόλισας καὶ νὰ τῆς ζητήσῃς νὰ σοῦ ἀφηγηθῇ τὴν ἱστορία τῆς ἀποκλειστικῆς γιὰ μᾶς, γιὰ τὴν ἐφημερίδα μας.

Ἐγὼ τότε τοῦ ἀπάντησα :

—Τζάκ, ὑποθέτω ὅτι καταλαβαίνεις πολὺ καλά τί μοῦ ζητᾷς... Μοῦ ζητᾷς νὰ κάνω ἕνα θαῦμα. Αὐτὸ ἔνε ἀδύνατον !...

Ὁ Τζάκ ὅμως ἀγόρευε :

—Κέρατο βερνικωμένο, μοῦ ψιθύρισε μὲ λύσσα, γι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἀναθέτω αὐτὴ τὴ δουλειὰ σὲ σένα κι' ὅχι σὲ κανέναν ἄλλον, γιατί ἔχεις κάνει μέχρι τώρα διὰ τρία θαῦματα στὴ ζωὴ σου. Λοιπὸν, ἂν μοῦ φέρῃς τὰ χειρόγραφα ποὺ θέλω, θὰ σοῦ διπλασιάσω τὸ μισθό. Ἄν γυρίσῃς μὲ ἄδεια χέρια, θὰ σὲ πετάξω ἔξω μὲ τίς κλωσίδες...

Κι' ἐγὼ, χωρὶς νὰ διστάσω, τοῦ ἀπάντησα :

—Σίγουροι !

Ὁ Τζάκ τότε συνέχισε :

—Ἐδὼ καὶ λίγη βραδιά πῆρα ἕνα τηλεφώνημα.

Τὴ λησταρχίνα τοῦ Μπρούκλιν τὴν ἔπιασαν στὴ Φλωρίδα καὶ τὴν φέρνουν μὲ τὸ τραῖνο. Θὰ φτάσουν ἐδωπέρα αὐριό τὸ μεσημέρι.

Ἔχεις λοιπὸν ἀρκετὸ καιρὸ μπροστά σου γιὰ νὰ συλλογισθῇς τί θὰ κάνης καὶ ξέρεις πολὺ καλά, Μπῆλ, ὅτι δὲν θὰ σ' ἀφήσουμε κι' ἐμεῖς ἀβοήθητο.

Ὁ Τζάκ Λάιτ ἦταν ἕνας μεγάλος ρεπόρτερ, πρὶν γίνει διευθυντὴς, καὶ γι' αὐτὸ ζητοῦσε ἀπ' τοὺς συντάκτες του νὰ κάνουν τὰ πάντα γιὰ ἕνα καλὸ «ρεπορτάζ», ἐκτός ἀπὸ τὸ ἐγκλημα.

Μοῦ εἶπε λοιπὸν ἀκόμα :

—Ἔχεις, φυσικά, ὅσα χρήματα θέλεις στὴ διάθεσί σου. Ἄν ἡ λησταρχίνα σοῦ δώσει λεπτομερῆ ἀφηγησὶ τῶν κατορθωμάτων της μὲ τὴν ὑπογραφή της, μπορεῖς νὰ τῆς προσφέρῃς ὡς 5.000 δολάρια. Μὰ κῦτταξε νὰ τὴν καταφέρῃς μόνον μὲ 3.000....

Ἐπὶ ἑξῇ ὁλόκληρους μῆνες ἡ λησταρχίνα τοῦ Μπρούκλιν, «ἡ λησταρχίνα» μὲ τὰ κοντὰ μαλλιά, ὅπως τὴν ἔλεγαν, κι' ὁ σύντροφός της, εἶχαν ἀναστατώσει τὴ Νέα Ὑόρκη μὲ τίς κλοπές τους. Αὐτὴ ἡ ὁρμή μὲ τίς κλοπές τους. Αὐτὴ ἡ διαβολογονία γλυστοῦσε μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀστυνομικῶν σὰν φάντασμα ! Ἡ ἐφημερίδες εἶχαν γεμίσει ἀναρρήματα στήλες μὲ τὰ κατορθωμάτων της κι' οἱ ντόπιοι ξεροῦζωναν τὰ μαλλιά τους ἀπ' τὴ λύσσα τους. Ὁ κόσμος λοιπὸν ἄρχισε νὰ πιστεύῃ ὅτι αὐτὴ ἡ λησταρχίνα ἦταν ἕνα μυθικὸ πρόσωπο κι' ὅτι ἡ κλοπὴ θὰ γινότανταν ἀπὸ διαφόρους «γκάγκστερ». Ὅλες ὅμως ἡ ληστείες ἐμοιάζαν μεταξύ τους καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ δράστον τους ἦσαν πάντα τὰ ἴδια :

Ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ὁμορφό κορίτσι εἰκοσι πέντε χρόνων, μὲ κοντὰ μαλλιά. Τὸ συνόδευε δὲ πάντα ἕνας ψηλὸς ἀνδρας, ὁ σύντροφός του. Μὰ δὲν ἐλάμβανε μέρος ποτὲ στὴς κλοπές, ὅπως ἔλεγαν. Αὐτὲς τῆς ἔκανε πάντα ἡ λησταρχίνα, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Κι' ὅμως, αὐτὸ δὲν ἦταν ἀλήθεια....

Οἱ δύο ληστές ἀπογύμνωσαν κατὰ κανὸν τὰ μπαζάλια. Δὲν ἔμπαιναν ποτὲ στὴς Τράπεζες, σὰ κακοποιῶντες ἀπὸ τὴν ἀστυνομία ἢ στὰ καταστήματα πολυτελείας. Ὁ θηλυκὸς γκάγκστερ ἔμπαινε ἄξαφνα τὸ βράδυ σ' ἕνα ἀπ' αὐτὰ τὰ μπαζάλια τοῦ Μπρούκλιν κι' ἂν ἴσχυαν ἀκόμα μέσα μερικοὶ ἀγοραστές, ἔκανε ὅτι ἤθελε νὰ ψωνίσῃ κάτι. Τὴ στιγμὴ λοιπὸν ποὺ διέλεγε τὸ ψώνιο της, ἕνας ὑψηλὸς ἀνδρας γλυστοῦσε ἀπὸ πίσω της. Ἡ λησταρχίνα τότε τραβοῦσε τὸ πιστόλι της καὶ ἕνα κηλὶ τὰ χέρια ἡ, μαζάρονε ὅλο τὸν κόσμο στὴ θέσιν του. Κι' ἐνὸς φρενέζε μὲ τὸ πιστόλι τὸν μπαζάλι καὶ τοὺς ὑπαλλήλους του, ὁ συνένοχός της κατάλεγε τὸ καμιο. Ἡ πῶς περιέργη ὅμως λεπτομέρεια αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶνε ὅτι οἱ δύο αὐτοὶ κακοποιοὶ δὲν καταφέρναν ποτὲ νὰ κλέβουν περισσότερα ἀπὸ ἑκατὸ δολάρια. Πολλὲς φορὲς μάλιστα δὲν εὗρισκαν στὸ ταμεῖο, παρὰ μόνον 50 ἢ 25 δολάρια....

Ὅταν ὥστόσο ἄρχισαν νὰ κάνουν καὶ κλοπὴς μὲ τίς κλοπές, τὸ Μπρούκλιν ἀναστατώθηκε ἀπ' τὸν πανικό κι' ἡ ἐφημερίδες ἄρχισαν νὰ κεραινοβολοῦν τὴν ἀστυνομία, ποὺ δὲν κατάφερε νὰ πιάσῃ αὐτὰ τὰ μυστηριώδη... φαντάσματα !...

Ἐἶχαν περάσει λοιπὸν τρεῖς μῆνες ἀπὸ τὴν τελευταία δολοφονία, ὅταν ἄξαφνα ἀνακάλεσαν τὴ λησταρχίνα τοῦ Μπρούκλιν καὶ τὸ σύντροφό της κρυμμένους σὲ μιὰ μικρὴ παντοφλὴ στὴ Φλωρίδα. Κι' οἱ δύο τους τότε, ὅταν βρέθηκαν μὲ τίς χειροπέδες στὰ χέρια, ὁμολόγησαν τὰ πάντα. Ὁ θηλυκὸς γκάγκστερ μὲ τὰ κοντὰ μαλλιά λεγόταν Τσετσιλία Κούνεϋ κι' ὁ σύντροφός της ἦταν διχὸς ἄλλο δ' ἄν-

Ἡ Τσετσιλία Κούνεϋ

δρας της.

Τὸ τραῖνο, ποὺ μετέφερε τοὺς δύο γκάγκστερ, μπῆκε τὴν ἄλλη μέρα τὸ μεσημέρι στὸ σταθμὸ τῆς Πενσυλβανίας. Ἐνὰ ἄπειρο πλήθος περιέργον ἐχε μαζευνεῖ ἐκεῖ πέρα, γιὰ νὰ ἴδῃ τὴ λησταρχίνα. Οἱ ἀστυνομικοὶ λοιπὸν εἶχαν φράξῃ τίς πόρτες καὶ δὲν μ' ἄφισαν νὰ πᾶω στὸ σταθμὸ.

Στάθην τότε μαζί μὲ τοὺς ἄλλους ρεπόρτερ καὶ τοὺς ἀναρρητήτους φωτογράφους, περιμένοντας τὴν ἐξοδὸ της. Ἡ λησταρχίνα τοῦ Μπρούκλιν δὲν ἄρχισε νὰ φανῇ δίπλα στὸν ἄνδρα της, περιωκλωμένη ἀπὸ τοὺς πόλισμεν. Ἦταν μιὰ λεπτοκαμωμένη νέα, μὲ μαύρα μαλλιά κι' ἀρκετὰ νόστιμο πρόσωπο. Μὰ δὲν εἶχε κοντὰ μαλλιά ! Οἱ τρομοκρατημένοι μπαζάλιδες νόμιζαν ὅτι τὰ μαλλιά της ἦσαν κοντά, ἐπειδὴ ἡ Τσετσιλία Κούνεϋ τὰ ἔκρυβε κάτω ἀπ' τὸ καπέλλο της κι' ἔσαν ἀρκετοῦ τρόπου. Ὁ ἀστυνομικὸς τὴν ἔβαλαν σ' ἕνα ταξί, ἀνάμεσα στὸν δύο ντενέκτις ποὺ τὴν εἶχαν πιάσει, καὶ τὴ συνόδευσαν ἔφτασι ὡς τὰ γραφεῖα μᾶς μεγάλης «ἱερέας» διηγήτορας, γιὰ νὰ διαλέξῃ τὸ σινιγγοφὸ της. Ἐπειτα τὸ ταξί τὴν μετέφερε στὴς κεντρικὲς φυλακὲς τοῦ Μπρούκλιν, ἔδωκε μᾶς ἄφισαν νὰ μπούμε καὶ νὰ ἴδωμε τὴ λησταρχίνα, τὴ στιγμὴ ποὺ τὴν ὀδηγοῦσαν στὸ κελλί της. Οἱ διηγήτορες τῆς τὴν εἶχαν συμβουλεύσει νὰ μὴ πῇ τίποτα στοὺς δημοσιογράφους κι' ἡ Κούνεϋ φυσικά κράτησε τὸ στόμα της κλειστό. Ὅταν λοιπὸν τὴν κλείδωσαν στὸ κελλί της, φύγαμε ἀπὸ τίς κεντρικὲς φυλακὲς ἀπογοητευμένοι....

Ὁμορφί, μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

Ἐπὶ αὐτὸν μὲ τὴν ἀλήθεια ὑποστολὴ μοῦ εἶχε ἀναθεῖ ὁ σατανὰς αὐτός, ὁ Τζάκ Λάιτ !...

ζητήσω.

Καὶ τοῦ εἶπα μὲ δύο λόγια ὅτι ἤθελα, οὐτε λίγο οὐτε πολὺ, νὰ μῶ στὸ κελλί της λησταρχίνας τοῦ Μπρούκλιν !

Ὁ Κλέφροντ εὐτυχῶς ἀνῆκε στὸ πολιτικὸ κόμμα μας, ἐνῶ ὁ μεγάλος διηγητὸς τῆς Κούνεϋ ἀνῆκε στὸ ἀντιθετὸ πολιτικὸ στρατόπεδο. Γι' αὐτὸ λοιπὸν μοῦ ἀπάντησε :

—Εἰμαι πρόθυμος νὰ σὰς διευκολύνω καὶ δὲν θὰ μὲ νοιάξῃ διόλου ἂν θυμώσῃ ὁ διηγητὸς της. Δὲν τοῦ χωριστῶς τίποτα κι' οὐτε εἰμαι φίλος του. Ἐλάτε λοιπὸν... Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν κοιμήθηκε ἀκόμα ἡ λησταρχίνα. Θὰ τὴν συμβουλεύσω ὁ ἴδιος νὰ σὰς μιλήσῃ. Θὰ τὴν διατάξω μάλιστα, ἀφοῦ εἰμαι ὁ διευθυντὴς τῆς φυλακῆς ! Κανεῖς ὅμως δὲν πρέπει νὰ μᾶθῃ αὐτὴ τὴ μικρὴ ἱστορία μας....

Κι' ἀλήθεια, ὅσοτε ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς ὥρας βρισκόμην μέσα στὸ κελλί τῆς Τσετσιλίας Κούνεϋ, ἡ λησταρχίνα ἦταν ἀκόμα ντυμένη καὶ καθόταν στὰ πόδια τοῦ κρεββατιοῦ της. Ὁ Κλέφροντ τὴν χτύπησε αἰσθητὰ στὸν ὦμο καὶ τὴν ρώτησε ἂν εἴχετε εὐχαριστήματα ἀπὸ τὸ φαγητὸ κι' ἂν ἤθελε τίποτα. Ἄν εἶχε κανένα παράπονο, μποροῦσε νὰ τοῦ τὸ πῇ ἐλεύθερα....

—Νὰ σὰς συστήσω, τῆς εἶπε κατόπιν, ἕναν ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους μου, τὸν μίστερ Σήμερρυ, ποὺ θέλει νὰ σὰς μιλήσῃ καὶ ποὺ θὰ σὰς φανῇ πολὺ χρήσιμος.

Ἡ λησταρχίνα τοῦ Μπρούκλιν ἄκουγε προσεχτικὰ τὰ λόγια του.

Τῆς ἐξηγήσαμε λοιπὸν ὅτι ἂν δεχόταν νὰ μᾶς ἀφηγηθῇ τὴ ζωὴ της, θὰ τῆς δῶναμε 3.000 δολάρια. Μ' αὐτὸν τὸν τρόπο, ἄλλωστε, θὰ γινόταν συμπληρωτικὴ στὸν κόσμο κι' ἴσως καὶ στοὺς ἐνόχους της....

—Μὰ ὁ διηγητὸς μου μοῦ ἱταγόρευσε νὰ μιλήσω μὲ τοὺς δημοσιογράφους, μᾶς ἀπάντησε στενωχωρημένη.

Ἐγὼ ὅμως τῆς ἐξηγήσα ὅτι δὲν ἐπρόκειτο γιὰ καμιά κοινὴ δημοσιογραφικὴ συνέντευξιν κι' ὅτι δὲν θὰ ἔκανε τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ μοῦ ἀφηγηθῇ τὴν ἱστορία της καὶ νὰ τὴν ὑπογράψῃ.

Ἡ Τσετσιλία Κούνεϋ τότε συλλογίστηκε μιὰ στιγμὴ.

—Εἶπατε ὅτι θὰ μοῦ δώσετε ἀμέσως 3.000 δολάρια ; μὲ ρώτησε.

—Μάλιστα, τῆς ἀπάντησα. Κι' ἂν ἡ ἱστορία σας ἔχει ἐπιτυχία, θὰ προσθέσουμε καὶ κάτι ἀκόμα....

—Δὲν μπορῶ ν' ἀρνηθῶ αὐτὰ τὰ χρήματα, γιατί εἰμαι ἀπένταρη, ὁμολόγησε ἡ λησταρχίνα. Μὰ πρέπει νὰ ρωτήσω καὶ τὸν ἄνδρα μου. Φέρετε τὸν ἄνδρα, κι' ἂν πῇ «ναί», ἡ ὑπόθεσις εἶνε τελειωμένη....

Ὁ μίστερ Κούνεϋ δέχτηκε ἀμέσως κι' ἐκεῖνο τὸ βράδυ κἀθήσα στὸ κελλί τῆς λησταρχίνας κι' ἔγραψα «ναί» ὑπαγορεύοντας τῆς τὴν ἱστορία της. Ἐπειτα πῆρα διάφορες φωτογραφίες τῆς Τσετσιλίας μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι, ὅπως ὅταν φοβόρε τοὺς μπαζάλιδες, κι' ἔγραψα στὰ γραφεῖα τῆς ἐφημερίδος μου.

Τὸ πρῶτο ὅλη ἡ Νέα Ὑόρκη ἀναστατώθηκε ἀπ' αὐτὴ τὴν κολοσσία ἐπιτυχία μας. Κι' ὁ Τζάκ Λάιτ ὅχι μόνον μὲ διπλασίασε τὸ μισθό, ἀλλὰ καὶ μ' ἔστειλε στὴς γροθιὲς ἀπὸ τὴν χαρὰ του....

Τὸ περιεργὸ τώρα αὐτῆς τῆς ἱστορίας εἶνε τὸ ἑξῆς : Ἡ Τσετσιλία Κούνεϋ, πρὶν γίνει λησταρχίνα, ἦταν μιὰ φτωχὴ πλύστρα τοῦ Μπρούκλιν. Ἐθίγησε λοιπὸν ν' ἀλλάξῃ ζωὴ κι' ἐπειδὴ δὲν ἔφερε καμιά ἄλλη δουλειὰ, κατέφυγε στὴς ληστείες. Ὅταν κατόπιν καταδικάστηκε σὲ δέκα χρόνια φυλάκι ἀπὸ τὸ δικαστήριον, ἡ Τσετσιλία Κούνεϋ μοῦ παραπονέθηκε, τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε πάλι τὸ κατώφλι τῶν γυναικῶν φυλακῶν τοῦ Μπρούκλιν :

—Βλέπετε, μίστερ Σήμερρυ, δὲν ἔχω διόλου τύχη ! Ἐγὼ βαρεθεῖ νὰ κάνω τὴν πλύστρα, καὶ γι' αὐτὸ κατὰλειπα τοὺς μπαζάλιδες. Μὰ τώρα πάλι, ποὺ ἔξερουν ποὺ ἦταν τὸ ἐπάγγελμα μου, θὰ μὲ ἐξεδώσουν στὴν αἰταιγία στὴς φυλακὲς !...

Καὶ ἡ Τσετσιλία Κούνεϋ ἔσκαψε τὸ κεφάλι καὶ πέρασε μ' ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμὸ τὴν πόρτα τῶν γυναικῶν φυλακῶν....

ΟΥΪΛΙΑΜ ΣΗΜΠΡΟΥΚ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΝ

ΟΔΥ ΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ ΟΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του στὴν Ἱταλία, ὁ Φραγκίσκος Ἰωσήφ τῆς Αὐστρίας ἐνχαριστοῦσαν πολὺ νὰ βγαίνει μόνος καθε ἀπόγευμα περιπατοῦσιν τὴν ἐξοχὴν μ' ἕνα μόνιμο.

Κάποτε ὅμως σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς περιπάτους ἔπαυσε, λίγο ἔξω ἀπὸ ἕνα χωριό, ὁ τροχὸς τοῦ ἀμαξιοῦ του. Ὁσὸς ὁ αὐτοκράτωρ κατόρθωσε μὲ χίλιες δυσκολίες νὰ φθάσῃ στὸ χωριὸ καὶ νὰ βοηθῇ τὸ μαγαζὶ τοῦ μοναχικοῦ σιδηροδρομοῦ τοῦ τόπου.

—Μάστορα, θέλω νὰ μοῦ φτιάξῃς γρήγορα τὸ ἀμάξι μου, τοῦ εἶπε.

—Εὐχαρίστως, κύριε, ἀπάντησε ὁ κείνος, ἀλλὰ δὲν ἔχω κανένα βοηθό, γιατί σήμερα εἶνε Κυριακὴ κι' ἔχουν φανῇ ὅλοι. Ποῶς θὰ τραβῇ φανερό ;

—Γι' αὐτὸ κοιτῶσαι, μάστορα ; εἶπε ἀφελότατα ὁ Ἰωσήφ. Δοῦλεῖτο ἐγὼ στὸ φανερό.

Προσέλατο, ἡ δουλειὰ ἄρχισε ἀμέσως καὶ σὲ μιὰ ὥρα ὁ τροχὸς ἦταν ἐπισκευασμένος.

—Πόσο κάνει τώρα ὁ κόπος σου, μάστορα ; ρώτησε τότε ὁ αὐτοκράτωρ.

—Ξέρω κι' ἐγώ... Δόσε ἑξῇ σόλδια....

Ὁ Ἰωσήφ ἔδωκε καὶ τοῦ μέρους ἑξῇ χρυσὰ δοῦκάτα.

Ὁ ἀγαθὸς σιδηροδρόμος τάχα.

Κόψε, εἶπε ἐπληκτός, θὰ κάνατε βέβαια λάθος. Ἀντὶ γιὰ ἑξῇ σόλδια, μοῦ δώσατε ἑξῇ δοῦκάτα, τὰ ὅποια κανεὶς στὸ χωριὸ δὲν μπορεῖ ν' ἀλλάξῃ.

—Ἀλλάξῃ τα, ὅπως μπορεῖς, εἶπε ὁ αὐτοκράτωρ χαμογελώντας.

Καὶ χτυπώντας τ' ἄλογό του, συλλογίστηκε :

«Ἦνας αὐτοκράτωρ πρέπει νὰ πληρώνῃ ἀκριβὰ τὴν εὐχαριστίαν, ποὺ τοῦ παρέχουν, νὰ τραβᾷ ἕνα γρήγορο φανερό».

Κι' ὁ μάστορας ἀκόμα σταυροκομῆται !

Ἡ Τσετσιλία Κούνεϋ στὴ φυλακὴ, μαζί μὲ τὸν ἄνδρα της, τοῦ ὁποίου στὴ φωτογραφία ἔχει μούστουρῶσι τὸ πρόσωπο.

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΕΝΑ ΕΙΔΥΛΛΙΟ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΕΞΠΡΕΣ

ΥΤΗ η περιπέτεια, όσο κι' αν φράνεται, παρ' όλη ξενή, εινε κατά βάθος πολύ φυσική. Μπορείτε να κρίνετε και μόνοι σας.

Ο Ροζέ Λαφόν εινε ένας μεγάλος βιογράφος. Δεν ξέρω ακριβώς τι φτιάχνει και τι πουλάει, μα ξέρω πολύ καλά ότι έχει ένα σωρό γραφεία, διευθυντάς, υποδιευθυντάς, διοικητές, υπαγορεύοντες κι' ένα κεντρικό γραφείο όπου όλοι οι αρμόδιοι, ένοιοι και κομψίνοι, Απώφει πρόκεινται να πάρη το εξώφρε της νύχτας για την Κιανή Άκτι, όπου τον περιμένει η μητέρα του.

Ο Ροζέ Λαφόν ήταν ακόμη ελεύθερος, γιατί δεν είχε ποτέ καιρό για να ξερωτενυή μια γυναίκα. Ο κόσμος τον έλεγε μισογύννη, μα αυτό δεν ειν' αλήθεια. Ο Ροζέ δεν περιφρονούσε τις γυναίκες, ούτε όμως καταφαινε να βοηθί μια εύκαιρία για να τις προσέξη, να τις θαυμάση, να τις αγαπήση. Ζούσε άσπαρα στην οικία της μητέρας του, που φρόντιζε στοργικά να μη λείπει τίποτα από τη ζωή του. Κι' ο Ροζέ ξεχνούσε έτσι ότι, εκτός απ' το εμπόριο και τις κερδοσκοπίες, υπάρχουν τόσες και τόσες άμορφες γυναίκες, που θα μπορούσαν να κάνουν εύτυχη την καρδιά του. Απόψε λοιπόν θα έπαιρνε το εξώφρε, για να φιλήση, σαν καλό παιδί, τη μητέρα του, κι' έπειτα να ξαναγυρίση στο Παρίσι.

Κατά τις τέσσερες ή ώρα το απόγευμα, ωστόσο, κατάλαβε ότι η δουλειές του εδώ κι' εκεί δεν θα τον άφηναν να περάση απ' το γραφείο του και γι' αυτό τηλεφώνησε στη δαχτυλογράφο του, που την είχε κι' ως γραμματέα :

—Εμπρός ! Εγώ είμαι, δεσποινίς Λουίζα, ο Λαφόν ! Καταλαβαίνω ότι δεν θα μωρσώ να περάσω από το γραφείο. Σας παρακαλώ λοιπόν να βρσσκεστε στο σταθμό της Λυών ένα τέταρτο της ώρας πριν απ' την αναχώρησή του τρώινου μου, στο 3 βαγόνι, θέσις 7. Φέρτε με όσες επιστολές πρέπει να υπογράψω. Θα σάς υπαγορεύσω συγχρόνως και δυό - τρία μικρογράμματα...

Την ώρα που της είχε πει, η δεσποινίς Λουίζα, μια άμορφη Παρισινή είκοσι χρόνων, που ήταν υπόδειγμα υπαλλήλου, περιέμενε τον προϊστάμενό της στο σταθμό. Ο Ροζέ Λαφόν έφτασε τρέχοντας ύστερα από λίγα λεπτά. Όπως είχε προβλέψει, είχε μιλέσει με τις δουλειές του ως εκείνη την ώρα.

—Γρήγορα, γρήγορα ! Έκανε. Άνευθε στο διαμέρισμά μου...

Ο υπάλληλος του «βαγόν - λν» είχε ετοιμάσει κιόλας το κρεβάτι σ' εκείνο το μοναχικό διαμέρισμα. Καθήστε ! της είπε βιαστικά πάλι ο Ροζέ Λαφόν.

Κι' η δεσποινίς Λουίζα έχασε άπ'από στο κρεβάτι. Ο Ροζέ, για να υπογράψη τις επιστολές που του δίνει, κάθεται κι' αυτός δίπλα της. Κι' όπως εινε πάντα σοβαρός και προσεκτικός, διαβάει αργά την κάθε επιστολή, πριν βάλη από κάτω την υπογραφή του. Η δεσποινίς

Λουίζα βρίσκει έτσι την εύκαιρία να ρίξη μια ματιά στο διαμέρισμα, σ' αυτή τη μικρή και πρόχειρη κρεβατοκάμαρα, και ζηλεύει τους πλουσίους, που μπορούν να πάνε στην Κιανή Άκτι ξεαλωμένοι αναπαυτικά στο κρεβάτι τους !...

—Τώρα, της λέει ο Ροζέ Λαφόν, κάντε μου τη χάρη να γράψετε δυό γραμμάτια...

Και της υπαγορεύει :

«Προς τους κ.κ. Ρουσσέλο και Φεσσουαγιέ, Παρίσι. Κύριοι, κατόπιν της σημερινής συνεννοήσεώς μας, σάς απαντώ δι' εγγράφου, ότι συμφωνώ πλήρως επί των ακόλουθων σημειών...»

Κι' ο Ροζέ διατυπώνει με ακρίβεια τα σημεία του σαν να βρεσκειται καθισμένος μπροστά στο υπαλαπτικό γραφείο του : Με τα μάτια μουσκέλιστα, για να παρακολουθή καλά τη σκέψη του, και με τις παλάμες των χεριών ενωμένες μπροστά στο στήθος του, που κοινούνται με το ρυθμό της φράσεως. Η δεσποινίς Λουίζα πάλι στενογραφεί στο μπλόκ της αυτή τα γραμμάτια, όπως ακριβώς γράφει εκαν' υπαγορεύουν στο γραφείο : Δηλαδή με τη μεγαλύτερη αδιαφορία του κόσμου.

«Άσπαρα όμως η δεσποινίς Λουίζα πετίνεται τρομαγμένη από τη θέσι της, βγάζοντας ένα σπαραχτικό ξεφωνισμό :

—Α, Θεέ μου !...

—Τι τρέχει ; κάνει ο Ροζέ Λαφόν, άνοιγοντας τα μάτια του κατάπληκτος.

—Μα δεν βλέπετε ; Ταξιδεύουμε, κ. Λαφόν ! Ταξιδεύουμε !... τρανιάζει κατάχλωμη η δεσποινίς Λουίζα.

Και, μα την πίστι μου, εινε αλήθεια : Πίσω απ' τα τζάμια βλέπουν κι' οι δυό τους να περνούν τα σάπια κι' οι στυλοί του τηλεγράφου. Το τρώινο δεν είχε αρρώξει πριν ξεκινήσει, γιατί, όπως ξέρετε,

—Σώστε με, κ. Λαφόν ! Σώστε με !...

—Α, έτσι ; Τι λέτε !...

—Εινε σωστός κέρβερος, κύριε ! Δεν μ' αφήνει να κάνω ούτε ένα βήμα μοναχή μου. Νά, κι' απόψε κάθεται και με περιμένει στο σταθμό. Φαντασθήτε τώρα, κ. Λαφόν, τη λύσσα του ! Περάσαμε από μπροστά του και με εινε καθισμένη άπ'από στο κρεβάτι σας ! Νά, έ-

χει καταρριφθή πειά αυτή η παλαί και τόσο άχρηστη συνήθεια...

Ο Ροζέ Λαφόν κι' η δεσποινίς Λουίζα τρελλαινόνται για μια στιγμή στο διάδρομο κι' αρχισε να τρέχει άπ'από - κάτω, σαστισμένος. Η άμορφη δαχτυλογράφος άμωρησε κι' αυτή για να κατεβάση το τζάμι, μα δεν τό κατάφερε... Σ' αυτό το μεταξύ το τρώινο μεγάλωσε την ταχύτητά του και ορίζει τώρα πίσω του κι' όλο και μεγαλύτερη περιρόνηση κι' σάπια και τους τηλεγραφικούς στυλούς...

—Δεν μπορούμε πειά να κάνουμε τίποτα ! βολογεί στενοχωρημένος ο κ. Λαφόν.

Η δεσποινίς Λουίζα τότε αρχίζει να στενάζει :

—Τι θα πη, Θεέ μου, τι θα πη ;

—Πού ;

—Ο πατέρας μου !

—Έχετε πατέρα ;

—Πώς δεν έχω, κύριε ! Δεν είμαι άφρανή... Γιατί να μην έχω, σάς παρακαλώ, πατέρα ; Καταλαβαίνετε λοιπόν ;

—Α, είμαι βέβαιη γι' αυτό !... Θα γίνη έξω φρενών απ' το θυμό του ! Δεν ξέρετε έσείς το χωράκι τωρου. Εμένα να φώτρησε τη τραυή τόσο χρόνια τώρα από τον πατέρα μου... Με παρακολούθει, με περιμένει ώρες όλο-κληρες έξω απ' το γραφείο και κάθε τόσο βάζει το χέρι του στη τσέπη, για να τραβήξη το πιστόλι του...

Αυτή η δεσποινίς Λουίζα φαίνεται ότι εινε ένα πολύ δυστυχισμένο κορίτσι. Άκούς έχει ! Μα τι πατέρας ειν' αυτός, που την κυνηγά διαρκώς με το πιστόλι ; Και τώρα, τι να κάνει ; Πώς να την σώση ; Η άμορφη δαχτυλογράφος του έχει κρυφί το πρόσωπό μέσα στα χέρια της και κλαίει κι' αναπληνιά, μονολογώντας :

—Ύστερα από δυό ώρες !... Και πόσο θέλω για να ξαναγυρίσω στο Παρίσι ;... Άλλες δυό ώρες !... «Ω ! το ξέρω πολύ καλά : Θα με σκοτώση !... Μου τό έχει πει πολλές φορές... Θα με σκοτώση !...»

Ο Ροζέ Λαφόν βγάζει ένα «Ω» σαν να θέλη να διαμαρτυρηθή, και την κοιτάζει. Για πρώτη φορά τότε βλέπει ότι η δεσποινίς Λουίζα έχει ένα θαυμάσιο σώμα κι' εινε ντυμένη κομψά, σαν άριστοκράτισσα, με μια μεταξωτή τουαλέττα. Αδύτη ή τουαλέττα εινε κατάσπρη, σύν νυκτιό φόρεμα... Αλήθεια ! Η δαχτυλογράφος του έχει ένα πάρα πολύ άμορφο και προκλητικό σώμα... Όσο για το πρόσωπό της, εινε ακόμα πιο γοητευτικό, όπως εινε κλαμμένο. Τι μάτια, Θεέ μου ! Κι' εκείνα τα κόκκινα και δροσερά χείλη, που φινδύρουν κάθε τόσο με αγανάκη :

—Νά, νά, θα με σκοτώση !... Θα με σκοτώση !...

—Επειτα η δεσποινίς Λουίζα προσθέτει άσπαρα :

—Κι' εσάς μαζί !... Θα σάς σκοτώση, Θεέ μου, θα σάς σκοτώση !...

Ο Ροζέ Λαφόν ανατοχιάζει. Μα δεν εινε δυνατόν ! Κι' όμως... Άν ο πατέρας της δεσποινίδος Λουίζας νομίζει ότι εινε φίλος της ; Τότε, βέβαια !...

—Θα με σκοτώση ! θα με σκοτώση !... έξακολουθεί να φινδύρη σαν τρελή η δαχτυλογράφος, καθισμένη άπ'από στο κρεβάτι του. Δεν τολμά να ξαναγυρίσω πειά στο σπίτι. Θεέ μου, τι να κάνω ; Είμαι χα-

δω, έπάνω στα σεντόνια !... Καταλαβαίνετε, λοιπόν, τι θα του περάση απ' το νου...

—Δεν καταλαβαίνω...

Μά πως ;... Θ' άστεινεσθε βέβαια. Θα φανταστή ότι τον κοροϊδεύαμε, κάνοντας τάχα ότι δεν καταλάβαμε την αναχώρησή του τρώινου. Θα νομίση ότι είχαμε συνεννοηθή κι' ότι καταφύγαμε σ' αυτό το τεχνασμα, για να περάσουμε μαζί τη νύχτα, σ' αυτό το ήσυχο διαμέρισμα !...

—Ω ! κάνει ο Ροζέ Λαφόν, πνιγμένος από την αγανάκτηση. Μα, δεσποινίς, δεν πέρασε ποτέ από το νου μου ένα τέτοιο πράγμα...

—Ότε κι' απ' τον δικό μου, Θεέ μου !... το άπαντάει κι' εκείνη, κι' εινε κάπως υπερβολικό θυμό. Έκείνος, ωστόσο, ο πατέρας μου, θα τό πιστέψη και θ' αναστατώση τον κόσμο !...

—Ελάτε δά, μπορείτε να κατεβήτε στον πρώτο σταθμό...

—Πού ; πότε ;

—Μά... στο Λαρόν... Ύστερα από δυό ώρες !...

—Ύστερα από δυό ώρες !... Άς γελάσω !... Δυό ώρες εινε άπεραστές για ένα έξωτικό ραντεβού !... Κι' έπειτα, ξεχνάτε ότι είστε ένας ζωηρός και άμορφος νέος ;

—Έχετε άδικο ! της άπαντά, άνότητα ο Ροζέ Λαφόν.

Αυτή η δεσποινίς Λουίζα φαίνεται ότι εινε ένα πολύ δυστυχισμένο κορίτσι. Άκούς έχει ! Μα τι πατέρας ειν' αυτός, που την κυνηγά διαρκώς με το πιστόλι ; Και τώρα, τι να κάνει ; Πώς να την σώση ; Η άμορφη δαχτυλογράφος του έχει κρυφί το πρόσωπό μέσα στα χέρια της και κλαίει κι' αναπληνιά, μονολογώντας :

—Ύστερα από δυό ώρες !... Και πόσο θέλω για να ξαναγυρίσω στο Παρίσι ;... Άλλες δυό ώρες !... «Ω ! το ξέρω πολύ καλά : Θα με σκοτώση !... Μου τό έχει πει πολλές φορές... Θα με σκοτώση !...»

Ο Ροζέ Λαφόν βγάζει ένα «Ω» σαν να θέλη να διαμαρτυρηθή, και την κοιτάζει. Για πρώτη φορά τότε βλέπει ότι η δεσποινίς Λουίζα έχει ένα θαυμάσιο σώμα κι' εινε ντυμένη κομψά, σαν άριστοκράτισσα, με μια μεταξωτή τουαλέττα. Αδύτη ή τουαλέττα εινε κατάσπρη, σύν νυκτιό φόρεμα... Αλήθεια ! Η δαχτυλογράφος του έχει ένα πάρα πολύ άμορφο και προκλητικό σώμα... Όσο για το πρόσωπό της, εινε ακόμα πιο γοητευτικό, όπως εινε κλαμμένο. Τι μάτια, Θεέ μου ! Κι' εκείνα τα κόκκινα και δροσερά χείλη, που φινδύρουν κάθε τόσο με αγανάκη :

—Νά, νά, θα με σκοτώση !... Θα με σκοτώση !...

—Επειτα η δεσποινίς Λουίζα προσθέτει άσπαρα :

—Κι' εσάς μαζί !... Θα σάς σκοτώση, Θεέ μου, θα σάς σκοτώση !...

Ο Ροζέ Λαφόν ανατοχιάζει. Μα δεν εινε δυνατόν ! Κι' όμως... Άν ο πατέρας της δεσποινίδος Λουίζας νομίζει ότι εινε φίλος της ; Τότε, βέβαια !...

—Θα με σκοτώση ! θα με σκοτώση !... έξακολουθεί να φινδύρη σαν τρελή η δαχτυλογράφος, καθισμένη άπ'από στο κρεβάτι του. Δεν τολμά να ξαναγυρίσω πειά στο σπίτι. Θεέ μου, τι να κάνω ; Είμαι χα-

μένη ! Δεν θα κατεβή απ' το τρώινο !... Θα πάω να κοιμηθώ κάτω, μακριά του, γιατί τον φοβάμαι... τον φοβάμαι !...

Κι' η δεσποινίς Λουίζα, τρέχοντας σύγχυση απ' την ταραχή της, γλιστράει στα πόδια του και τον αγκαλιάζει με τα τριφερά και λευκά χέρια της.

—Σώστε με, κ. Λαφόν ! τον έκτενυ. Σώστε με ! Δεν έχω πειά να νέναν άλλον στον κόσμο. Έσείς μόνο μπορείτε να με σώσετε...

Ο Ροζέ τ'α έχει χάσει. Πρώτη φορά βλέπει στη ζωή του μια γυναίκα κρεμασμένη απ' το λαιμό του να τον παρακαλή με τόσα δάκρυα. Μα δεν προσέχει στα λόγια της... Κιττάζει τα γλυκά μάτια της και τα δροσερά της χείλη και νοιώθει, χωρίς να τό θέλη, μια άκατανίκητη έπιθυμία να την φιλήση. Τι άμορφη πού εινε η δεσποινίς Λουίζα ! Κι' απ' πώς μεθάει τ' άρωμά της !...

Τι να κάνει λοιπόν ; Δεν βλέπει τίποτα. Ανατοχιάζει μονάχα στην ιδέα ότι αυτό τό ροδαλό σώμα, που βρίσκειται στην αγκαλιά του, μπορεί να σωραστή καταματωμένο από τις σφαίρες ενός έκδικητικού πατέρα. Κι' ο Ροζέ, που νοιώθει τώρα ένα παρόξενο αίσθημα στην καρδιά του, αγκαλιάζει τρελλά, παράφορα, την άμορφη δαχτυλογράφο κι' αρχίζει να την φιλή στο στόμα, στη μιλία, στα μαλλιά, σ' όλο το πρόσωπο !...

Μη φοβάσθε πειά, της λέει όλο-λόχαρος. Εγώ φταίω κι' είμαι πρόθυμος να έπανωρθώσω τό σφάλμα μου ! Δεσποινίς Λουίζα, θέλετε να γίνετε γυναίκα μου ;

—Α ! πως δεν θέλω ! του άπαντάει η πονηρή δαχτυλογράφος, και σφίγγεται περισσότερο άπ'από του, εότυχησένη πειά, που κατάφερε να τον κάνει να την σώση.

Μά κι' ο Ροζέ Λαφόν εινε εύ χαριστικός κι' εύγλωσσος τότε την τύχη, που του έφριξε κι' αυτόν τον παρόξενο τρόπο στην αγκαλιά του μια τόσο άμορφη γυναίκα—η μέλλουσα γυναίκα του !

ΑΝΤΡΕ ΜΠΙΡΑΜΠΙ

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Σύμφωνα με μια τελευταία στατιστική, ό άριθμός των εργαζομένων σήμερα στη Γαλλία ξένων έργατών άνέρχεται περίπου σε 3.000.000. Κατά σειράν έθνότητας έρχονται πρώτοι οι Πολωνοί έργάται κι' άκολουθούν οι Άφρικανοί, οι Σλαβοί, οι Ιταλοί, οι Ισπανοί, οι Βέλγοι και οι Άρμένιοι.

—Επ' τη εύκαιρία της συμπληρώσεως κατ' αυτές πενήντα χρόνων από της τοποθετήσεως επί του βάθρου του του περιφύμου αγάλματος της Έλευθερίας, στην εισοδο του λιμένος της Νέας Υόρκης, τα Γαλλικά φύλλα περιγράφουν ως έξης την ιστορία του :

«Τό αγάλμα αυτό εινε έργον του Γάλλου γλύπτου Μπατόνι, κατασκευάστηκε στο Παρίσι και μεταφέρθηκε στη Ν. Υόρκη σε τεμάχια, εντός κιβωτίων. Η Έλευθερία έχει ύψος από της πτέρνας των ποδών μέχρι της κορυφής της αλόγος του φανούχου όποιον κρατεί 46 μέτρων, και όλων βάρος 200.000 χιλιόγραμμα. Έκ τούτων 80.000 άποτελούν τό βάρος του έκ χάλυβος περιβλήματος και 120.000 τόν έσωτερικό έκ σιδήρου σκελετό. Τό βάρος του αγάλματος, που εινε εκ γρανίτου, έχει ύψος 25 μέτρων».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΟΛΙ ΤΩΝ ΦΙΛΜ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Η ΠΑΤΡΙΚΗ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ ΝΤΟΥΓΚΛΑΣ

Οι άναγνώστες μας θα γνωρίζουν, βέβαια, ότι ο Ντούγκλας Φαίριμπανκς, ό όποιος, καθώς λέγεται, χωρίς τελευταία με τη γυναίκα του, την άλυσμένη Μαρί Πάρορ, έχασασάθηκε στο Λονδίνο κι' ίδουσε εκεί μια νέα κινηματογραφική εταιρεία, μαζί με τον σκηνοθέτη Άλέξανδρο Κόρντα. Ένα απ' τα πρώτα φιλμ, που άρχισαν να γυρίζουν, ήταν κι' η «Εγγάλη Αικατερίνη της Ρωσίας», με πρωταγωνιστή τον Ντούγκλας Φαίριμπανκς υιό, τόν τέως σύζυγο της Τζόαν Κρόουφορντ.

Ενώ προχωρούσε τό γύρισμα της ταινίας, ό Φαίριμπανκς πατήρ έμαθε ότι ένας όμιλος Γάλλων δημοσιογράφων, συντακτών σε Παρισινά κινηματογραφικά περιοδικά, πήγε στο Λονδίνο για να έπισκεφθή τό στούντιο της νέας εταιρείας. Και ο Ντούγκ, καταλαβαίνοντας ότι εινε δημοσιογράφοι θα προσέχαν βέβαια περισσότερο τον πατέρα, παρά τό γυιό— και λόγω ηλικίας και λόγω καλλιτεχνικής δράσεως— έξαφανίστηκε απ' τό στούντιο την ήμερα που τό έπισκέφθηκαν οι Παρισίνοι συντάκται... για να τους άναγκάση να γράψουν στις άνατοχάσεις τους μονάχα για τό παιδί του. Πρέπει τώρα να σημειωθή ότι ό νεαρός Φαίριμπανκς έχει άνάγκη μεγάλης διαφημίσεως, γιατί παίζει για πρώτη φορά στην Εδρόπη.

Κι' έτσι ο Φαίριμπανκς, λαμπρός πατέρας, έχασε χάριν του γιου του μια λαμπρή εύκαιρία να διαφημισθή η νέα εταιρεία του, από έμπορικης άπόψεως !

Η ΠΕΡΙΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΠΕΝΕ ΑΝΤΟΡΕ

Γράφαμε και άλλοτε για τό τραγικό τέλος της Πενέ Άντορέ. Η συμπληρωτική αυτή Γαλλική βεντέττα, η όποια άνεδείχθη στο Χόλλυγουντ, αναγκάστηκε να άποχωρήση για τρία περίπου χρόνια απ' τον κινηματογράφο και να πάη σ' ένα σανατόριο της Έλβετίας, για να άποκατασταλή η κλονισμένη υγεία της...

Όταν έγινε κάπως καλύτερα, έφυγε απ' τό σανατόριο κι' έστρεψε με λαχτάρα στην Άμερικανική κινηματογραφόπολη, στον τόπο που δόξαστηκε και που δεν έπαψε να τον νοσταλγεί, με την έλπιδα να δόση καινούργιες δάφνες. Μόλις όμως έφτασε στο Χόλλυγουντ, έπεσε και πάλι βαρεία άρρωστη— για να μη ξανασηκωθή πειά !...

Τελειάει, η μητέρα της Πενέ Άντορέ, η όποια μένει στην Άγγλία, έλαβε μια έπιστολή από έναν συμβολαιογράφο του Χόλλυγουντ. Με τό γραμμα αυτό η μητέρα της καλλιτέχνιδος πληροφορείται ότι εινε στη διάθεσί της η περιουσία, που άμωρε πεθαίνοντας ή κόρη της.

Και η περιουσία αυτή άνέρχεται σε ποσόν των 2.429 δολλαρίων ! Αυτά μονάχα έμειναν της Πενέ, έπειτα απ' τα εκατομμύρια, που πέσαν απ' τα χέρια της !...

ΕΓΧΕΙΡΗΣΕΙΣ ΑΣΤΕΡΩΝ

Από απ' τους συμπαιδότερους άστέρας του Άμερικανικού κινηματογράφου, η Μύριαμ Χάουανς και ό Γκάρι Κόιντερ, έπέστησαν τελευταία όδυνηρές, μα έπιτυχείς έγχειρήσεις. Κι' αλήθεια εινε ότι η έγχειρήσι του Κόιντερ ήταν πιο σοβαρή απ' της Μύριαμ. Έδωσε όμως άφορη στους άπειροπληθείς θαυμαστάς του «ήθοποιου—όθονοξύστου»—όπως τον άποκαλούν ειρωνικά οι συνάδελφοι του λόγω του άναστημάτος του—να έκδηλώσουν για α α ακόμα φορά τη λατρεία τους στον μεγάλο καλλιτέχνη.

Σε μια στιγμή μάλιστα ο Γκάρι, ενώ ήταν έσταλμένος στο κρεβάτι του πόνου, χωρίς όμως να χάνη την παρομοιώδη ψυχραιμία του, είτε χαμογελώντας και δείχνοντας τις άμειντες άνωδόσεις, που του έστελλαν οι θαυμαστάς του :

—ΑΠΟΓΟΝΤΕΥΣΙΣ...

Από ένα κινηματογραφικό περιοδικό του Χόλλυγουντ μαθαίνουμε ότι τό στούντιο όλων των εταιρειών δέχτηκαν έφέτος απ' τον Ιανουάριο ως τον Σεπτέμβριο, είκοσι χιλιάδες πρόσωπα, που πήγανε στο Λόξ Άντζελες από τα πέρατα του κόσμου για να γίνουν άστέρες.

Απ' τη στρατιά αυτή των έπασηφίων καλλιτεχνών οι 19.200...πήρανε τό φισμά τους, χάνοντας όριστικά κάθε έλπιδα ότι θα μωρσούν μια μέρα ν' άναδείχθουν. Και όσα όσάκις μονάχα είχαν την εύτυχία να δούν τό όνομά τους να γράφεται στα ειδικά βιβλία της «εργασίας».

Όταν όμως τους χρειάστηκαν και τους ζήτησαν για να παίξουν σε διάφορα φιλμ, οι διακόσιοι απ' αυτούς είχαν εξαφανιστεί απ' τό Χόλλυγουντ, γιατί βαρέθηκαν να περιμένουν νηστικοί και άσπυγοι. Και οι υπόλοιποι, έξακόσιοι χειμισιοποιήθηκαν για πολύ λίγο καιρό.

Η στατιστική αυτή εινε βέβαια πραγματική... ψυχρολόγια για νεύους που όνειροπολούν ακόμα τη δόξα του κινηματογραφικού άστέρος !

Η ΠΟΛΛΑ ΝΕΓΚΡΙ ΕΝ ΔΙΩΓΜΩ

Η άντιθεωακή μανία του «ήθοποιου» Άδόλφου Χίτλερ έφτασε στο σημείο ν' άπαγορεύση την προδοχή στη Γερμανία ταινιών, στις όποιες πρωταγωνιστεί η Πόλα Νέγκρι. Ός γνωστόν, η έβραίσσα άννη στέμνεται—όπως άποκαλούν την Πόλα και για την ηγεμονική διοραία της και για τις στενές γνωριμίες της με διάφορους έστραμένους—εινε Πολωνής Τονδαί. Κάτω λοιπόν και η μυστική αυτή Έβραία !...

Αν άποράσσει και η Άμερικη να κάνει τό ίδιο, θα έμοιωναν τα στούντιο της ! Απ' όλους τους έργαζομένους στον Άμερικανικό κινηματογράφο, τα 90 οοο εινε Άσραηλίται.

ΑΦΡΟΣ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ. Εινε τό τελευταίο δημοσίωμα του Ινστιτούτου PEARCE και εδύρεται κατόπιν συμβάσεως—για δην την Άνατολή, συμπεριλαμβανομένης και της Ιταλίας—μόνο στην ACADEMIE DE BEAUTE Mme KETTY, Προεδρεύουσα 11 (δπουργείον Νευτιών). Τηλέφ. 22—088.

Καθαρίζει, τονώνει και ενισχύει τό δερμα και δίνει τη βελούδινη απαλότητα δερματος μικρού παιδιού. Άποτέλεσμα έκπληκτικό από την πρώτη ήμερα.

Όσο για τη Γερμανία Γιώγκ, τη μωρότερη απ' τις άδελφές Γιώγκ, αυτή δεν πρόκειται να συνδεσθή τη Λωρέττα στο ταξίδι της. Η δεσποινίς εινε τρελλά έρωτευμένη

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ «ΑΣΤΕΡΩΝ», ΤΟΥ ΧΟΛΜΟΥΝΤ

Η ΠΙΟ ΑΛΗΣΜΟΝΗΤΗ ΑΝΑΜΝΗΣΙΣ

[Μία περίεργη έρευνα της Γαλλίδος δημοσιογράφου Jeanne Roudot, για το πιο αλησμόνητο γεγονός της ζωής των «αστέρων»]

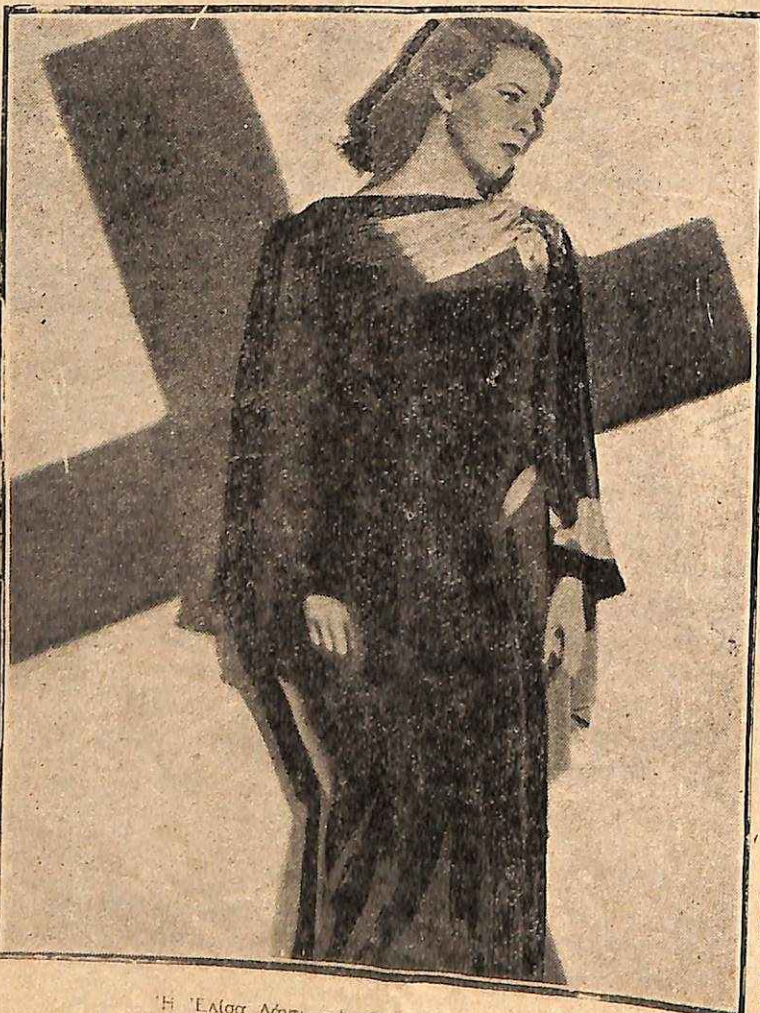

Ο Μπάστερ Κήτον

Ο καθένας μας είχε στη ζωή του κάποιο γεγονός, που του έκανε μεγάλη εντύπωση και που γι' αυτό δεν μπορεί να το ξεχάσει. Ένα τέτοιο γεγονός τις περισσότερες φορές αλλάζει ριζικά το χαρακτήρα μας και μας μεταμορφώνει σε άλλους ανθρώπους. Θελήσαμε λοιπόν τώρα τελευταία να ρωτήσουμε μερικούς απ' τους μεγαλύτερους «αστέρες» του Χόλλυγουντ για να μάθουμε ποιο γεγονός θεωρούν ως τη μεγάλη στιγμή της ζωής τους. Και ιδού η απάντησή τους :

Ο Κλάρκ Γκέμπλ, με τη συνηθισμένη του ειρωνεία, μας εξομολογήθηκε τα εξής :

«Όταν συλλογίζομαι τα διάφορα γεγονότα της περασμένης μου ζωής, βλέπω ότι εκείνο που μου άφησε μια άξεχαστη εντύπωση, συνέβη σε ένα εστιατόριο της μικρής πόλεως Άκρον, στο Όχάιο. Ήμουν τότε δεκαοχτώ περίπου χρόνων κι είχα πάει στο Άκρον για να παρακολουθήσω τα μαθήματα του Πανεπιστημίου. Επειδή όμως δεν ήμουν πλούσιος, παρακολούθησα τα βραδινά μαθήματα κι όλη την ημέρα δούλευα σε ένα μεγάλο εργοστάσιο, που έφτιαχνε καυτοσίδη. Εκείνη την εποχή ένας μικρός θίασος, παραστικός από το Άκρον, έδινε κάθε βράδυ κι' από μια άμορφη παράσταση και φυσικά κάθε φορά που μου το επέτρεπε η τσέπη μου, γίγναμτο στο θέατρο, για να θαυμάσω τους ηθοποιούς και να ξεχάσω την σκληρή και δύσκολη ζωή μου. Το θέατρο με μάγευε σε άπιστο βαθμό... Ήμουν τότε ένας νεαρός ερασιφίλης, που κίτταζε με θαυμάσια μάτια τους ηθοποιούς και το φαντασμαγορικό περιβάλλον τους και που ονειρευόταν να μη κι' ολόκληρο το θέατρο να είναι δικό μου. Στο τέλος του δείπνου είχαμε γίνει κώλος φίλοι και φιλοφρονούμε για ένα σωρό πράγ-

Η Έλσα Λάντι στο «Σημείον του Σταυρού»

ματα. Όταν σηκώθηκαν έπειτα από το τραπέζι, προσέλασαν να πάω μαζί τους στο θέατρο και καταλαβαίνετε βέβαια με πόση χαρά δέχτηκα αυτή την προσέκλησή τους. Τι άλλο θέλετε τώρα να σας πω ; Έκείνο το βράδυ ήταν η πιο μεγάλη στιγμή της ζωής μου. Έκείνο το βράδυ μεταμορφώθηκα σε άλλον άνθρωπο και πήρα την οριστική απόφαση να γίνω ηθοποιός. Κι' είνε πολύ πιθανόν ότι αν δεν απουσίαζέκεν εκείνο το βράδυ, δεν θα ήμουν σήμερα παρά ένας φτωχός γιατρός στην επαρχία, ένας γιατρός, που κατατασσόταν, απ' το ένα χωριό ως το άλλο, κυνηγώντας τους πλάτες του...»

Η Άντα Πάιτς, μια απ' τις πιο φιλάδελφες βενετέττες του Χόλλυγουντ, όταν άκουσε την ερώτησή μας, έλαμψε από τη χαρά της και βιάστηκε να μας απαντήσει :

«Η πιο αλησμόνητη στιγμή της ζωής μου ήταν όταν πάτησα το πόδι μου στο «στούντιο», για να παίξω μαζί με τον μεγάλο ηθοποιό Λόν Τσάνεϊ. Ήταν το δεύτερο φίλμ που «γύριζα» κι' είχα σε αυτό κάποιο σημαντικό ρόλο, γι' αυτό ήμουν νευρική και ταραγμένη, γιατί

δεν είχα ακόμα την πείρα του «νιμματογράφου». Ήμουν, από πάντων, υπερβολικά συγκινημένη, γιατί θα έπαιζα μαζί με έναν ηθοποιό, που τον θαύμαζα περισσότερο απ' όλους...»

Ο Λόν Τσάνεϊ πρόσθεσε την ταραχή μου και χαμογέλασε. Έπειτα έσκρωσε διό καρδιάς, τη μια χοντρά στην άλλη, κι' έβαλε να καθήσω δίπλα του κι' άρχισε να με συμβουλεύει, μ' εκείνη την ήρεμη και πειστική φωνή του. Δεν θα ξεχάσω λοιπόν ποτέ τα λόγια του. Ο μεγάλος εκείνος ηθοποιός άρχισε να μου εξηγεί ότι η φυσικότης και η άνεσις στις κινήσεις ήταν απαραίτητα για μια ηθοποιό και ότι τίποτα δεν είχε τόσο σπουδαίο στη ζωή, όσο να μάς κάνει να χάνουμε την ψυχραιμία μας και να γινόμαστε νευρικοί και άστοιχοι. Ο Λόν Τσάνεϊ μου επρόσθεσε ακόμα ότι δεν έκανε ποτέ τίποτα στη ζωή του ταραγμένος και με την αγωνία στην καρδιά. Μου έδωσε επίσης και μερικές συμβουλές για το μακιγιάζ μου και για τις σκηνές που θα γύριζα... Κανείς λοιπόν δεν μπορεί να φανταστεί πόσο μ' ωφέλησαν αυτές οι συμβουλές και πόσο άλλαξαν τον χαρακτήρα μου ! Από την ημέρα εκείνη έπαυα πια να βασανίζομαι και ν' αγωνιζώ... Κι' αν καταόρθωσα τίποτα μέχρι σήμερα, αυτό το χροστού στην ψυχραιμία μου και στην πεποίθησή ότι δεν κατα-

φέρνει κανείς τίποτα, όταν είνε νευρικός και ταραγμένος...»

Η Έλσα Λάντι, με το αξιοσημείωτο παρουσιαστικό και την ψυχρή υπερηφάνεια μιας βασίλισσας, κατόρθωσε να μας αποκαλύψει το πιο άμορφο είδωλο της ζωής της.

«Μόλις είχα έρθει στο Χόλλυγουντ, μάς είπε η Έλσα Λάντι, κι' ένοιωθα τον εαυτό μου ξένο και δεν με πρόσζε καθόλου κι' ούτε με συμπαθούσε. Είχα λοιπόν απογοητευθεί και μου φαινόταν ότι δεν θα κατάφερα να κάνω τίποτα, όταν άκουσα βοήκη από το θάλασσο μου κι' άρχισα να κιντώ κι' άλλα μάτια τη ζωή. Μ' είχε προσκαλέσει στη βίλλα της η Γκρέτα Γκάμπριελ, σε μια μεγάλη χοροπεριόδη και φυσικά έπρεπε να πάω από ευγένεια, αν και δεν είχα γνωρίσει ακόμα με τους «αστέρες» και δεν είχα αληθινές σχέσεις μαζί τους...»

Στο σαλόνι της Γκρέτα Γκάμπριελ είχα μείνει, όπως πάντα, μόνη και δεν θ' άργουσα να φύγω, αν δεν παρουσιάζονταν μια στιγμή ιστορία μου ο Ρόμπερτ Μοντγκόμερι, ο πιο χαριτωμένος Λόν Τσάνεϊ του Χόλλυγουντ. Ο «Μπόμπι» με παρέσυρε άμεσως σε ένα «ξωφρενικό» φρόν - τριό και με τις εθιμικές ιστορίες του, τις εξιχνίες και πιάντικες απαντήσεις του, με την ανεξάντλητη ειρωνεία του, μ' έκανε να ξεχάσω, μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας, όλη την απογοήτευσή μου και όλες τις περσιές μου. Ομοίολογώ ότι εθανύμασα τη ζωηρότητά του και το σπινθηροδόλο ανέμια του κι' έβλεπα για μια ακόμα φορά ότι υπάκουον στον κόσμο χαρούμενοι κι' εντιχιμένοι άνθρωποι... Ο «Μπόμπι» εκείνο το βράδυ έγινε ο αχώριστος σύντροφός μου, γιατί είχε καταλάβει ότι ήμουν λυπημένη κι' ήθελε με κάθε τρόπο να με διασκεδάσει... Προσπάθησα τότε κι' εγώ να τον γανώ εύχρηστη κι' αυτή η βραδεία, που νόμιζα ότι θα ήταν η χειρότερη της ζωής μου, είνε τώρα για μένα η πιο αλησμόνητη ! Έγινε η τριφυρική φίλη του Ρόμπερτ Μοντγκόμερι και του χροστού άπειρη ευγνωμοσύνη, γιατί είνε ο μόνος άνθρωπος που μ' έμαθε να χαμογελώ ακόμα κι' όταν πονάει η καρδιά μου... Αυτή την άρχη έχει για τη ζωή ο τόσο αγαπημένος φίλος μου κι' απόδειξίς είνε ότι εκείνο το βράδυ, που με διασκεδάσε με την τρελή ειρωνεία του, ήταν ο πιο ευχρηστικός απ' τους εραστές ! Εκείνην ακριβώς την ημέρα τον είχε εγκαταλείψει η άμορφη ηθοποιός του θεάτρου Πέτρ Νότον, για ν' ακολουθήσει στη Νέα Υόρκη έναν ρομπόλντο βιομήχανο. Κι' ο «Μπόμπι», άνει να εξαρχίσει απ' την απελπισία του, προτιμάει να βλέπει την κομική μορφή της ζωής της ιστορίας και να διασκεδάει όσο μπορούσε με καλότερα... Νομίζετε λοιπόν ότι είνε μικρό κι' ασήμαντο ένα τέτοιο μύθημα ; Σας βεβαιώ ότι η γνωριμία μου με τον Ρόμπερτ Μοντγκόμερι ήταν το πιο μεγάλο γεγονός της ζωής μου !...»

Ο Μπάστερ Κήτον, όπως μπο-

ρείτε να μαντεύσετε ποιά εικόνα, μάς έδωσε μια πολύ διασκεδαστική απάντηση. Όρίστε τι μάς είπε :

«Θέλετε να μάθετε ποιά είνε το πιο αλησμόνητο γεγονός της ζωής μου ; Άκούστε : Μια μέρα, όταν ήμουν παιδί ακόμα κι' έπαιζα σε έναν θίασο με τους γονείς μου, έβανα τη γνωριμία ενός έγγαστριμίου, που είχε προσληφθεί κι' αυτός στο θίασο μας. Ένοιωθα ότι το πρώτο πράγμα που μαθαίνει ένα καλό παιδί είνε να μη αγριίζει ποτέ το πρόσωπα των άλλων. Μά η περιλάλητες κοιλίες του έγγαστριμίου, που μιλούσαν σαν να ήταν ζωντανές, μ' είχαν σκανδαλίσει σε αφάνταστο βαθμό. Ύστερα λοιπόν από κάθε απογευματινή παράσταση, τριπώνα πάλι στο θέατρο και γλυστορούσα στα σκοτεινά παρασκήνια, όπου ήταν κρεμασμένες σε μια γωνιά ή μαγικές κοιλίες, σκεπασμένες μ' ένα πανί. Τραβούσα τότε εκείνο το πανί κι' έβγαζα όρες δολοφονικές με θαιμαστικά μυστήρια κι' έβλεπα τα περίεργα ανθρώπια. Ο έγγαστριμίου όμως μάλιστα φαινόταν τις επισκέψεις μου κι' αποφάσισε να μου δώσει ένα μάθημα. Ένα απόγευμα κρύφτηκε στο θέατρο κι' όταν εγώ γλύστορούσα πάλι από ορθά στα παρασκήνια και έσκεπασα τις κοιλίες του, άκουσα άξαφνα μια βαριά φωνή, που μ' έκανε να μαυριστώ στη θέσι μου.

«Σκοπιμάσου από δω γρήγορα, παλινόπαυδο ! Τι διάβολο χόσκεις ; Είσαι σαν βλάκας μπροστά μου ; Πήγαινε στην όρχη του Θεού και μη τομμήσεις να μ' εσκεπάζεις άλλη φορά, γιατί θα περδίζουμε κάτω από το σκάνι και θα σε σπάσουμε στο ξύλο !...»

Κι' η κοιλία, που μου μιλούσε, ένας άγριος γεροντάκος με κάτασπρα μαλλιά και μακρινά γένεια, άρχισε να με φροδερίζει με τα χέρια του.

«Έκείνο το βράδυ λοιπόν γύρισα κοντά στους γονείς μου κατάλαχτος και με σπασμένη τη χολή. Και δεν σ' αχούβω ότι ποτέ άλλοτε δεν φροδερήκα τόσο στη ζωή μου, όσο εκείνη την φορά, που άκουσα την τρομαχτική φωνή του έγγαστριμίου. Σας εξομολογούμαι μάλιστα ότι και τώρα ακόμα την ακούω να μιλάει φωνή στον ήλιο μου και πετιέμαι τρομαγμένος απ' το κρεβάτι...»

Κι' ο Μπάστερ Κήτον, μ' εκείνο το τόσο σοβαρό και πένθιμο ύφος του, μάς έρουξε μια λωή ματιά κι' άπορούσε που μάς έβλεπε να γελάμε απ' την καρδιά μας.

JEANNE ROUDOT

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ

Η επιφύλαξις είνε αρετή, που έχει την αξία της μόνον όταν έρχεται μετά την τόλημ.

Α. Φ. Ρ. Α. Ν.

Η μεγάλες καρδιές έχουν υπερήφανες θλίψεις και ταπεινές χαρές.

Δ. Σ. Τ. Ε. Ν.

Η τάξις στις ιδέες είνε, ότι και η πειθαρχία στο στρατό.

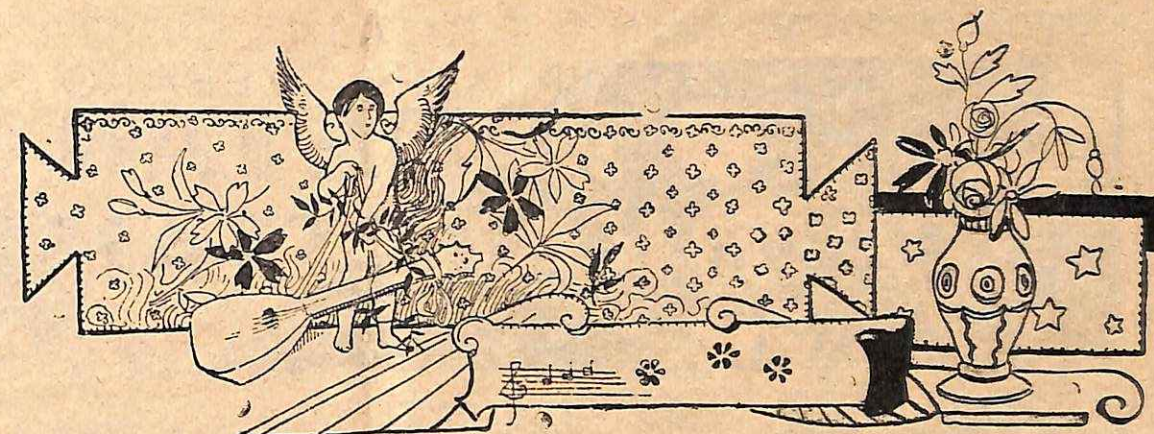
Ν. Ε. Κ. Ε. Ν.

Ευτυχία και δυστυχία δεν είνε τίποτε άλλο, παρά η σχέση μεταξύ εκείνου που επιθυμεί και εκείνου που έχουμε.

Π. Ν. Τ. Ε. Ν. Ε. Ν.

Πολλές φορές μια καλή πράξις συγγίνει περισσότερο τον ευεργέτη, παρά τον ευεργετούμενο.

Ο. Ε. Ν. Ε. Ν.

ΕΚΤΑΚΤΕΣ ΨΕΛΙΔΕΣ

ΤΟ ΦΙΛΙ

[Για τους έρωτευμένους, για έσους αγαπούν, που εύν και υποφέρουν, για τους πιστούς της αγάπης, της αγάπης που μεθάει, ζωογονεί και ... σκοτώνει !]

Φιλιά γλυκά, τρεμονιαστά φιλιά, πρώτα φιλιά στοργικά, φλογερά, τρελλά φιλιά αγαπημένων, τρελλά φιλιά παντρεμένων, που αγαπώνται θερμά, φιλιά σκληρά, εκείνων που δεν έδωσαν τη φλόγα της ή ήλκας, φιλιά της συνγνώμης, της λημονιάς και του απογοητισμού, σχηματίζετε γύρω μας έναν τρελλό χορό, μάς δένετε με μια ανίαση γυρολάτα χεριών, είνε, ότι χειρότερο και, ότι καλύτερο υπάρχει στη ζωή !...

Είσαστε βάλισμα θαιματονρό και μικρό φαριμάκι μαζί...

Όλη η ύπαρξίς μας είνε σφραγισμένη από σας και μπορούμε να πούμε μαζί με τον Μπωντλαίρ :

«Α ! Μη σβύνεις τις φλόγες των φιλίων σου ! Ζέστανε τη μουδιασμένη μου καρδιά, ήδονή, βασανιστήριο των ψυχών, θεά εαυλωμένη στον αέρα, έποχθονια φλόγα του είναι μας, εισάκουσε μια ψυχή αποκατωμένη, που σου σφιεράνει ένα τραγούδι !...»

«Οι οι αγαπούμε και ζούμε για την ειτυχία, που δίνουν τα φιλιά, όποιον κι' αν είνε, απ' όπουδήποτε κι' αν προέρχονται. Τα ερωτικά φιλιά είνε τα μαγικά φτερά, που σε σπιν μες φευγαλέες μεταφύσεις σε έναν μαγευτικό παράδεισο τον δύστικο κάτοικο της άλλας αυτής γής, τον φτωχό, αδύναμο κι' ανπεροσμένο, που τον μεταφέρουν προς το μεγάλο άγνωστο πεπρωμένο.

Ο Ζάν Ρισπέν γράφει κάποτε για τα γλυκά, μεδιστικά ερωτικά φιλιά :

«Κάτω από τα ζοχαρμένα χείλη σου, όταν μου κλείς τα μάτια μ' ένα φίλι, σε βλέπω ακόμα πιο καλύτερο, μέσα στα φιλιά σου. Κι' αν δεν απαντώ στα χείλη σου, το κάνω γιατί μια λιθομιά με πιάνει και με παραδίδω. Σ' αγαπάει το αίμα μου, δεν νοιάζω την καρδιά μου να χτυπά, όλο μου το έργο ανατριχιάζει, τα δόντια μου χτυπούν και νοιάζω δολοφονικά να τραγουδάω μαζί με γλυκό, που μου τσακίζει τα νεύρα. Αφηνώμαι έτσι να κολάω στη βαθιά άνοχη, το σώμα μου λυώνει και κάθε φίλι σου είνε για μένα μια καινούργια ζωή.

Αυτό είνε τα ερωτικά φιλιά. Παραδεισινή λιποθυμία, όπου, κάτω από το κλειστό βλέφαρο, περνούν θαιμασικά, φρενικά κι' εύχρηστα δ-

νείρα. Αδμονιά κάθε πράγματος, που δεν είνε η εγωιστική ευτυχία του ικανοποιημένου έρωτος.

Ναι, δεν υπάρχει τίποτα πιο γλυκό, πιο ιδανικό, πιο θείο από ένα ερωτικό φίλι, το πρώτο ερωτικό φίλι.

Ο συγγραφέας των «Αθλίων», ο Βίκτωρ Ουγκώ, έγραφε κάποτε στην αγαπημένη του :

«Με μεθύσε για πάντα το πρώτο σου

φθισαν με το πρώτο σου φίλι !... Είδα τον Παράδεισο, αντίκρισα τον Θεό των Ισίο... Τι μεθύει !... Ο έρωτας είνε ο άπέραντος κήπος, στο βάθος του οποίου κρύβεται ο Θεός.

Μέσα σε αυτόν τον κήπο του έρωτος υπάρχουν άπειρα ρόδα, κι' αυτά τα ρόδα είνε τα φιλιά.

Η καλή νεράιδα όμως σπύθει και σπύθει :

—Πρόσθετε !

—Πρόσθετε, το δροσερό ρόδο είνε ερωτικό και μοχθηρό, προσέξτε, γιατί κάτω από το μετάξι και το βελούδο της λαμπρής φορεσιάς του, το δολοφόνο άγκυρά θα πληρώσει το χέρι σας.

—Πρόσθετε, λέει η νεράιδα σιγά και έμπιστευτικά στον έρωτευμένο. «Έτσι και το κόκκινο χείλη της αγαπημένης σου είνε βελούδινο σαν λουλούδι, το χέρι του είνε απαλό σαν το άρωμα των ρόδων. Μά αυτό το χείλι μπορεί νάναι και προδοτικό και μοχθηρό, αν δεν προφυλαχτεί, γιατί κάτω από τη δροσιά και το μεθύσι του ειλιού του, η προδοσία γυρεύει το δρόμο για την καρδιά σας.

Κόμπε, κόμπε, νέοι έρωτευμένοι, κόμπε ρόδα, δρέψατε ερωτικά φιλιά, μ' αγκαλιάστε από τ' άγκυρά της !...

«Ας αγαπούμε λοιπόν, γράφει ο Λαμαρτίνος, ας αγαπούμε. Ας βιαστούμε να χαρούμε την ώρα που φεύγει. Ο άνθρωπος δεν βρίσκει ποτέ λιμάνι, ο χρόνος δεν έχει φερωνιάς του. Κι' ας έλπει περνούμε.

«Ζηλιάς χρόνος ! Γιατί η στιγμή του μεθύσι, όπου ο έρωτας μάς στέλνει κατά μεγάλα κύματα την ευτυχία, γιατί να πετούν τόσο γρήγορα μακριά μας, με την ίδια γρηγοράδα των νεφών της δυστυχίας ;

«Ο αγάρας που στενάζει, το καλόν που θρηνη, ας ανάλαφρα μύρα της άνοχης, όλα είνε άνοχοι, όλα βλέπουμε και αναπνέουμε, μάς λένε : «Αγαπήστε !

«Περαιτέρω, ερωτικά φιλιά, σαν πεταλούδες, πετάτε πάνω στα χείλη, χαϊδεύετε τα μέτωπα, τα μάγουλα, τα βλέφαρα, εκείνων που περμένουν

στον τρελλό χορό των τρυφερών φιλίων.

Το χορό που το βράδυ παίζει... Αγαπάτε, γιατί ο καιρός φεύγει γοργά...

Αγαπάτε, όσο έχετε νεανία... Χορεύστε το φίλι. Αυτό μονάχα αξίζει στο έλκος ο κόσμος, αυτό ανασταίνει, αυτό ζωογονεί...

Χωρίς το φίλι, το φίλι του έρωτος, τί είνε η ζωή ;

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

ΝΑΝ. — 'Ο περίφημος από την Ιστορία 'Ιταλός τυχοδιώκτης Κονσίντο Κονσίντο, ο οποίος κατόρθωσε να γίνει πρωθυπουργός της Γαλλίας, είχε τρελλά ερωτευμένους με την Γκιζέλλα, την κόρη του βασιλείου εχθρού του, δούκα του 'Αγκουλέμ, ο οποίος συνωμοτεί για ν' ανατρέψει απ' το θρόνο το νεαρό βασιλέα Λουδοβίκο 13ο και ν' ανακηρύξει αυτός βασιλεύς. Στά σχέδια του αυτά τον βοηθεί εξαιρετικά και η κόρη του, την οποία σκοπεύει να παντρευτεί, να βασίσει τον Σέν-Μάρς, θέλοντας έτσι να εξασφαλίση την υποστήριξή του. 'Η Γκιζέλλα, η οποία δεν ξέρει τον Σέν-Μάρς, ακούει ως τότε ευχαρίστως τον πατέρα της να της μιλάει γι' αυτό το συνοικέσιο, γιατί από την περιγραφή που της κάνει, νομίζει πως ο Σέν-Μάρς δεν είναι άλλος από έναν άραιο ιππότη που συνάντησε στο δρόμο της και της έκανε θαυμάσια εντύπωση. 'Ο ιππότης αυτός όμως είναι ο ήρωας μας ο Καπεστάν, ένας κόπος φτωχού, αλλά γενναίως επιπορώχτος εύπατρου, έπειτα από πολλά κατορθώματα, σάει τέλος, χωρίς να τον ξέρει, από θέαση θανάτου τον βασιλέα Λουδοβίκο 13ο, του οποίου το όνομα, που το μέθυσε επίτηδες η γυναίκα του Κονσίντο Λεονώρα, άρνησας και λίγο έλειψε να τον σκοτώσει. 'Ο Κονσίντο, εξάλλου γιατί ο Καπεστάν βρίσκεται ακόμα μία φορά εμπόδιο στα σχέδια του, παίρνει από όργη και αναβέβει στους μπράβους του και στον έμπιστό του Ρινάλτο να τον εκτονώσουν με κάθε τρόπο. 'Ενταυταξύ ο Καπεστάν, ο οποίος μαθαίνει τα εγκληματικά σχέδια του Κονσίντο έναντιον του βασιλέως και του δούκα του 'Αγκουλέμ, αποφασίζει να τ' αποκαλύψει στον τελευταίο. Με το σκοπό λοιπόν αυτό πηγαίνει στο μέγαρο του δούκα, στο Παρίσι, για να τον ειδοποιήσει. Μα εκεί παρεξηγείται και πέφτει στα χέρια του δούκα και των φίλων του, οι οποίοι θέλουν να τον σκοτώσουν. 'Ο Καπεστάν ανίσταται ήρωικά, μα το σπαθί του συντρίβεται και σίγουρα οι αντίπαλοί του θα τον σκότωναν, αν δεν έφτανε εκείνη τη στιγμή η Γκιζέλλα, για να πη πως σότος της έσωσε τη ζωή.

(Συνέχεια εν τού προηγούμενου)

—Κύριοι, είπε τότε ο Κοντέ, συγκρατώντας το μεγάλο θόρυβο που είχαν προκαλέσει τα λόγια του ιππότη, πρέπει άμεσως να ακυρωθούμε για την άσφαλεία μας...

—'Ο 'Αγκουλέμ έρωξε μια θαυμάσια ματιά στον Καπεστάν. "Επειτα άπλωσε προς αυτόν το χέρι του και τού είπε:

—Νεαρέ μου φίλε, θέλετε να γίνετε δικός μας;...

—Ναι! Ναι! Ναι τον κάνουμε δικό μας! φώναξαν κι' όλοι οι άλλοι. Είπε παλληκάρι και μās σούσε!...

Μα ο ιππότης μας παρέμεινε απαθής. Τέλος, όταν αποκαταστάθηκε κάποια ησυχία, υποκλίθηκε πάλι υποστά στο δούκα, δίχως όμως ν' άγγιξη το χέρι που τού άπλωνε και είπε:

—Κύριοι! 'Υπόκειμαι κάποιο σ.ε.φ.ό εμπόδιο, που αποκλείει να ταχθώ μαζί σας! Είμαι αναγκασμένος ν' άρνηθώ την εξαιρετική αυτή τιμή, όπως άρνήθηκα προ λίγης ώρας να δολοφονηθώ αναπολόγητος...

—Και πού είναι το εμπόδιο αυτό; ρώτησε ο Γκιζέ.

—'Η αντίθετή μας γνώμη, έκλαμψε τότε! 'Ακούστε να σας πώ: Θέλησα να χτυπήσω τον Κονσίντο, το φοβερό και πανούργο αυτό άνθρωπο, που τον μισώ θανάσιμα... Σας κατέδωσα, λοιπόν, όσα σκευορεί εναντίον σας... 'Ως το σημείο αυτό τα πράγματα πάνε περίφημα... Μα από κει και πέρα διαφωνούμε και ξαναγινόμαστε εχθροί. Σεις έχετε ως σκοπό τον εκθρονισμό και το θάνατο ίσως του βασιλέως, τού φτωχού αυτού παιδιού, που κανέναν δεν το άρπαζει, ούτε αυτή η ίδια ή μητέρα του. 'Εγώ όμως, τού φτωχού αυτού παιδι, τ' άγαπάω!... Κι' άποφάσισα να μην εκθρονιστή!...

Λέγοντας αυτές τις λέξεις: 'Αποφάσισα να μην εκθρονιστή!, ο Καπεστάν σπηλώθηκε πρήφανα, άφελής κι' υπέροχος μαζί! 'Η Γκιζέλλα, έντρομη κι' άκίνητη, τον κοιτούσε με θαυμασμό, γεμάτο περιπάθεια κι' άπόγνωση συγχρόως. 'Ο θόρυβος ξανάχρυσε και πάλι! 'Ο Γκιζέ, ο Κοντέ, ο 'Αγκουλέμ συνεννοήθηκαν άμέσως με μια ματιά. 'Ο δούξ κουνώντας τότε το κεφάλι, έκαν' ένα βήμα πιο μπροστά και είπε στον ιππότη τού

'Ο Καπεστάν σπηλώθηκε πρήφανα...

έξής:

—Νεαρέ μου φίλε, εδώ ακούσατε μεγάλα μυθικά. Δεν θα σας σκοτώσουμε, ξέβαλα, γιατί αναγνωρίζουμε τις έντιμες προθέσεις σας. 'Αλλά κηρύσσεσθε στα φανερά εχθρός μας! Κι' εγώ ο ίδιος, μόλις σας αντίκρυσσα, έρωτώσε σε σας έναν εχθρό... Μολαταύτα, σώσατε την κόρη μου! 'Ηγάθε τώρα και μās σώσατε κι' εμάς! Κάνω, λοιπόν, άναχωρή στην εχθρα μου για σας... 'Αργότερα, που θα σε πια έλεύθερος, θα τα ξαναπούμε πιο καλά. Προς το παρόν όμως, θα σας κρατήσουμε εδώ-πέρα, για την άεμική άσφαλεία μας! Κύριε, απ' τη στιγμή αυτή είστε αιχμάλωτός μας!...

—Κύριε ιππότη Καπεστάν, είστε έλεύθερος! άκούστηκε τότε μια φωνή, άξιοσεπής και ατασού, παρλόδως επιβλητική. 'Όλοι γρήγορα άκούγοντας τη φωνή αυτή και γύρισαν προς εκείνη που μιλούσε, προς τη Γκιζέλλα. 'Ο Καπεστάν μονάχα έμεινε άσυγκίνητος...

—Γκιζέλλα! μύγκρισε ο δούξ τού 'Αγκουλέμ. Τί είπες, κόρη μου;...

—Είπα, πατέρα, και τού ξανα-

λέω, κύριοι, άποκοιήθηκε άμέσως η νέα, έλα ότι κανέναν από σας δεν ενδιαφέρει πιο λίγο από μένα, για την επιτυχία των σχεδίων σας—κι' όμως κανέναν σας δεν έκρινε ως τώρα, αυτά που έκανα εγώ ως σήμερα! "Αν βρισκόσαστε εδώ συγκεντρωμένοι, άν έγιναν ή συγκεντρώσεις τού Μεντόν, άν ή έλπίδες σας κι' οι μυστικοί σας πόθοι κοιτεθούν να εδωδοθούν και να γίνουν πραγματικότητα, σε μένα τα χρωστάτε όλα αυτά!... 'Εγώ, λοιπόν, ο άληθινός σας άρχηγός, δεν σας ζητήσα ακόμα καμιά χάρι! 'Ο κύριος Γκιζέ, ο κύριος Κοντέ, ή κύριος Βαντόμ—κι' εσείς, επίσης, κύριε Νεζέ, κι' όλοι όσοι είστε εδώ—μέσα, καθέναν σας έχι ζητήσει κάτι, κι' αυτό το κάτι έγινε, νομίζω... Τώρα, κύριε, ήρωτώ σε εγώ το περίοδι μου! Κι' ή χάρι αυτή, που σας ζητώ, είναι ή άμηση κι' οιοστική άπόδειξη της προσωπικής έλευθερίας στον κύριο ιππότη Καπεστάν! Είστε έλεύθερος, κύριε, πηγαίνετε! Κανέναν δε θ' άντισταθί, σας βεβαιώνω...

"Άπλωσε τού χέρι, με μια κίνηση τόσο επιποική κι' επίσημη, με τρόπο τόσο ήγεμονικό, που όλοι οι πολεμιστές εκείνοι, οι συνωμότες, οι μεγάλοι διπλωμάτες, έσκυψαν, ύποταγμένοι, τού κεφάλι τους κι' έκαναν τόπο να περάση ο ιππότης...

'Ο Καπεστάν υποκλίθηκε θαυμάσια και δίχως να πη λέει στη Γκιζέλλα. "Επειτα ύπερρήφαν και ήσυχά πέραςσε μέσ' από τους συνωμότες κι' άλύγιστος προχώρησε στη σάλα. Για στενή φουρά, ή υπαίτις των δυό νέων, τής Γκιζέλλας και τού ιππότη, ξανα συναντήθηκαν. Για μια στιγμή έμειναν έτσι, αντιμετώπι, δαθί, με τα μάτια μέσ' στα ύατια. Κι' ξαφνικά, ο Καπεστάν κατάλαβε πως θα ξεπερνούσε σ' άσυνκράτητους λυγμούς... Τότε άνέθηκε άργά... και χάθηκε!

—Τούλάχιστον, μύγκρισε ο Σέν-Μάρς, χλωμός και πελιδνός απ' τού κακό του, έπορπε να έχουμε τού λόγο του, ότι δεν θα βγάλη ταιμωδιά! Μου φαίνεται πως έμιαστε χεμένοι!

—'Ο ιππότης δεν θά πη λέξ! είπε ή Γκιζέλλα.

—Και ποιάς μπορεί να μās έγρηθη γι' αυτό;...

—'Εγώ! άποκοιήθηκε έκείνη. Σας έγγνώμαι με τού κεφάλι μου γι' αυτό!...

Κ' ενώ ο δούξ τού 'Αγκουλέμ, άμילητος, προχωρούσε για να πη κοντά της, την είδε να χλωμάζει, ξαφνικά! Μόλις προφύτασε κι' άπλωσε τα χέρια του—κι' ή

κόρη του έπεσε στην άγκαλιά του λιποθυμισμένη...

XXI
Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΑΩΝ
ΤΗΣ ΜΠΟΥΓΙΑΣ

Σέριστε, ξέβαλα, καλέ μου άναγνώστη, τούς μεγάλους και θαυμάσιους κάδους με τις μπουγιές, με τις όποιες σοβατίζουμε τούς τοίχους. Αύτοι οι κάδοι, άκριβώς, με τις λαδομπογιές, πρόκειται να μās άπασχολήσουν. Και θα δώδε πως, χωρίς αυτούς τούς κάδους, που παρεβάλλονται μέσ' στη διηγήσή μας, ή ιστορία τής Γαλλίας, θα ήταν ίσως διαφορετική...

'Ο Καπεστάν, βγαίνοντας απ' την έπαυλη, με ξαναμμένο τού κεφάλι, έτοιμος να ξεσπάσει σε λυγμούς και μωμουρίζοντας, ύπόκωφα έλατίζοντες, ήθελε να τρέξει, να φωνάξει, να τά δάλι η όποιοι τύχαινε μπροστά του! Κι' άλλοιμονο, πραγματικά, σ' έκείνον που θά τύχαινε μπροστά του...

Μέσ' στην άπόγνωση του, μολαταύτα, διατηρούσε κι' ένα είδος ψυχραιμίας. "Αν κι' ο νους του ήταν ύλος στη Γκιζέλλα και στην έρωτική καταστροφή του, τα τρομακτικά εκείνα λόγια, που άκουσε πίσω απ' την πόρτα—που τον έκαναν να ξεφωνήσει και να τον άντελήφθουν στο ύπόγειο—άνηχούσαν, τώρα, μέσ' σι' ατιά του: —'Απόψε, κύριοι, ο βασιλιάς έθ' άδελφά ο η λ η τ η ρ ι α σ τ η !...

Ήταν άνάγκη, ευνύς, με κάθε τρόπο, να τρέξει κατευθείαν στο παλάτι, να μπη μέσα, έστο και διά τής είας, να φτάση στο βασιλικό κοιτώνα, να ξυπνήση στη στιγμή τού βασιλέα και να τού φωνάξει:

—Μή, μη, Μεγαλειότατε! Μην πιητε τίποτε άπόψε, τίποτε!...

"Ω, να μπισούσε να προφτάση, Θεέ μου! "Ισως, τώρα, να ήταν πια άργά! "Ας δειμάζε, ώστόσο, πώς ξέρε!

—'Ας τρέξω, μουμούριζε, άς πετάξω στο παλάτι! "Ας προσπαθήσω να προλάβω, Θεέ μου! "Ας κάνω ό,τι μου περνάει απ' τού χέρι, να λιώσω τού φτωχό τού βασιλέα!...

Κι' ο Κογκολέν; Πού ήταν ο Κογκολέν; Πού είχε κρυφτή ο άλιτήριος;! Ποιάς ξέρε σε ποιά ταβέρνα βρισκόταν και κοιτούσανε τώρα, ο γελοίος! Και τ' άλογό του, που εινε τ' άλόγο του; Πού ήταν ο καλός Φτερωτός; Αύτός θα τον πήγαινε άμέσως στο παλάτι, μέσα σε δυό λεπτά!

'Ο Καπεστάν έτρεχε δεξιά κι' άριστερά, σφύριζε σαν τρελλός και έλατομμούσε! Δεν φανόταν πουθενά ούτε ίχνος τού Κογκολέν! 'Ο Κογκολέν είχε ξεφύγει στή! 'Ο ιππότης φώναζε άκούμα μια φορά κι' έπειτα άωρησε μπροστά κι' άρχισε να τρέχει...

Έκείνη τη στιγμή, τού ολδί τού 'Αγιού Γεωργίου 'Α' 'Ωξετα, άνοιχτή, που άδηνόθηκε στην σάλη τού παλατιού. "Εκεί ήταν καμιά δωδεκαριά φρουροί, καθισμένοι σε μικρά σκονιδάκια. 'Ο κατώτερος άξιωματικός, που δούκατος τή μικρή αυτή φρουρά, άνωπος με θαυμάσιο παράστημα, όπως κι' οι άλλοι που βρισκόταν στην προκυμια τού 'Εκκλή. Με την ίδιον τρελή τρεχάλα, έκοι απ' τού παλιό βασιλικό παλάτι, έφτασε λαχανιασμένος στο

Λούβρου την πλατεία και παρον σιάστηκε στην είσοδο μιας πυλινής, που τή φυλάγαν δυό σκοποί, οι όποιοι στη θέα τού λαχανιασμένου και κατασπαράζμένου αυτού έπιδορμένου, πρότειναν τις λόγχες τους...

—Κύριοι! φώναξε ο Καπεστάν. Θα συμβή κάτι τρομερό, άν δεν δώ άμέσως, τον κύριο Βιτρώ, τού φρούραρχο!...

—'Αξιωματικό, μι άντισκεπής! φώναξε, με άπαθή φωνή, ο ένας απ' τούς δυό σκοπούς.

—Καλά πάμε, για την ώρα! σκέφθηκε ο ιππότης, σκουπίζοντας τον ιδρώτα του.

—'Ενας άνθρωπος πρόβαλε απ' την άλλη τή μεριά τής τάφρου, που έζωνε τού παλάτι και μια φωνή είπε:

—Προχωρήστε! 'Ο Καπεστάν, μ' ένα σάλτο, πέραςσε τή γέφυρα και μπηκε μέσα σε μια θολούη στοά.

—Μπάτε κει-μέσα! είπε ή

—'Θέλω να μιλήσω απ' εδ' θέασι στον κύριο διοικητή! Πρόκειται για τή ζωή ενός προσώπου ύψηλου, που δεν μπορώ ν' άναφέρω τ' όνομά του! Κάνετε σύντομα! Κάνετε σύντομα, λοιπόν! Ζητήστε τον άμέσως! "Η καλύτερα, πηγαίνετε με ίσια σ' αυτόν!... Κάνετε σύντομα, λοιπόν, τί διάβολο!...

—Διάβολο! άποκοιήθηκε ο άξιωματικός. Βιάζεστε, εύπατοίδη μου, πολύ! Προσέχτε αυτούς τούς κουβάδες... Είπατε πως εινε σοβάς;...

—Μιά ώρα, τώρα, σάς τού λέω! ούβλιασε ο Καπεστάν. Είστε χαμένος, να τού ξέρετε, άν δεν έιδοποιηθί έγκαιρως ο κύριος Βιτρώ!

—Διάβολο! ξαναείπε ο άξιωματικός, ξύνοντας τ' ατιά του. Λαφλέ, πήγαινε να ξυπνήσης τού φρούραρχο τής Αύτου Μεγαλειότητος. ("Ενας στρατιώτης έγήκε τότε απ' τή τζαμένια πόρτα).

—Νά, πάρε κι' εσύ κόκκινο!... Πάρε και σ' ό γαλάσιο!...

δια ή φωνή, κι' ο άξιωματικός έδειξε μια πόρτα, στο δεξί τού μέρους τής στοάς, ενώ τού βάθος ή μεγάλη σιδερένια πόρτα έίκανε κλεισμένη.

—Δεν θα προφτάσω, Θεέ μου! μύγκρισε ο ιππότης από μέσα του.

Κ' έντούτοις μπηκε. Και τότε είδε πως βρισκότανε περικυκλωμένος από πλήθος σωματοφυλάκων. 'Αμέσως όμως, παρατήρησε στο βάθος άλλη μια τζαμένια πόρτα, άνοιχτή, που άδηνόθηκε στην σάλη τού παλατιού. "Εκεί ήταν καμιά δωδεκαριά φρουροί, καθισμένοι σε μικρά σκονιδάκια. 'Ο κατώτερος άξιωματικός, που δούκατος τή μικρή αυτή φρουρά, άνωπος με θαυμάσιο παράστημα, όπως κι' οι άλλοι που βρισκόταν στην προκυμια τού 'Εκκλή. Με την ίδιον τρελή τρεχάλα, έκοι απ' τού παλιό βασιλικό παλάτι, έφτασε λαχανιασμένος στο

Μου έγγνώσθε, εύπατοίδη μου, τούλάχιστον—να προσέχτε τούς κουβάδες!—μεν έγγνώσθε, για τή σοβατότητα τού πράγματος...

'Ο Καπεστάν άνασκήκωσε τούς όμους και πλησίασε προς τή τζαμένια πόρτα. Μέσ' στο σκοτάδι, είδε τή σκιά τού στρατιώτη, που απωκυανόταν, με έθιμα ήρεμο και νοηλές προς τή δεξιά πτέρυγα τού παλατιού, —δηλαδή την πτέρυγα που βρισκεται κοντά στο Σηκουάνα.

—Πολύ άργά! μύγκρισε ο ιππότης. Θάνα πολύ άργά! Πού κάθεται ο φρούραρχος;...

—Βλέπετε αυτά τα δυό παράθυρα, να φωτισμένα, δεξιά σας; "Εκεί-πέρα μένει. Κει πίσω απ' τού διαμέρισμα αυτό άρχίζουν τα διαμερίσματα τής Αύτου Μεγαλειότητος. Δεν θ' άρνηση, έννοια σας! "Αλλά σπαθήστε, εύπατοίδη μου, λοιπόν! "Παροοείστε να πάτε προς τήν πόρτα! ("Ο ιπ-

πότης διανοητόρησε μηχανικά στο βάθος τής άπόδοσης. "Εκεί! Κάνετε ύπουνη! "Αλλά προσέχτε τούς κουβάδες!...

—Είπατε πως δε θ' άρνηση; είπε ο Καπεστάν σκουπίζοντας τον κρόνον ιδρώτα, που τού τρεχε στα μάγουλά του.

—Δέκα λεπτά, να μπη μέσα στο φρούραρχο, κανένα τέτατο, ώσπου να τον ξυπνήση και να τού εξηγήση τί συμβαίνει και σε μισή ώρα, τού άργότερο, ο φρούραρχος θα στείλη κάποιον για να σάς ρωτήση...

—Μισή ώρα! είπε ο ιππότης και τινάχτηκε άπάνω.

—Ναι! "Αλλά προσέχτε τούς κουβάδες, διάβολο!...

—Κύριε! άρνηθήκη ο Καπεστάν. Πρέπει να τρέξω άμέσως στο φρούραρχο! "Παραμύστε!

—'Α, να είσαστε τρελλός, είσαστε λυσσαλέος! "Ετσι νομίζετε πως μπαίνουν στο παλάτι, όπως μπαίνουν μέσα σ' ένα σταύλο; Και μάλιστα τή νύχτα; "Ε! Φρουροί!...

'Ο Καπεστάν είχε πιάσει τού σπαθί του. Μα τότε είδε πως ήτανε σπασμένο και πως τού μισό είχε μείνει στα ύπόγεια τής δουλικής επώλειος. Τότε άωρησε προς τόν άξιωματικό, τόν άρπαξε απ' τού λαιμό, τον τράνταξε και ούβλιασε:

—'Α, έθλιε, με κοροϊδεύεις! Κάνε μου τόπο, είδεμ ή σε πνίγω!...

—'Ε, φρουροί! "Απάνω του! "Απάνω του, σάς λέω! "Ω, πάμε οι κουβάδες!...

Σ' ένα δευτερόλεπτο, ο Καπεστάν θροήθηκε ζωσμένος από καμιά δωδεκαριά τεράστιους σωματοφυλάκους μανιασμένους! Σ' ένα δευτερόλεπτο δώδεκα γροθιές ύψώθηκαν πάνω απ' τού κεφάλι του! Σ' ένα δευτερόλεπτο έγινε φασαρία τρομερή, κι' απ' όλες τις μεριές άνηχούσαν βλαστήμιες και βοοιές γεωμηνικά...

Σαφνικά, έγινε μια γενική, πανικόβλητη σχεδόν διανοητόρηση, άναμια με δυνατά ξεφωνητά έκπληξως και λύσσης, και μέσ' στο θόρυβο αυτό κυριαρχούσε ή φωνή τού Καπεστάν, μαζί μ' ένα ήλιο τρομερό!

—Νά και σ' ό! Γαλάσιος! Και σ' ό, πράσιος! "Α, έθλιε! Νά, πάρε και σ' ό, κίτρινο! Νά, πάρε και σ' ό, κόκκινο! Νά, πιάστε, πιάστε, πιάστε, λυσσαλέοι!...

Τί είχε συμβή, λοιπόν, σ' όλους αυτούς τούς πανικόβλητους φρουρούς; Γιατί τούς κινούσε τέτοιος πανικός;... Οι κουβάδες, οι περιφίμιοι κουβάδες! Οι κουβάδες, οι περιφίμιοι κουβάδες, είχαν λάβει μέρος στη σκηνή! "Εννοια τότε να σοβατίσουν τούς τοίχους και τού ταβάνι τού παλατιού και ν' άρνησουν κάθε θόρυβο, όλους έκείνους τούς κουβάδες τής υπομιάς, μέσ' στο θάλαμο των σωματοφυλάκων! 'Ο Καπεστάν, λοιπόν, είχε σκεπταίνε στους κουβάδες! "Εσκυψε να δ' ή, και είδε κιάμα μπουγιές να σκοπούν απ' όλες τις μεριές! "Εννοια δεν είχε όλο, μια ιδέα ξαφνική τού πέραςσε στο νου, ή όποιαπια την έβαλε σ' έννοια! "Εσκυψε χάμος, σαν τρελλός, άρπαξε ένα τεράστιο πινέλλο και σφραγορροζοιότας τού και με τα δυό τα χέρια, άρχισε να βάφει δεξιά κι' άριστερά, στην τύχη, τούς σωμα-

τοφύλακες, άλλον γαλάζιο, άλλον πράσινο και κόκκινο, πότε πετυχαίνοντας μία μύτη, πότε ένα μάγουλο, και πότε κάποιο σβέρο, σπασμώνοντας τα μάτια του ενός, γεμίζοντας το στόμα του άλλου, του άλλου, μουντζωνώντας τις στολές και φορεσιές, τις λαμπρές, φανταχτερές, ώριμες φορεσιές των τρομαγμένων σωματοφύλακων, που παράδονταν, αλλήλο-σπρωχνόντουσαν, τβάζαν άλλο-φρονες στα πόδια, σαν ποντικοί που τους προφταίνει μία πλημύνη... Γιατί αυτό ήταν όλο το ζήτημα! Να μην παθουν, κυρίες, η στολή! Κάλλιο να πεθάνουν, παρά να λευκαίνουν! Οι ατρόμητοι αυτοί σωματοφύλακες, που θ' αντίκριζαν ψυχρά το ξεχειρίδιο και θ' αποδοκίμαζαν με θάρρος στο σπαθί, έφτυναν με τρομερές φωνές, φωνές τρόμου, πανικού και λύσσας, μπροστά στο ξαφνικό αυτό υπογιάτριο! Και μέσο στην απροσδόκητη αυτή αναμπαμπύλα, είδαν μία σκιά να χάνεται, μέσο από την πόρτα, σαν να την είχε καταπιεί η άβυσσος κ' η νύχτα... Ήταν ο Καπεστάν! Χύμηξε, δρασκελίσε την πόρτα, πέρασε την αλλη, έτρεξε πώς τα φωτεινά παράθυρα, καταδιωγμένος, από πίσω, απ' όλη εκείνη την ομάδα των φρενιασμένων, άγαναχτισμένων, υπογιάτρισμένων σωματοφύλακων...

—'Απάνω του! 'Απάνω του! Χτυπάτε τον!

Κι' άμέσως, μέσα σ' όλο το παλάτι, μία θονή έξοπισε απ' όλες τις μεριές, φουσκώσε, μεγάλωσε, σαν ένας κεραυνός! 'Οι όλοι οι ένοικοι πετάχτηκαν στα όπλα τους άπάνω! Οι αξιωματικοί μπαινόβγαυαν, τρέχοντας, όλοι, κι' αλληλοσπρωχνόμενοι, κ' έβαζαν τους άνδρας τους, χαμένοι, σε παράταξη...

—Τι τρέχει; Τι συμβαίνει; Τι κακό μάς έρχει;...

—Επιθεί στο Λούδο! Στα όπλα! Στα όπλα!...

—Σκοτώστε! Σκοτώστε! Σταματήστε!...

Με σάλτα μανιασμένη ο Καπεστάν είχε περάσει την αλλη, χλώθηκε σε μία στοά, έτρεξε σε μία σκάλα και την ανέβηκε με φόρα, σαν τρελλός... Σ' όλο το παλάτι, η ταραχή κι' ο θόρυβος είχαν φτάσει τώρα στον παροξυσμό τους! Στην άνω της μοιά της σκάλας, άνοιξε δομνητικά μία πόρτα. 'Ο Καπεστάν, κυνηγημένος απ' τους σωματοφύλακες, κώλυε μέσα με τα δυό του τα πινέλλα...

—Αφήστε με! Αφήστε με! Θέλω να δω το λαγάρο Βιτρό!...

—Εγώ είμαι! Ουλοάξε ένας τρομαγμένος άνθρωπος έμβρότητος.

—Μεντάν! Εροντοφώνησε ο Καπεστάν.

Αυτό ήταν το σύνθημα που τούδωσε ο βασιλεύς για να υπή και να τον βοη, όπου ώρα ήθελε... 'Ο Βιτρό δίταξε μοιασά. Αυτό δάστηξε λίγα δευτερόλεπτα. 'Ο Καπεστάν δεν έφρασε να χάνη ούτε στιγμή... Κ' έφαυα ο Βιτρό δέχτηκε κατάμουτρα ένα δυνατό χτυπήμα με το πινέλλο και έσπασε πρόσωπο! Πάφ! Πάφ! Πάφ! 'Ενα χτύπημα! Από δω, ένα χτύπημα! Από κει, κι' ο λυσσασμένος Καπεστάν περνάει κι' απ' την πόρτα! Βράσκει τώρα στο βασιλικό προθάλαμο! Μία πόρτα! Την άνοιξε! Μ' ένα γενναίο τελενταίο σπρώ-

ξιμο, άπωθεί δυό φρουρούς άκόμα, που δοκιμάζουν να τον σταματήσουν! Με δυό χτυπήματα του τρομερού πινέλλου του, δάφρει άκόμα δυό μούτρα σαστισμένα και λαχανιασμένους, ξεκοιμένους, ύπερχος μαζί και τρομερός, τρέχει στο βασιλικό κρεβάτι, αρπάζει τον μεγάλο άμφορέα, τον πετάει και τον κάνει τριψάλα, έπειτα γυρίζει στο ποτήρι και το βλέπει γεμάτο ως άπάνω. Το χύνει, ακράτητος, στο πάτωμα και τότε πέφτει στα χαλιά ανάσκελα, χαμογελώντας και λιπθυμει... Διποθυμει, προσφέροντας μία φράση: —Μόλις ετοιμαζόταν να πιη! Καλά που πρόλαβα!...

XII Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΙ' Ο ΤΥΧΟ-ΔΙΩΚΤΗΣ

—'Οχι! 'Ο Λουδοβίκος δεν πρό-

Ο Λουδοβίκος ξεκαρδίστηκε στα γέλια...

φτασε να πιη! 'Ο θόρυβος που είχε γίνει στο παλάτι, σταμάτησε το χέρι του τη στιγμή που τ' άπλωνε να πιάση το ποτήρι, το ποτήρι το δηλητηριασμένο! Σ' αυτό το θόρυβο, τον ξαφνικό κι' αλλόκοτο, που ανέβαινε, μεγάλωνε, ξεσπούσε, ο βασιλεύς, γεμάτος ταραχή, είχε πεταχτεί απ' το κρεβάτι του κι' έτρεξε κι' άσπασε άμέσως το σπαθί του. 'Η πόρτα του θαλάμου του άνοιξε τότε θροντορά, σαν σπρωγμένη από κάποια θύελλα! Σήκωσε το σπαθί του να χτυπήση! 'Αλλά το χαμήλωσε άμέσως! Στο πρόσωπο του έξαλλον άνθρωποι, που είχε εισβάλει μέσο στο θάλαμο, είχε αναγκάσει τον ίππότη Καπεστάν! Τον είδε που χύνει στο τραπέζι, τον είδε να κτυ-

τάζει μ' άγωνία το ποτήρι και τον άμφορέα, έπειτα να τον σπάζει, και συγχρόνως ν' αρπάζει το ποτήρι και να χύνει το περιεχόμενό του στο πάτωμα. Κι' ο Λουδοβίκος έγινε άμέσως πελιδνός! 'Ο Λουδοβίκος είχε καταλάβει!...

Την ίδια τη στιγμή, πίσω απ' την πορτούλα, τη σκεπασμένη από την ταπεταζία, μέσο στο σκοτάδι του κρυφού του διαδρόμου, η δηλητηρίαστρο Λεονώρα ουλοάξε από λύσσα κι' απ' τον τρόμο, και τέντωνε τ' αυτί της για ν' άκούση. 'Ο βασιλεύς είχε σωθί! 'Αλλά πού; Πού; Τον είχε σώσει; 'Ω, νάξες τον άνθρωπον αυτό, να τον πιάση, να τον κατακοιμάσση, να τον υποβάλη σε μαρτύρια, να τ' άσπασή τον κομμάτι, όπως εκείνος, τη φοιχτή αυτή στιγμή, της είχε τυραννήσει την ψυχή! 'Ηθελε άποσώδη-ποτε να μάθη τ' όνομά του! Και γι' αυτό δεν έφτυνε...

στο πλήθος που ένέσκηψε στην κάμαρα... Τότε, σιγά-σιγά, είτε άπό φυσική αντίδραση, είτε γιατί τα μύτρα του χαλάσαν, είτε γιατί το θέαμα που έβλεπε, ήταν γαλι πού κομμάτι απ' ό,τι ήταν τρομερή ή άποκαλυνή της δηλητηρίαστρος του—ένα χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του, που τόσο σπάνια, σχεδόν, χαμογελούσαν! Μία φλόγα εύθυμίας άστραψε, σπιθοδόλησε, σ' ανήσυχά του, μολαταύα, μάτια! Και στο τέλος—πράγμα πρωτοφανές—αυλικό, άξιωματικό, ύπηρέτης και σωματοφύλακες, πρώτη φορά, όλοι εκείνοι, στη ζωή τους, άκουσαν το ξαφνικό τιν γέλιο! 'Ο Λουδοβίκος ξεκαρδίστηκε στα γέλια!...

—'Ω, αυτός με την πράσινη τη μύτη!... Κ' εκείνος με την κόκκινη τη μούρη!... 'Ω, να κ' ένας πούγει γίνει κατακίτρινος!... Κι' ο άλλος, με τα γενναία τα μα-

Κι' ο βασιλεύς γελούσε σαν παιδί, είχε ξεκαρδιστή στην πολυθρόνα του, κυττούσε δεξιά κι' αριστερά, κι' όσο έβλεπε εκείνα τα παράξενα, κομικά, μοιρατισμένα μούτρα, τόσο περισσότερο γελούσε! Κι' πίσω απ' την άπλητη του σιλα, τόσο άφραζε ή δηλητηρίαστρο, κ' έρεμε δυνατά, απ' το σπ'κι της...

Και τότε, όνος άλλον είδους θόρυβος έξοπισε μέσο στο βασιλικό πύθλαμο. Το γέλιο φούντωσε και κόρωσε, άκράτητο και δυνατό, γέλιο πραγματικά θυμικό, κ' έκανε να τρέουνε τα τζάμια! Κι' αυτό το γέλιο, το τρελό κι' άδάσκατο, έκανε τον ίππότη να συνέλθη... Άνοιξε τα μάτια, είδε όλα τα στόματα εκείνα, τ' άνοιγμένα ως τ' αυτιά, που κάγχαζαν, όλη τη νευρική εκείνη κούση, που τους είχε καταλάβει όλους, έλέποντας το βασίλειά να γελά, είδε τα μουντζωνωμένα μούτρα, τις άμυγδαλέσες κωμικά στολές και τινάχτηκε γεμάτος άπορία.

—'Α, οι περίφημοι κουνιάδες με τα χρώματα!... είπε.

—Πηγαίνετε, κύριοι! Έλεγε ο βασιλεύς, γελώντας πάντα. Πηγαίνετε να ξεμακαρεντήτε!...

Ξαφνικά, τα γέλια σταμάτησαν. Με μία χειρονομία, ο βασιλεύς, που είχε γίνει πάλι σοβαρός, τους έδωχε δλους από μέσα. Σ' ένα στιγμή, ο θάλαμος άδειασε. Ξανάκλεισε ή πόρτα. 'Ο Λουδοβίκος κι' ο ίππότης Καπεστάν έμειναν μονάχοι κι' αντιμετώπιζαν. Το πρόσωπο του βασιλέως είχε γίνει πάλι ζοφερό. 'Εοριζε στους ώμους του έναν μικρό μανδύα, σκεπάζοντας το νυχτικό του κ' έκανε βόλτες με δήματα άλογά. 'Ακίνητος σαν άγαλμα ο Καπεστάν περίμενε.

—'Ιππότη Καπεστάν, καθίστε σ' αυτή την πολυθρόνα! είπε ξαφνικά ο Λουδοβίκος.

—'Ιππότης Καπεστάν! 'Ετσι τον λένε! Μονομούρισε ή δηλητηρίαστρο.

—Μεγαλειότατε, είπε ο ίππότης, όσο κι' αν δεν έξω τον έθιμο της τής σιλάς, άκουσα, πάντα, να μού λέν ή πατέρας μου, που ύπηρέτησε τον ένδοξο πατέρα σας, ότι ένας ύπηρκος καλός, ποτέ δεν κάθεται μπροστά στο βασιλέα...

—Καθίστε! Ξαναείπε μαλακά ο βασιλεύς.

—'Ο Καπεστάν ήπικλίστηκε κι' ήπ'ήκουσε. Κάθησε στην πολυθρό-

να, που τούδειχνε ο βασιλεύς. Κ' έβγαλ' ένα άνασπασμένο. Είχε, αλήθεια, ανάγκη άναπνοής. 'Ο Λουδοβίκος, ξαφνικά, έσκυψε και μάζεψε ένα τεράστιο πινέλλο, απ' το πάτωμα... κ' έπενε' άλλο ένα.

—Τ' είν' αυτά; ρώτησε.

—Είπε τα όπλα μου, Μεγαλειότατε! Άπάντης ο Καπεστάν.

'Ο βασιλεύς γέλασε ξανά, κάθισε άντικρυ στον ίππότη, πέταξε τα πινέλλα στη γωνιά και εί-

πε: —'Εξηγήστε μου τι τρέχει! Θάνα πολλό διασκεδαστικό!...

Κι' ο Καπεστάν άρχισε την άφήγησή της επίκτης εκείνης συμπλοκής, όπου οι κουνιάδες της μοιριάς διεδραμάτισαν τον κυριώτερο ρόλο. Διηγείτο την έξαλλη τραγία του, το φτάσμά του στης φρενύρας το θάλαμο, την τρομερή άνυπομονή του, την άπόφασή του να φτάση άπωδότης ως το βασιλέα, κι' όλα τα επακόλουθα. Κατάληπτος για τη μεγάλη τόλη του και για την παιδαριότητα άφέλεια της ύπερηφανής εκείνης διηγήσεως, ο βασιλεύς, καταγοητευμένος, θαύμαζε το λεπτό εκείνο πρόσωπο που έλαμπε κι' επάλλετο όλόκληρο με τις ήρωικές, γεμάτες έμφρασι κι' άπλοϊκές μαζί χειρονομίες, άκουγε τον άνθρωπον αυτόν, που άντιστάθηκε σ' όλόκληρο το Λούδο...

Κι' όταν τελείωσε τη διηγήσή του, ο Λουδοβίκος άκουε άκόμα. 'Εμεινε σιωπηλός για πολλήν ώρα, βαθεία σιωπηλός. 'Επειτα οίγησε κι' έφερε την κουνέντα στο φοβερό το ζήτημα: —Γιατί αυτή ή άνυπομονή να ρήγξει να με βοηθή το ταχύτερο;...

—Γιατί έπρεπε να φτάσω ως εδώ έγκαίρως, να σπάσω το ποτήρι αυτό, Μεγαλειότατε! Για να φωνάξω στη Μεγαλειότητά σας: —Μην πιητε και μη φάτε τίποτε άπόψε!...

—'Εγινε πάλι σιωπή—άλλά τρομερή τη φορά αυτή. Στο μέτωπο του βασιλέως περνούσαν ή σκιές των σκέψεών του, σκέψων τρόμου, φοβικής κι' άγωνίας. 'Εσκυψε προς τήν τυχοδιώκτη και μ' έφωνη ύπόκοψη, βαθεία, κι' άκουστή, έπειτα άπδωα δίταγμα μικρό, τον ρώτησε άπότομα: —'Όποτε θα με δηλητηρίαζαν άπόψε;...

—Ναι, Μεγαλειότατε! είπε ο Καπεστάν, άνεπιφύλακτα.

'Η κόρες των ματιών του βασιλέως μεγάλωσαν άμέσως, διεσπάσαν. Τα ρουθούνια του άρχισαν να πλλανται. Τα μάγουλά του πήραν τα χρώματα του κοίνου. 'Εοριζε με τα χέρια του το μέτωπο και σιγανά ψιθύριζε: —Θά ήπικλίσω, διέ μ' όσο να ν' άποφύγω! Πρώτα δοκιμάζω να μ' σκοτώσουν, μεθόνας τ' άλογό μου! Άπόψε! Ήμεινίσαν να με δηλητηριάσουν! Άδριο θά δοκιμάζω να μ' έλθω! Το έγκλημα έφτασε στο πλενρό μου... Είπε καλώς που τόχω καταλάβει! Θέλω να τον θανάτω μου, ίππότη Καπεστάν! Είμαι καταδικασμένος πεινά! Δέ μπορεί παρά να ήπικλίσω!...

'Ο ίππότης έοριζε' ένα βλέμμα όικτου, σχεδόν άδελφικού, στί έλθερόν τον έφρα, που κρεμόταν άπάνω απ' την άβυσσο, ξεροντας πώς ή άβυσσος αυτή όντομα ή άργότερα, μία μέρα, δεν μπορεί να παρα νά τον καταπιή...

—'Ο βασιλεύς ήταν άκόμα υπό το κράτος της ρητίσεως της σωματιστικής αυτής περιπέτειας. Αυτός που όνειροπόλωνε ήπικλίστοσε παρά νά τον καταπιή...

—'Ο βασιλεύς έοριζε' ένα βλέμμα όικτου, σχεδόν άδελφικού, στί έλθερόν τον έφρα, που κρεμόταν άπάνω απ' την άβυσσο, ξεροντας πώς ή άβυσσος αυτή όντομα ή άργότερα, μία μέρα, δεν μπορεί να παρα νά τον καταπιή...

—'Ο βασιλεύς έοριζε' ένα βλέμμα όικτου, σχεδόν άδελφικού, στί έλθερόν τον έφρα, που κρεμόταν άπάνω απ' την άβυσσο, ξεροντας πώς ή άβυσσος αυτή όντομα ή άργότερα, μία μέρα, δεν μπορεί να παρα νά τον καταπιή...

—'Ο βασιλεύς έοριζε' ένα βλέμμα όικτου, σχεδόν άδελφικού, στί έλθερόν τον έφρα, που κρεμόταν άπάνω απ' την άβυσσο, ξεροντας πώς ή άβυσσος αυτή όντομα ή άργότερα, μία μέρα, δεν μπορεί να παρα νά τον καταπιή...

—'Ο βασιλεύς έοριζε' ένα βλέμμα όικτου, σχεδόν άδελφικού, στί έλθερόν τον έφρα, που κρεμόταν άπάνω απ' την άβυσσο, ξεροντας πώς ή άβυσσος αυτή όντομα ή άργότερα, μία μέρα, δεν μπορεί να παρα νά τον καταπιή...

—'Ο βασιλεύς έοριζε' ένα βλέμμα όικτου, σχεδόν άδελφικού, στί έλθερόν τον έφρα, που κρεμόταν άπάνω απ' την άβυσσο, ξεροντας πώς ή άβυσσος αυτή όντομα ή άργότερα, μία μέρα, δεν μπορεί να παρα νά τον καταπιή...

σε παρά νά τον καταπιή...

—'Οχι, Μεγαλειότατε, διέ θά ήπικλίσω! είπε με σταθερότητα. Ύπερασπισθήτε με καρδιά! Χτυπήστε με θάρρος εν άνάγκη! Οι δηλητηριαστές άπτοι, που μέσο στα σκοτεινά, έυσοδο-μούν το έγκλημα, είνε πάντα ά-τελμοι, δειλοί! Μεγαλειότατε, άνοίξτε τα μάτια, κυττάχτε γύρω σας καλά, προσεχτικά, κι' ό-ταν ήγτε από πού προέρχεται ο κίνδυνος, μη διατάσετε, χτυπή-σατε με θάρρος! Σας το δεβαίω-νω, σας τ' όρκίζομαι, ότι τότε διέ θά ήπικλίσω!...

'Ο βασιλεύς σηκώθηκε όρθός, έκανε μερικά έήματα συλλογισμέ-νος, κ' έπειτα γύρισε και ξανα-κάθισε μπροστά στον Καπεστάν. —Πώς το μάτατε; τον ρώτη-σε. Πώς το πληροφωρήθήκατε αυτό;...

—Κάποια λέξη, που άκουσα τυχαίως, Μεγαλειότατε! Πού; την προέφερε αυτή τη λέξη; Δεν το ξέρω. Καθώς ήταν σκοτεινά, δεν μπόρεσα να διακρίνω τα πρό-σωπα εκείνων που μιλούσαν.

'Αλλ' αυτό που έλεγαν, ήταν καθαρό και θετικό. Δεν ύπήρχε καμμία άμφιβολία! Μιλούσαν για το βασίλει! 'Επρόκειτο για τη

—'Αληθινά, Μεγαλειότατε; Οά ήγτε κι' άλλα, πού καλά άκούα!

Κι' ο Καπεστάν ύπογιάμισε τη φωνηρανονά του αυτή, με μία κίνηση λακρής, παληκαρί-σια! Τα μάτια του πέταξαν φω-τιές! 'Εκανε πώς πιάνει το σπαθί του!

—'Ας έρθουν, αν τους βα-

—'Ανακρίσεις, είπατε; Πρό-πει να τις κάνετε μόνος σας. Κανείς δεν πρέπει τίποτε να μά-θη! Δεν πρέπει οι έχθροί σας να ύπονοηθούν πώς φορέσατε θώρακα κ' ετοιμαστήκατε για τον άγώνα! Κι' τότε, άκούτε, άγρυπνητε, έξεταστέ τα μάτια, τις ψυχές των ανθρώπων που σας πλησιάζουν! Κι' όταν δεβαιοθήτε, χτυπή-σατε άδιστακτα, ξαφνικά, σαν τον κεραυνό, χωρίς την πύδ παραμικρή προει-δοποίηση! 'Αλλ' ως εκείνη τη στιγμή, προφυλαχθήτε!

'Ο Λουδοβίκος ένοιασε, ξανά, την καρδιά του να χτυπάει δυνατά, και μία πνοή ήρωισμού του τρέπα-ζε τα στήθη...

—Κι' όμως, είπε, δι-σταζοντας άκόμα, άνοιώ-σω τον κίνδυνο κοινά μου; —Τότε, Μεγαλειότατε,

καλέστε με! Μα τις πληγές του 'Ιησού Χριστού, μα τα χαφιά και το άκαήθον στεφανί, σας δε-κίβομαι πώς όσο είμαι ζωντανός, εγώ, ο βασιλεύς της Γαλλίας θά είνε άπατος!...

'Η φράση ήταν κομική μαζί κι' ύπεροχη! Προερχόταν από φρενιπαλληκαριά, από γελοία κωμωδομοίηση, άλλα συγχρόνως κι' από άποκατεπείθησι, από ελ-τρουινείδου δύναμεις! 'Ηλέκτε-σε το βασιλέα, που δυό ώρες πύδ μπροστά θά χαμογελούσε άν την άκονη... Ο Λουδοβίκος, δυό φορές σασμένος απ' τον Καπε-στάν, ο Λουδοβίκος, μόλις γλυ-τωμένος απ' το θάνατο, ο Λου-δοβίκος που παρακολούθησε όλη την επίκτη την περιπέτεια του ήρωικού αυτού ανθρώπου, που άνασπάζωσε όλο το παλάτι, μόνο και μόνο για νά φτάση στο πλεν-ρό του, ο Λουδοβίκος σηκώσε τα μάτια, τον κύτταξε καλά, τον είδε νά άπτην από τόλη, ν' ά-στοράφει από θάρρος, ύπεροχος στη στάση και στις κινήσεις του! Ρίγισε τότε κι' είπε με δοκτεση φωνή:

—Λοιπόν, ναι! 'Εχω πεποι-θαι σέ σάς! Ναι, το ξέρω, σεις θά με σώσετε! 'Απ' τη στιγμή αυτή θά σάς έκινυρενυθώ όλα τ' άπομνημα του Κρατους, που βασιλεύω τόπο τη κεφαλή μου και με κάνουν νά τρέμω νύχτα-μέρα! Θα σας ύποδέξω τους έχθρούς μου, που απ' όλες τις μεριές συ-ναμοσιών κ' έβουν λίγο-λίγο προς το θρόνο μου...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

—'Απ' την άλλη μεριά της κλει-στής πορτούλας, τη στιγμή εκεί-νη ή δηλητηρίαστρο δοθώθηκε, όπισθοχώρησε, τρέμερη, σιωπη-λή, άθέστη σκιά, που εξαφανί-σαν υπό σκοτάδι!... Είχε άκού-σει άόκητά! 'Εξερε πειά ότι ή-θελε! 'Η Λεονώρα Γκαλικιά με δήματα άλογά ξαναγύριζε στο δω-μάτιό της, ενώ συγχρόνως ου-λοούσε...

—Καπεστάν; Πού; νάν' αυ-τός ο Καπεστάν; Είπε ή δεύτε-ρη φωνή...

κός, ώριμες περιπέτειες, και διάβαζε με πάθος ήπικτικά βί-βλια, τις έπικές κι' άρχαίες ιστο-ρίες των πύδ φημισμένων τροβα-δούρων, στεκόνταν έκθαμβός μπρο-στά σ' αυτή την περιπέτεια...

'Εοριζε μία παχυντική ματιά στα περιφρανα πινέλλα, για τα ό-ποια, για καρμό, έμελλε να γίνε-ται κουνέντα στο παλάτι. Και πέ-φτοντας ξανά στο καθίσμά του, άρχιζε πάλι να γελά δυνατά!

—Διάβω! σκέφθηκε ο Καπε-στάν. Σκέπτεται τους κουνιάδες και ξεχνάει έπτελώς το δηλητη-ριο! Μπράβο, είνε γενναίος!...

—'Αχ, εκείνα τα πασαλειμέ-να μούτρα, εκείνες ή άμυγδαλέ-σες στολές! Κι' ο δόλιος ο Βιτρό, με τη σαστισμένη του τη μούρη! Τι νόστιμα που μπηκάτε στο Λού-δο! Τι τρελή είσοδη με τα πινέ-λλα! Οάδυνα, δεν ξέρω τί, νάμουν εκεί και νάβλεπα!...

—'Αληθινά, Μεγαλειότατε; Οά ήγτε κι' άλλα, πού καλά άκούα!

Κι' ο Καπεστάν ύπογιάμισε τη φωνηρανονά του αυτή, με μία κίνηση λακρής, παληκαρί-σια! Τα μάτια του πέταξαν φω-τιές! 'Εκανε πώς πιάνει το σπαθί του!

—'Ας έρθουν, αν τους βα-

—'Ανακρίσεις, είπατε; Πρό-πει να τις κάνετε μόνος σας. Κανείς δεν πρέπει τίποτε να μά-θη! Δεν πρέπει οι έχθροί σας να ύπονοηθούν πώς φορέσατε θώρακα κ' ετοιμαστήκατε για τον άγώνα! Κι' τότε, άκούτε, άγρυπνητε, έξεταστέ τα μάτια, τις ψυχές των ανθρώπων που σας πλησιάζουν! Κι' όταν δεβαιοθήτε, χτυπή-σατε άδιστακτα, ξαφνικά, σαν τον κεραυνό, χωρίς την πύδ παραμικρή προει-δοποίηση! 'Αλλ' ως εκείνη τη στιγμή, προφυλαχθήτε!

'Ο Λουδοβίκος ένοιασε, ξανά, την καρδιά του να χτυπάει δυνατά, και μία πνοή ήρωισμού του τρέπα-ζε τα στήθη...

—Κι' όμως, είπε, δι-σταζοντας άκόμα, άνοιώ-σω τον κίνδυνο κοινά μου; —Τότε, Μεγαλειότατε,

καλέστε με! Μα τις πληγές του 'Ιησού Χριστού, μα τα χαφιά και το άκαήθον στεφανί, σας δε-κίβομαι πώς όσο είμαι ζωντανός, εγώ, ο βασιλεύς της Γαλλίας θά είνε άπατος!...

'Η φράση ήταν κομική μαζί κι' ύπεροχη! Προερχόταν από φρενιπαλληκαριά, από γελοία κωμωδομοίηση, άλλα συγχρόνως κι' από άποκατεπείθησι, από ελ-τρουινείδου δύναμεις! 'Ηλέκτε-σε το βασιλέα, που δυό ώρες πύδ μπροστά θά χαμογελούσε άν την άκονη... Ο Λουδοβίκος, δυό φορές σασμένος απ' τον Καπε-στάν, ο Λουδοβίκος, μόλις γλυ-τωμένος απ' το θάνατο, ο Λου-δοβίκος που παρακολούθησε όλη την επίκτη την περιπέτεια του ήρωικού αυτού ανθρώπου, που άνασπάζωσε όλο το παλάτι, μόνο και μόνο για νά φτάση στο πλεν-ρό του,

ΞΕΝΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΚΟΥΑΝ-ΣΕΝ

Ι τρείς Εύρω-
παίοι που είχαν
κρυφτή μέσα
στη μικρή κινέ-
ζικη παγόδα, έ-
νοιωθαν ότι εί-
χε φτάσει πια
η τελευταία τους
στιγμή. Κανέ-
νας τους δεν
μπορούσε για
να φυλάξει σκοπός... Έξαντλημέ-
νοι από τη σκληρή πολιορκία, εί-
χαν πέσει σε μια νάρκη βαθιά
σάν τὸ θάνατο. Ἡ μεράλες πέ-
τρες που έφραξαν τὴν πόρτα,
δὲν άφηναν τὴν κόκκινη λάμψη
τῆς δύσεως νὰ φωτίσῃ τὸ έσω-
τερικὸ τῆς παγόδας. Κ' έξω,
πίσω ἀπὸ τὴς ψηλές θύλες τοῦ
ποταμοῦ μὲ τὰ χρυσοπόφυρα νε-
ρά, τοὺς παραμόνευαν νύχτα καὶ
μέρα, οἱ κίτρινοι έπαναστάτες.
Ὁ Μάξουελ, ἡ μηχανικός κ' ὁ
Μπρέλτ, ὁ ἀντιπρόσωπος ἐνὸς
μεγάλου ὑφαντουργείου, είχαν
σωριασθῇ σὲ μιά γωνιά σάν πε-
θαμένοι. Ἀπέναντι, στὴν ἄλλη
γωνιά, ὁ Οὐίλλιαμ Σῶ, ὁ νεαρός
ιεραπόστολος, κρυμμένος στὴ
σκιά, κοιμόταν κ' ἀνάπνεε βα-
ρεά, μὲ ἄγωνία, σάν νὰ ξεψυ-
χούσε...

Ἄξαφνα, μέσα σ' ἐκείνη τὴ
νεκρική σιωπή, ἀκούστηκε διπλά
τον ἑνας πυροβολισμός. Ὁ Οὐίλ-
λιαμ Σῶ ἀνέβλε τὰ μάτια του
τρομαγμένος καὶ ψηλαφώντας ἔ-
φραξε γιὰ νὰ βρῇ τὸ ὄπλο του.
Τὸ σκοτάδι τώρα μέσα στὴν πα-
γόδα ἦταν πῶς πυκνὸ. Ὁ νεαρός
ιεραπόστολος κρυφοκίτταξε ἀπὸ
μιά χαραμάδα τοῦ ξύλινου τοίχου
κ' εἶδε τὸν κάμπο γύρω λουσμέ-
νο σὲ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ. Οἱ
κίτρινοι έπαναστάτες δὲν φαινό-
ντουσαν πονηρά. Λίγα μέτρα μὴ-
νάχα ἔξω ἀπὸ τὴν παγόδα, ὁ Σῶ
εἶδε μιά μικρὴ σκοτεινὴ μάζα
πὺν δὲν ἦταν προσηγουμένως σ'
αὐτὸ τὸ μέρος. Πρόσεξε λοιπὸν
καλύτερα καὶ κατάλαβε ὅτι ἦταν
τὸ πτώμα ἐνὸς μικροῦ Κινέζου!
Ὅπως εἶχε σωριασθῇ ἔτσι μισού-
μυα μὲ τὰ μούτρα χωμένα μὲς
στὴ σκόνη, φαινόταν καθαρά ὅτι
ἐκείνο τὸ παιδάκι, πὺν δὲν ἦταν
παρσιπῶν ἀπὸ ἔξη ἢ ἑπτὰ χρό-
νων, ἦταν νεκρός...

Ποιὸς τὸ εἶχε σκοτώσει ἄραγε;
Ὁ Μάξουελ, βέβαια, ἢ ὁ Μπρέλτ
μ' ἐκείνο τὸν πυροβολισμό πὺν τὸν
ἐξήγησε ἀποτομα. Μὰ ὁ ιεραπό-
στολος δὲν πρόφτασε νὰ τοὺς ρω-
τήσῃ.

Ἀπάνω στὴν ὀθὴ τοῦ ποτα-
μοῦ, κυμάτιζε τώρα μιά μεγάλη
ἀσπρη σημαία καὶ καμμία εἰκο-
σαρία Κινέζοι ἐγγήσαν στὸν ἀνοι-
χτὸ κάμπο καὶ προχώρησαν πρὸς
τὴν παγόδα.

Ἐρχονται γιὰ νὰ πάρουν
τὸ μικρὸ, συλλογιόστηκε ὁ Σῶ.
Θάναυ φαίνεται τὸ παιδί κανέ-
νός ἄρχοντα, γιατί ἀλλοίως δὲν
θα νοιαζότανον γι' αὐτό. Φο-
βάμαι ὅτι αὐτὴ ἱστορία θα μᾶς
κοστίσει πολὺ ἀκριά... Μὰ ποὺς
τὸ σκότωσε, γιὰ τ' ὄνομα τοῦ
Θεοῦ, ποὺς τὸ σκότωσε;

Δὲν ἔξω, τοῦ ἀπάντησε ὁ
Μάξουελ. Κι' ἐγὼ κοιμόμουν καὶ
ἐξήγησα ἄξαφνα ἀπὸ τὸν πυροβο-
λισμό.

Κι' ἐγὼ, τὸ ἴδιο! ἔκανε ὁ

Μπρέλτ.

Οἱ Κινέζοι σ' αὐτὸ τὸ μεταξὺ
είχαν φτάσει ὑποστὰ στὴν εἴσο-
δο τῆς παγόδας. Πρῶτος ἀν' ὅ-
λους ξεχώριζε ἑνας ψηλὸσωμος
γέρως ντυμένος μ' ἑνα μούρο με-
ταξὺ τὸ ράσο. Τὸ πρόσωπό του ἦ-
ταν κίτρινο σάν τὸ φίλτις καὶ
τὰ λοξὰ μάτια του καθρέφτιζαν
μιά παράξενη καὶ μυστηριώδη ἀ-
πάθεια. Στὰ χέρια του κρατοῦσε
τὸ πτώμα τοῦ μικροῦ Κινέζου...

Εἶμαι ὁ Κουάν-Σέν, τοὺς
εἶπε ἀγγλικά, μὲ καθαρή προφο-
ρά. Θεωρῶ ὑποχρέωσί μου νὰ σᾶς
ζητήσω συγγνώμη γιὰ τὴς ἐπιθέ-
σεις τῶν στρατιωτῶν μου καὶ νὰ
σᾶς βεβαιώσω, ὅτι τιμώρησα πα-
ραδειγματικά τοὺς ἐνόχους. Ἐ-
δὼ καὶ μιά ὥρα ἔφτασα στὴς θύ-
λες τοῦ ποταμοῦ μὲ τὸ στρατό
μου γιὰ νὰ σᾶς ἐλευθερώσω. Εἰ-
χα πάρει μαζί καὶ τὸ γιό μου. Καὶ
δῆτε τώρα: εἶνε νεκρός!...

Ὁ Κινέζος σήκωσε λίγο τὸ
πτώμα τοῦ παιδιοῦ του καὶ δά-

Στὰ χέρια του κρατοῦσε τὸ πτώμα τοῦ μικροῦ Κινέζου...

γκωσε τὰ χεῖλιά του ἀπὸ τὸ σκλη-
ρὸ πόνυ πὺν τοῦ ἐξοικίσε τὴν
καρδιά.

Ἦταν ἑνα ἔκφυνο καὶ τολ-
μηρὸ παιδί, συνέχισε, καὶ τ' ἀγα-
ποῦσα περισσότερο ἀπὸ τὴ ζωὴ
μου! Μὲ τὴν ἀφροντισιά λοιπὸν
τῶν παιδιῶν, εἶχε φύγει κρυφά
ἀπὸ τὸ στρατόπεδο γιὰ νὰρθεῖ ὡς
στὴν παγόδα σας... Κάποιος ἀπὸ
σᾶς τὸ σκότωσε. Ποιὸς εἶνε;

Δὲν εἶμαι ἐγὼ! φώναξε ὁ
Μάξουελ. Τ' ὀρκίζομαι! Ἐγὼ
κοιμόμουν...

Κι' ἐγὼ! φώναξε ὅπως
πρῶτα ὁ Μπρέλτ.

Τότε λοιπὸν ἐσεῖς τὸ σκο-
τώσατε; ρώτησε ὁ γέρο Κινέζος
τὸν ιεραπόστολο.

Ὁχι. Κοιμόμουν βαθιά,
τοῦ ἀπάντησε ὁ Οὐίλλιαμ Σῶ.

Ὁ Κουάν-Σέν συλλογιόστηκε
μιά στιγμὴ κ' ἔπειτα, μὲ μιά
τρομαχτικὴ λάμψη στὰ μάτια,
τοὺς εἶπε:

Ὅποιος σκότωσε τὸ παιδί
μου, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Πρέ-
πει νὰ ἐξελεῖσθῃ τὸ ἔγκλημά του!

Οἱ ἄλλοι εἶνε ἐλεύθεροι. Δίνω
μιά ὥρα καιρὸ στὸν ἔνοχο γιὰ
νὰ συλλογισθῇ καὶ νὰ ὁμολογήσῃ
τὸ κῆμα του. Ἀλλοίως τὰ κανό-
νια μου θὰ γκρεμίσουν τὴν πα-
γόδα καὶ θὶ πεθάνετε κ' οἱ τρεῖς!

Ἐπειτα χαίρεται σοβαρά κ'
ἀπομακρύνθηκε μὲ τὸ πτώμα τοῦ
παιδιοῦ του.

Οἱ τρεῖς Εὐρωπαῖοι, ὅταν ἀ-
πόμειναν μόνοι, κυττάχτηκαν στὰ
μάτια τρομοκρατημένοι. Ἡξέραν
μὲ τί φοιχτὰ μαρτύρια βασάνιζαν
τὰ θύματα τοὺς οἱ Κινέζοι. Ὁ
Μάξουελ, λοιπὸν, σὲ λίγο τράδη-
ξε ἀπὸ τὴν τσίπη του μιά τρα-
πούλα καὶ τοὺς εἶπε:

Ἐπειδὴ ὁ ἔνοχος δὲν θέλει
νὰ φανερωθῇ μονάχος του, σᾶς
προτείνω νὰ παίξουμε μιά παρ-
τίδα «εἰκοσιένα». Ὅποιοις πάρει
στὸ χέρι του ἔναν ἄσσο πρῶτα
κ' ἔπειτα ἑνα δέκα, θὰ πᾶν νὰ
παρουσιασθῇ στὸν Κουάν-Σέν...

Ὁ Μπρέλτ κ' ὁ ιεραπόστολος

μάτα, γιατί δὲν εἶχε παιδιὰ κ'
ἡ γυναῖκα του ἦταν καιρὸς τώ-
ρα πὺν εἶχε πάρει διαζύγιο, γι-
ατί δὲν μπορούσε νὰ ὑποφέρῃ τὸ
δαῖμα κ' ἐγωιστικὸ χαραχτήρα
του. Ὁ Μπρέλτ λοιπὸν κατάλαβε
ἀμέσως γιὰ ποῖο λόγο ἔλεγε ψέμ-
ματα καὶ εἰσέστηκε κ' αὐτὸς νὰ
παραπονήθῃ, γιατί ὁ Οὐίλλιαμ
Σῶ ἦταν ἑνας δίκαιος, ἑνας ἀλ-
τρουιστής, ἑνα «κορῶδο» στὰ χέ-
ρια τους.

Ἀλήθεια, Μάξουελ; φώνα-
ξε ὁ Μπρέλτ κουνώντας θλιβερά
τὸ κεφάλι του. Ἐγὼ εὐτυχῶς εἶ-
μαι ἀνύπαντρος, μὰ ἔχω ὡστόσο
τὴν γερὰ μητέρα μου πὺν δὲν ἔχει
κανένα ἄλλο στήριγμα στὸν κό-
σμο. Ἀν μὴ ἔρθουν λοιπὸν ἀνά-
ποδα τὰ χασιὰ, φοβοῦμαι, ὅτι
ἡ γερὰ μητέρα μου δὲν θὰ μπο-
ρέσῃ νὰ ζήσῃ πειὰ ὑστερα ἀπὸ
τὸ θάνατό μου...

Κι' ἔσκυψε τὸ κεφάλι σάν νὰ
οἶριζε ἡ καρδιά του ἀπὸ τὸ πόν-
ο. Ἡ ἀλήθεια ὅμως ἦταν ἄλλη.
Ὁ Μπρέλτ ἦταν ὀρφανός! Εἶχε
χάσει τὴν μητέρα του ἀπὸ μικρὸ
παιδί. Μὰ ὁ ιεραπόστολος συγ-
νήθηκε ἀπὸ τὰ λόγια τῶν συν-
τρόφων του. Ἐπρεπε νὰ θυσιά-
σῃ αὐτὸς, ὅσο κ' ἂν ἦταν νέος
κ' ὅσο κ' ἂν ἀγαποῦσε τὴ ζωὴ.
Τὶ σημασία εἶχε ἂν ἦταν ἄθωος;
Ἀπότομα, λοιπὸν, πῆρε τὴν ἀ-
πόφασί του. Ἐνὸς ὁ Μάξουελ κ'
ὁ Μπρέλτ ἐξακολουθοῦσαν νὰ πα-
ραπονοῦνται μὲ χαμηλωμένα μά-
τια, ὁ ιεραπόστολος γύρισε κρυφά,
διέλεξε ἀπὸ τὰ χασιὰ πὺν
ἦταν στὴν ἄκρη ἑνα δέκα καρρὼ
καὶ τὸ ἀκούμπησε ἀπάνω στὰ γό-
νατά του.

Ἐμπρός! Ἄς ἐξακολουθή-
σουμε τὸ παιχνίδι, εἶπε στυγνὸς φί-
λους του.

Κι' ὅταν ὁ Μπρέλτ μοίρασε τὰ
χασιὰ, ὁ Οὐίλλιαμ Σῶ, τοὺς ἀ-
νήγγειλε μὲ σταθερὴ φωνή:

Ἄσσο καὶ δέκα!

Ἐπειτα ἔσφιξε τὸ χέρι τοῦ
Μάξουελ καὶ τοῦ Μπρέλτ πὺν μό-
λις κατάφεραν νὰ κρύψουν τὴ
χαρὰ τους καὶ ἐγγῆκε δίχως νὰ
γυρίσῃ τὸ κεφάλι ἀπὸ τὴν παγό-
δα.

Ὑστερα ἀπὸ λίγα λεπτά τῆς
ὥρας, ἀνάμεσα σὲ δυὸ Κινέζους
πὺν τὸν κρατοῦσαν σφιχτὰ ἀπὸ
τὰ χέρια, φοιρόκταν μέσα στὴ
σκηνή τοῦ Κουάν-Σέν.

Ἐσεῖς λοιπὸν σκοτώσατε τὸ
παιδί μου; τὸν ρώτησε τότε μὲ
μιά ἀξιοθαύμαστη ἀπόθεια ὁ Κι-
νέζος ἀρχηγός.

Ὁ Οὐίλλιαμ Σῶ δὲν τοῦ ἀπάν-
τησε. Ὁ Κουάν-Σέν τότε τὸν
κύτταξε βαθειὰ στὰ μάτια κ' ἔ-
ξακολούθησε:

Ἐκείνος πὺν σκότωσε τὸ
παιδί μου εἶνε ἑνας δειλός! Εἶ-
μαι γέρος καὶ τὰ χρόνια πὺν πέ-
ρσαν μ' ἄφρησαν κάποια πείρα
τῆς ζωῆς... Ἐσεῖς λοιπὸν δὲν ἔ-
χετε τὰ μάτια δειλοῦ. Ἐνας δει-
λὸς δὲν θάβρανε ποτέ ἀπ' τὴν
παγόδα γιὰ νὰρθεῖ μονάχος νὰ
θανατωθῇ. Ὁ τὸν ἔφεραν ὡς
ἐδὼ πέρα οἱ σύντροφοί του. Αὐ-
τὴ εἶνε ἡ γνώμη μου. Ἐπειτα
ἐλέγω ὅτι εἰσάσατε ἱεραπόστολους.
Μπορεῖτε νὰ μὴ ὀρκισθῆτε στὸ
Θεὸ σας, ὅτι ἐσεῖς σκοτώσατε τὸ
παιδί μου;

Ὁ Κουάν-Σέν διέδασε στὰ μά-
τια τοῦ Σῶ τὴν τραγωδία τῆς

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΟΤΑΝ ΗΜΟΥΝ ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

(Πὺς περιγράφει ὁ μέγας ποιητὴς Ἀλφρέ ντέ Βινιὺ τις ἐνεργειές του γιὰ τὴν ἐκλογὴν του ὡς Ἀκαδημαῖκου)

Πολλοὶ μὲ συμπόθεισαν ἀμέσως
νὰ ἐπισκεφθῶ τοὺς δυὸ πανίσχυρους
τότε Ἀκαδημαῖκους, τὸν Ρουαγιέ -
Κολλάρ δηλαδὴ καὶ τὸν κ. Ντέ
Μπαράντ, καὶ νὰ τοὺς παρακαλέσω
νὰ μὲ ὑποστηρίξουν.

Χωρὶς σχόλια, ἀγαπητοὶ μου ἀνα-
γνώσταί, σᾶς παραθέτω παρακάτω
τὴς λεπτομέρειες τῶν ἐπισκέψεών
μου αὐτῶν. Ἰδοὺ:

Κυριακὴ, 30 Ἰανουαρίου 1842. Ἐ-
πίσκεψίς μου στὸν Ρουαγιέ - Κολλάρ.
Κατέβηκα ἀπ' τὸ ἀμάξι. Ἔδωσα στὸ
θυρωρὸ τὴν κάρτα μου, ἀνέβηκα στὸ
σαλόνι κ' ἀμέσως φάνηκε ὁ Ρουαγιέ -
Κολλάρ, μουσκακόμοιρος, σάν τὸν «κα-
τὰ φαντασίαν ἀσθενή», τυλιγμένος μ'
ἑνα παλτό τριμμένο καὶ ριγμένο ἔπάνω
ἀπ' τὸ νυκτικὸ του.

ΡΟΥΑΓΙΕ - ΚΟΛΛΑΡ. — Ἐλαβὴ
τὴν κάρτα σας, κύριε ντέ Βινιὺ,
ἀλλὰ σᾶς ζητῶ συγγνώμην, πὺν δὲν
μπορῶ νὰ σᾶς δεχθῶ... Εἶνε ὁ γι-
ατρός μου μέσα κ' εἶμαι ἀσθενής...

Εἴτω. — Κύριε, ὁρίστε μου μιά ἄλ-
λὴ μέρα νὰ ξανατερασθῶ...

ΡΟΥΑΓΙΕ - ΚΟΛΛΑΡ. — Κύριε,
ἐάν πρόκειται γιὰ τὴν καθιερωμένη
ἐπίσκεψιν τῶν ὑποψηφίων Ἀκαδη-
μαϊκῶν στὰ ἴδια μέλη τῆς Ἀκαδη-
μίας, μὴν ἐνοχλεῖσθε πειὰ... Θεωρῶ
τὴν ἐπίσκεψί σας αὐτὴ ὡς ἔγκυρον...

Εἴτω. — Ἐυχαριστῶ, κύριε... Μπο-
ρῶ ὅμως, ἔτσι στὸ πόδι, νὰ μάθω
τὴν πολὺτιμη γνώμη σας γιὰ τὴν
ὑποψηφιότητά μου:

ΡΟΥΑΓΙΕ - ΚΟΛΛΑΡ. — Ἡ γνώ-
μη μου εἶνε ὅτι εἰστε ἀτυχος. Ναί...

ψυχῆς του καὶ συνέχισε τώρα μὲ
γλυκὸ τρόπο:

Δὲν ἀπαντᾷτε; Εἶμαι βέ-
βαιος ὅτι θυσιάζετε γιὰ τοὺς φί-
λους σας. Ὁ δολοφόνος τοῦ παι-
διοῦ μου ἔχει μείνει πίσω στὴν
παγόδα. Δὲν ἔξω ποὺς ἀπ' τοὺς
δυὸ ἐπυροβολήσε, μὰ ἐλέπω κα-
θαρά, ὅτι οἱ σύντροφοί σας εἶνε
ἀνάνδροι καὶ δειλοὶ, ἀρρὸ δέχτη-
σαν χωρὶς κομμὰ διαμυστοῦντα
τὴν θυσία ἐνὸς ἀθώου. Μὴ φοβᾶ-
στε!... Θὰ σᾶς στείλω μὲ δυὸ
πιστοὺς ὑπηρετές μου στὸ Γκα-
γκάτο, στοὺς δικούς σας...

Ὁ Οὐίλλιαμ Σῶ ἔπλωσε τὸ
χέρι σάν νὰθελε νὰ στηριχθῇ ἀνά-
πν. Ἡ ἔσπονδικὴ εὐτυχία τὸν ζά-
λισε. Μπορεῖτε ὡστόσο νὰ προσέ-
ει. δι' ἑνας ἀπὸ τοὺς Κινέζους
ἐγγῆκε ἀπὸ τὴν σκηνή, ὑστερα ἀπὸ
μιά διαταγὴ τοῦ ἀρχηγοῦ του.

Τὶ θὰ κάνετε; ρώτησε τρο-
μαγμένος τὸν Κουάν-Σέν.

Θὰ ἐκδικηθῶ τὸ παιδί μου!
τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια ἀπά-
θεια ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κινέζων.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἀν-
τήχησε βαρεὰ τὸ κανόνι. Μιά
κόκκινη λάμψη ἀστραψε πάνω ἀ-
πὸ τὴν παγόδα. Ἐπειτα, ἀκού-
στηκε μιά τρομαχτικὴ ἐκρηχθῆς καὶ
μέσα στὸ μαρὸ κανὼν καὶ στὰ
ἐσθῆτα, πέθαναν μὲ τὸν πῶς τραγι-
κὸ θάνατο ὁ Μάξουελ κ' ὁ Μπρέλτ,
οἱ δυὸ ἄνδρσι σύντροφοί του.

Τὰ θὰ κάνετε; ρώτησε τρο-
μαγμένος τὸν Κουάν-Σέν.

Θὰ ἐκδικηθῶ τὸ παιδί μου!
τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια ἀπά-
θεια ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κινέζων.

Ἐκείνη ἀκριβῶς τὴν στιγμὴ ἀν-
τήχησε βαρεὰ τὸ κανόνι. Μιά
κόκκινη λάμψη ἀστραψε πάνω ἀ-
πὸ τὴν παγόδα. Ἐπειτα, ἀκού-
στηκε μιά τρομαχτικὴ ἐκρηχθῆς καὶ
μέσα στὸ μαρὸ κανὼν καὶ στὰ
ἐσθῆτα, πέθαναν μὲ τὸν πῶς τραγι-
κὸ θάνατο ὁ Μάξουελ κ' ὁ Μπρέλτ,
οἱ δυὸ ἄνδρσι σύντροφοί του.

Τὰ θὰ κάνετε; ρώτησε τρο-
μαγμένος τὸν Κουάν-Σέν.

Θὰ ἐκδικηθῶ τὸ παιδί μου!
τοῦ ἀπάντησε μὲ τὴν ἴδια ἀπά-
θεια ὁ ἀρχηγὸς τῶν Κινέζων.

(Μὲ τὸν εἰρωνικὸ κ' ἀναδὴ) :
Ναί... Εἰστε ἄτυχος... Αὐτὴ δὲν
εἶνε σήμερα ἡ λέξι τῆς μόδας ;

Εἴτω. — Δὲν ἔξω, κύριε, ποιὸς εἶ-
νε σήμερα ἡ λέξις τῆς μόδας !...

ΡΟΥΑΓΙΕ - ΚΟΛΛΑΡ. — Καὶ κά-
νετε περὶ ἡμῶν... Ἐστῶ... Μπορῶ
τοὺλάχιστον νὰ μάθω ἀπὸ σας τὸν
ἴδιο ποῖα καὶ πόσα εἶνε τὰ ἔργα
σας ;

Εἴτω. — Δὲν θὰ τὰ μάθετε ποτέ ἀ-
πὸ τὸ στόμα μου, κύριε, ἂν δὲν τὰ
μάθετε ἤδη ἀπ' τὴν κοινὴ γνώμη...
Δὲν διαβάσατε ἐφημερίδες ;

ΡΟΥΑΓΙΕ - ΚΟΛΛΑΡ. — Ποτέ !

Εἴτω. — Τότε, δὲν πάτε καθόλου
στὰ θέατρα ;... Τὰ ἔργα μου παί-
νονται συνεχῶς μὲ ἐξαιρετικὴ ἐπι-
τυχία, καὶ τὰ βιβλία μου ἔχουν τε-
τοια κυκλοφορία, ὥστε τὰ περισσότε-
ρα βρίσκονται τώρα στὴν ἐδδομὴ
ἡ ὀγδόη ἐκδοσί τους... Σᾶς εἶνε ἄ-
γνωστα ὅλα αὐτὰ ;

ΡΟΥΑΓΙΕ - ΚΟΛΛΑΡ. — Ναί...
Τὰ τελευταῖα χρόνια δὲν παρακο-
λοῦθῶ καθόλου τὴν πνευματικὴν

ζή-
την...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

Εἴτω. — Μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ
ἀντιπροέδρου τῆς ἀκαδημίας, ἔχω
πολύ ἄνεση νὰ γράψω...

με τα μάτια σου, αρχιβλάκα!
—Εύχαριστώ για την ώρα
σου γλύσσα!

—Σκαμμός!
Οι δυο σύντροφοι δεν είχαν
πιά λείψιμο, ως ότου έφτασαν στην
εξοχή του περιφραγμένου τοίχου που
έφραζε το χώρο των προωρισμένων
για την καταστροφή—δύο—έλε-
γαν—του καινούργιου ζεπέλιν
ή μάλλον της «Τιτάνιας».

Μόλις έφτασε εκεί, ο Ρουλτα-
μπιλ δεν μπόρεσε να συγκρατή-
σει μια κίνηση ικανοποίησης.

Ο αυτοκράτορας κ' η αυτοκρατορία
του είχαν πια κιάλα μέσα στον
περιφραγμένο χώρο. Ο Ρουλτα-
μπιλ κ' ο Λά Καντέρ μπήκαν κ'

αυτοί με τη σειρά τους. Άρριστε-
ρα τους οδηγούσαν μια σανιδένια
οικοδομή που χρησίμευε για το
στρατιωτικό της φρουράς.

Η πόρτα του μικρού αυτού σπιτιού
ήταν ανοιχτή και φαινόταν από
κει ένας μεγάλος θάλαμος γεμά-
τος στρατιώτες, οι οποίοι αφού

απέδωσαν τις τιμές στον αυτο-
κράτορα, άναβαν πάλι τις πίπες
τους.

—Ανάμεσα σ' αυτούς, ένας πυ-
ροσβέστης, σκυμμένος μπροστά σ'
ένα τραπέζι στον τοίχο, συνέτα-
σε κάποια έγγραφα. Πάνω απ'
το γραφείο κορόπαν από τον
τοίχο ένας καθρέφτης.

Ο Ρουλταμπιλ είπε στο Λά
Καντέρ:

—Θα μπούμε μέσα σ' αυτό το
θάλαμο και ό,τι κι αν συμβεί, κά-
νε τον κουφό και μη λές ούτε
λέξι...

Μόλις μπήκαν στο θάλαμο, οι
στρατιώτες που θροισόντουσαν έ-
κει και κάπνιζαν, δεν τους έδω-
σαν καμιά προσοχή. Μονάχα ο
πυροσβέστης, ο οποίος είχε τε-
λειώσει έντομα μεταξύ την αναφορά
του, γύρισε και τους κύτταξε με
ἀρετική περιέργεια.

Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

και το έβαλε στην τσέπη του. «Ε-
πειτα, με το ικανοποιητικό ύψος
ανθρώπου που τέλειωσε μια άγ-
γρεία, σηκώθηκε και έβλεπε στο
Λά Καντέρ:

—«Ας βρούμε έξω.
—Τελειώστε; τον ρώτησε ο
Λά Καντέρ μόλις βγήκαν έξω
απ' το θάλαμο.

—Μπα, φίλε μου!... Δεν αρ-
χίσαιμε ακόμα!...

—Τώρα τα προκόψαμε!...

—Τώρα πρέπει να προφτά-
σουμε την αυτοκρατορική συνο-
δεία... Μά προηγουμένως περι-
μενε λίγο...

Καθώς θροισόντουσαν τη στιγ-
μή εκείνη αποικονομικοί σε μια
σκοτεινή γωνιά, γεμάτη από κά-
θε λογής απορρίμματα, ο Ρουλτα-
μπιλ έβγαλε το χαρτί που είχε
γράψει με τόση προσοχή, το έ-
σπασε σε μικρά-μικρά κομματάκια
και τα πέταξε ανάμεσα σ' άλλα
σκουπίδια.

—Τί είν' αυτό πάλι; μουρμού-
ρισε ο Λά Καντέρ. Έγώ σε πε-
ρίμενα τόσο ώρα να γράφεις, τρέ-
τους.

—Ανάμεσα σ' αυτούς, ένας πυ-
ροσβέστης, σκυμμένος μπροστά σ'
ένα τραπέζι στον τοίχο, συνέτα-
σε κάποια έγγραφα. Πάνω απ'
το γραφείο κορόπαν από τον
τοίχο ένας καθρέφτης.

Ο Ρουλταμπιλ είπε στο Λά
Καντέρ:

—Θα μπούμε μέσα σ' αυτό το
θάλαμο και ό,τι κι αν συμβεί, κά-
νε τον κουφό και μη λές ούτε
λέξι...

Μόλις μπήκαν στο θάλαμο, οι
στρατιώτες που θροισόντουσαν έ-
κει και κάπνιζαν, δεν τους έδω-
σαν καμιά προσοχή. Μονάχα ο
πυροσβέστης, ο οποίος είχε τε-
λειώσει έντομα μεταξύ την αναφορά
του, γύρισε και τους κύτταξε με
ἀρετική περιέργεια.

Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

—Ο Λά Καντέρ όμως του έπε-
βλήθη άμέσως με το τρομερό του
ύψος. Μά, βλέποντας το Ρουλ-
ταμπιλ να διευθύνεται προς το
γραφείο που υβίς το είχε αφή-
σει αυτός, δεν μπόρεσε να κρα-
τηθή και τον ρώτησε:

—Τι εσχάσε να κάνετε ε-
δώ;... Δεν έχετε καμιά ύπηρε-
σία εδώ...

Ο Ρουλταμπιλ του έδειξε με
μια ματιά τον τρομερό Λά Καν-
τέρ και ποφόρε μονάχα μια λέ-
ξη: «Πολίτσει!» (Αστυνομία).

Αμέσως ο πυροσβέστης, ο ο-
ποίος είχε δει νύχτα πριν από
λίγους μήνες, τον έβλεπε με
αδελφική φιλία και τον προσ-
έλασε με μια χροιά που έδει-
χνε ότι τον γνώριζε καλά.

σιών, των κοραστών γεφυρών,
που έφταναν από τη μια ως την
άλλη άκρη του θόλου του που
βρισκόταν σε 4' μέτρα πάνω απ'
το έδαφος, τα πλήθη των εργα-
τών που κυκλοφορούσαν κατά δε-
κάδες εκατοντάδων εκεί μέσα, τα
άτελείωτα σφυροκοπήματα, ο πά-
ταγος, ζάλιζαν, σύντριβαν, έκμη-
δένιζαν...

Η «Τιτάνια» έδμιουργείτο έ-
κει μέσα...

Ζαλιμένος, βαμπαμένος από
τις χιλιάδες των ηλεκτρικών φω-
τών, ο Ρουλταμπιλ στάθηκε μια
στιγμή, νιώθοντας την καρδιά
του να χτυπά δυνατά και γε-
μάτη αγωνία... «Αρπάξε με μια
νευρική κίνηση το χέρι του συν-
τρόφου του και του είπε:

—«Ε, λοιπόν, την βλέπεις την
τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

Ήταν πια σχεδόν έτοιμη ή

τορπίλη των 300 μέτρων;... Κι-
ώς βλέπεις, δεν ήταν όνειρο!

Ναι, δεν ήταν όνειρο... Η τορ-
πίλη που κατασκευάζονταν εκεί
μέσα είχε 300 μέτρα μήκος.

τοσαν και πλησιάζοντας πάντοτε
ἀρετά των αυτοκρατόρων για ν' α-
κούνη τα λόγια του που αναγκα-
ζόταν να τα φωνάζει μέσα σ' ε-
κείνον τον πάταγο...

Έτσι τα επιβεβαιώσαν όλα και
εξεβήκαν μαζί με τους άλλους
μέσα στον κόνο της ίδιας της
«Τιτάνιας», μέσα στη χαλυδένια
εκείνο κόνο που θα έκλεινε τις
άλλες, τις μικρές «Τιτάνιες».

Ο αυτοκράτορας εξηγήσε τα
πάντα, έδινε λεπτομέρειες για τα
κυριότερα εξαρτήματα της τορ-
πίλης, και, τέλος, σταματώντας,
είπε επίσημα:

—Ο α τ η σ τ ε ί λ ο υ μ ε
π ρ ὶ τ α σ τ ὸ Παρίσι!...

Μά θα φτιάξουμε κ' άλλες «Τι-
τάνιες». Αν παρουσιαστή η ανάγκη
και θα τις στείλουμε σ' άλλα ση-
μεία της γης... Μπορούμε, π.χ.,
να στείλουμε μια στο Λονδίνο!...

Στέλνουμε όμως την πρώτη στο
Παρίσι, γιατί όλος ο κόσμος α-
γαπάει το Παρίσι και άμα το δη-
κατοστραμένο, θα κλάψη!...

Αυτά τα λόγια είπε ο μονάρχης
των δακρύων.

Και, για ν' άκουστούν καλύ-
τερα, είχε διατάξει να σταματή-
ση κάθε εργασία.

Μέσα στη σιωπή που ήταν α-
κόμα περισσότερο έντυπωσιακή,
γιατί είχε διαδεχτεί τον προηού-
μενο θόρυβο, ο αυτοκράτορας εξα-
κολούθησε, ενώ οι δημοσιογράφοι
είχαν βγάλει τα καρό τους και
στενογραφούσαν τα ιερά του λό-
για:

—Εξοχώτατοι κύριοι, είδατε
το έργο! Θα είνε έτοιμο σε δυό
μήνες. Σε δυό μήνες, αν το Πα-
ρίσι δεν άκούσει τη φωνή της
φιλίας μας και της συνγνώμης, δεν
θα υπάσχη πια... Έπειδή δεν
είμαστε άδελφοί, θα γνωρίσουμε
στούς έγχθρους μας τούς θρούς
της ειρήνης, την οποία θέλουμε
διαρκή και τέτοια που ο γεμα-
νικός πολιτισμός να μη διατρέξη
πια κανένα κίνδυνο... Δεν θε-
λήσαμε αυτό τον πόλεμο, μα αφού
μας τον επέβαλαν, είνε δικαίο να
επιωφεληθούμε απ' αυτόν για ν'
άπαιτήσουμε τη θέσι που μας
χρειάζεται για την ανάπτυξή μας
σε όλες τις ηπείρους... Ο κό-
σμος θα το καταλάβει αυτό ή, ο
κόσμος θα πεθάνη!... Περιγρά-
τε και επαναλάβετε σ' όλο τον
κόσμο τα λόγια μας!... Με όλη
μας την καρδιά την κατασχυρι-
μένη από τις παρούσες δυνα-
μίες κ' από την πρόβλεψη των
μελλοντικών καταστροφών, είχό-
μαστε τα λόγια μας ν' άκουστούν
απ' τούς χειρότερους μας έχ-
θρούς! Αυτοί ξέρουν τη δύναμη
του έργου που φαντάστηκαν ε-
ναντίον μας και το όποιο σπρέ-
φουμε έναντιόν τους!... Μπορεί-
τε να τούς πείτε, ότι είδατε με
κάθε έλευθερία να τελειώνουν ή
εργασίες της πιο τρομερής κα-
ταστροφικής μηχανής που φαν-
τάστηκε το ανθρώπινο μυαλό, της
μηχανής του Φουλμπερ, της ο-
ποίας τα πρώτα πειράματα έγιν-
ναν στην Άγγλια...

Αυτά τα λόγια είπε ο μονάρχης
των δακρύων.

Και, για ν' άκουστούν καλύ-
τερα, είχε διατάξει να σταματή-
ση κάθε εργασία.

Μέσα στη σιωπή που ήταν α-
κόμα περισσότερο έντυπωσιακή,
γιατί είχε διαδεχτεί τον προηού-
μενο θόρυβο, ο αυτοκράτορας εξα-
κολούθησε, ενώ οι δημοσιογράφοι
είχαν βγάλει τα καρό τους και
στενογραφούσαν τα ιερά του λό-
για:

—Εξοχώτατοι κύριοι, είδατε
το έργο! Θα είνε έτοιμο σε δυό
μήνες. Σε δυό μήνες, αν το Πα-
ρίσι δεν άκούσει τη φωνή της
φιλίας μας και της συνγνώμης, δεν
θα υπάσχη πια... Έπειδή δεν
είμαστε άδελφοί, θα γνωρίσουμε
στούς έγχθρους μας τούς θρούς
της ειρήνης, την οποία θέλουμε
διαρκή και τέτοια που ο γεμα-
νικός πολιτισμός να μη διατρέξη
πια κανένα κίνδυνο... Δεν θε-
λήσαμε αυτό τον πόλεμο, μα αφού
μας τον επέβαλαν, είνε δικαίο να
επιωφεληθούμε απ' αυτόν για ν'
άπαιτήσουμε τη θέσι που μας
χρειάζεται για την ανάπτυξή μας
σε όλες τις ηπείρους... Ο κό-
σμος θα το καταλάβει αυτό ή, ο
κόσμος θα πεθάνη!... Περιγρά-
τε και επαναλάβετε σ' όλο τον
κόσμο τα λόγια μας!... Με όλη
μας την καρδιά την κατασχυρι-
μένη από τις παρούσες δυνα-
μίες κ' από την πρόβλεψη των
μελλοντικών καταστροφών, είχό-
μαστε τα λόγια μας ν' άκουστούν
απ' τούς χειρότερους μας έχ-
θρούς! Αυτοί ξέρουν τη δύναμη
του έργου που φαντάστηκαν ε-
ναντίον μας και το όποιο σπρέ-
φουμε έναντιόν τους!... Μπορεί-
τε να τούς πείτε, ότι είδατε με
κάθε έλευθερία να τελειώνουν ή
εργασίες της πιο τρομερής κα-
ταστροφικής μηχανής που φαν-
τάστηκε το ανθρώπινο μυαλό, της
μηχανής του Φουλμπερ, της ο-
ποίας τα πρώτα πειράματα έγιν-
ναν στην Άγγλια...

Αυτά τα λόγια είπε ο μονάρχης
των δακρύων.

Και, για ν' άκουστούν καλύ-
τερα, είχε διατάξει να σταματή-
ση κάθε εργασία.

Μέσα στη σιωπή που ήταν α-
κόμα περισσότερο έντυπωσιακή,
γιατί είχε διαδεχτεί τον προηού-
μενο θόρυβο, ο αυτοκράτορας εξα-
κολούθησε, ενώ οι δημοσιογράφοι
είχαν βγάλει τα καρό τους και
στενογραφούσαν τα ιερά του λό-
για:

—Εξοχώτατοι κύριοι, είδατε
το έργο! Θα είνε έτοιμο σε δυό
μήνες. Σε δυό μήνες, αν το Πα-
ρίσι δεν άκούσει τη φωνή της
φιλίας μας και της συνγνώμης, δεν
θα υπάσχη πια... Έπειδή δεν
είμαστε άδελφοί, θα γνωρίσουμε
στούς έγχθρους μας τούς θρούς
της ειρήνης, την οποία θέλουμε
διαρκή και τέτοια που ο γεμα-
νικός πολιτισμός να μη διατρέξη
πια κανένα κίνδυνο... Δεν θε-
λήσαμε αυτό τον πόλεμο, μα αφού
μας τον επέβαλαν, είνε δικαίο να
επιωφεληθούμε απ' αυτόν για ν'
άπαιτήσουμε τη θέσι που μας
χρειάζεται για την ανάπτυξή μας
σε όλες τις ηπείρους... Ο κό-
σμος θα το καταλάβει αυτό ή, ο
κόσμος θα πεθάνη!... Περιγρά-
τε και επαναλάβετε σ' όλο τον
κόσμο τα λόγια μας!... Με όλη
μας την καρδιά την κατασχυρι-
μένη από τις παρούσες δυνα-
μίες κ' από την πρόβλεψη των
μελλοντικών καταστροφών,

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

H. A. M. Η ΜΟΔΑ

ΤΙ ΘΑ ΦΟΡΕΣΟΥΜΕ

H. MONTERNES ΜΠΛΟΥΖΕΣ

—Πολλά από τ' απογευματινά φορέματα θα γαρνίζονται με ντε-κομπι δζουρέ και με άμπεριαν διαφανή επάνω στο δέγμα.

—Θα ιδούμε φορέματα, στα ό-πια το επάνω μέρος των κορ-σάζων θ' αποτελείται από μικρές λωρίδες υφάσματος διασταυρού-μενες σαν δίχτυ, και άλλα εργα-σμένα με ένγκρουσταίον θαυπές έ-πάνω σε τοίλι κι' άλλα τέλος κα-μωμένα από δαντέλλα.

—Τα μανίκια θα είνε τότε ά-πλά, τότε ιδιόρρυθμα, τότε μα-κρυνά, και τότε κοντά.

—Μερικά μανίκια θ' ανοίγουν έτσι, ώστε να φαίνεται το δέγμα στον ώμο, στον άγκώνα ή σε ό-ποιοδήποτε άλλο μέρος του βρα-χιόνος. Το άνοιγμα αυτό θα είνε σε σχήμα τριγωνικό ή στρογγυλό ή πολύγωνο, σαν άστρο.

—Τα βραδυνά φορέματα θα έ-χουν τέτοια σχέδια, ώστε θα ά-πενθυμίζουν συχνά τα ώρτια καλ-λίσματα φορέματα των αρχαίων ελληνικών αγαλμάτων, κι' έτσι πολλές ντιέες θα μοιάζουν το βράδυ με τις θεές της αρχαιότη-τος.

—Τα φορέματα αυτά θα γί-νονται ντραπέ, άλλ' όσο κι' άν φαίνονται άπλά, απαιτούν πολ-λή τέχνη και πολύ γούστο στην εκτέλεση.

—Τα βραδυνά επανωφόρια θα είνε ως επί το πλείστον μακρυνά ως τα πόδια. Κι' όταν θα είνε κοντά ή τρουά-ντα έμπρός, τότε θα γίνονται μακρυνά πίσω και θα φτάνουν στο μισό του φορέμα-τος.

—Τ' απογευματινά επανωφό-ρια θα γαρνίζονται με γούνα άν-τιθέτον χρώματος από το λαινό, με το όποιο θα είνε καμωμένα.

—Τα γκριζά επανωφόρια θα γαρνίζονται με λούτρε, τα κόκκι-να με γούνα μαύρη ή καφέ σκού-ρα, τα πράσινα με γούνα καφέ ή με δέγμα λεοπαρόδαιως και τα μαύρα με έριμνα.

—Τ' απογευματινά επανωφό-ρια θα κλείνουν με κουμπιά, με άγκυρώς και με κλίπς.

—Τα φορέματα ποιά θα φορέ-σουμε το απόγευμα άγνά, ή το βράδυ, θα είνε μαύρα, άσπρα ή άσπρόμαυρα, ως επί το πλείστον.

—Τα νέα καπέλλα θα κάνουν να φαίνεται πιο μακρυνά ή σι-λουέττα, γιατί θα είνε πιο ύψη-λά προς τα πίσω.

—Τα διάφορα όφράσματα, τα προσωρισμένα για καπέλλα, θα έι-νε τόσο λεπτά και τόσο μαλακά, ώστε θα μπορούμε να τα ντρα-πέρουμε και να τα πλισσάρουμε με πολλή ευκολία.

—Θα ιδούμε και πολλές τόκες και πολλά μουνιέ, από ύφασμα σνωτσέικιο.

—Πολλά βραδυνά φορέματα θα έχουν φούστες πλισέ, ή όποιες θα προβάλλουν κάτω από μια κοντή τουνίνα.

—Έχετε καμιά παλιά ζακέ-τα από λούτρε ή από μπαγι-τσάφες; Η Μόδα σάς επιτρέ-πει να την μεταβάλετε σ' ένα πολύ μοντέρμπο, χωρίς μα-νίκια, το όποιο θα φορέσετε έ-πάνω από το φόρεμά σας από

1) Μπλουζά από κρέπ μπλέ, γαρνιρισμένη με κρέπ άσπρο. — 2) Σεμιζέτα από λαινά, ή μεταξινό. 3) Μπλουζά από λαινά, ή μεταξινό άσπρο, γαρνιρισμένη με ύφασμα και κουμπιά μαύρα.

θαμπό κρέπ ή από μαύρο βελού-δο κοτελέ. Το φόρεμα θα είνε με μακρυνά μανίκια, τα όποια θα κουμπώνουν κάτω στον καρπό με δυό χοντρά πόν-πόν, καμωμέ-να από το περισσέμμα της γούνι-νης ζακέτας.

—Θα ιδούμε και φορέματα ά-πογευματινά, γαρνιρισμένα στα μανίκια με άλλεπάλληλα βραχιό-λια από λούτρε ή από άλλη ίσια γούνα.

—Θα ιδούμε και χαριτωμένα απογευματινά άνσάμπλ, με ζώνη γύρω στη ζακέτα από στενή λου-ρίδα γούνας, προ πάντων από ά-στρακάν, από μπράιτσάφες ή από λούτρε.

—Απογευματινά φορέματα ά-πό λαινά ή ντρα, θα κλείνουν στην τάγια με μια ζώνη άσπρί, ή όποια θα κλεινι κι' αυτή με μια μεγάλη πεταλούδα, καμωμέ-νη από ίσια γούνα.

—Τα μανσόν θα είνε και πά-λι της μόδας και θα γίνονται συ-νήθως από γούνα άλεπούς, σε σχήμα ίσιου μαξιλαριού. Θα γαρ-νίζονται δε έκστέρωθεν με σιρές γούνινες.

—Το πιο μοντέρνο απογευματι-νό φόρεμα θα γίνεται από μαύρο βελούδο και θα γαρνίζεται με γα-

κά και με ρεδέρ, και κάποτε και με πλαστρόν από έριμνα.

—Η γούνα πιθήκου θα γαρνί-ρη επίσης πολλά φορέματά μας και επανωφόρια. Θα την κόπτον-με σε μακρινές φράντζες, ή ό-ποιες θα σχηματίζουν βολάν γύ-ρω στις φούστες, στα μανίκια και στους ώμους.

—Όραίο άνσάμπλ γίνεται από λαινά γκούζο, γαρνιρισμένο με μαύρη γούνα, προ πάντων άσπρα-κάν.

—Μή προσαρμόσετε την γού-να στον γκαζά και στα ρεδέρ του επανωφοριού σας, άλλά ρίχνετε την επάνω στους ώμους σας. Έ-τσι θα μπορείτε να την φορέσετε και με άλλα άνσάμπλ και φορέ-ματα. Άλλωστε θα είνε έφ' ότος της μόδας τα επανωφόρια με τους ύψηλους κλειστους γακά-δες.

—Βέβαια, θα ιδούμε και έπα-νωφόρια με γισκάδες άνοιχτούς και σε σχέδιο διασταυρωμένου σαλιού.

—Άσκητά επανωφόρια θα κλεί-νουν, καθώς είπαμε, με μετάλλι-να κλίπς, άλλά και πολλά καπέλ-λα και πολλές τόκες θα γαρνί-ζονται με κλίπς, τα όποια θα συγκρατούν συνήθως το ντραπέ.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7 (Τηλέφ. 21-419)

Διευθυντής: ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ, (κατοικία) Χαλάνδρι.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Εσωτερικού δι' έν έτος Δρχ. 200 II Εξωτερικού Δολάρια 6

Εξάμηνος 100 II Αμερικής

και δι' έτην την Άφρικην και Βελγικόν Κογκό έτήσια συνδρομή σελίνια 30

Αι έπιστολαί και τα χρηματικά έδάσματα δέον ν' άπευθύνονται προς τον

Ιδιοκτήτην της «Οικογενείας» κ. ΚΩΝΣΤ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΝ, Λέκα 7.

Τιμή έκάστου φύλλου Δρχ. 4.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΤΗΣ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ»:

Έν Άμερική Mr D. Stroumbos 602 w. 187 th Str (Apt.41) New York city, έν Αιγύπτω—Σουδάν δ κ. Χριστόδουλος Σαράφης, 12 Cheikh Soliman Pacha, Alexandrie, και έν Βελγική Κογκό δ κ. Γεώργ. Αντωνιάδης B. P. 445 Elisabethville Congo — Belge. δτου δέον ν' άπευθύνονται οι ενδιαφερόμενοι.

ρισμα, κι' έτσι θα χρησιμοποιούν και ως στηρίγματα και ως στο-λίδια.

—Ένα κλός από φέτρε πράσι-νο—μοντέλο του Παρισινού οί-κου Ρομπέρ—έχει καλότητα κο-μένη και άνάμεσα από αυτή περ-νάει μια καφέ βελούδινη κορδέλ-λα. Η δυό άκρες της κορδέλλας, στην κορυφή της καλότητας, συγ-κρατούνται με άποάλινα κλίπς.

—Μια τόκα από δυοσινί βε-λούδο του Παρισινού οίκου Φλε-ρύ, ντραπέ, λήγει σε μεγάλο φίδγκο πίσω, συγκροτούμενο με κλίπς διάστικτο με στράς.

—Πολλά φορέματα σκούρα θα γαρνίζονται με κουμπιά χρωμα-τιστά.

—Ένα μαύρο φόρεμα παίρ-νει άμέσως μια όμι χαρωπή, άν το γαρνίζουμε με κόκκινα κου-μπιά, ή με κουμπιά κορδάλλινα.

—Θα ιδούμε και φορέματα μαύρα, γαρνιρισμένα με κόκκινα ζαιμιά, προσωρισμένα στο κορ-σάζ, με κουμπιά μαύρα ή γαρνι-ρισμένα με κόκκινο κορτοννέ δια-σταυρούμενο έμπρός όπως τα κορ-δόνια των κορσέδων, σε κόκκινα κουμπιά.

—Φορέματα μαύρα, θα γαρνί-ζονται και με χρωματιστές βελο-νιές, ή όποιες θα σχηματίζουν διάφορα μοτίφ.

—Τα κουμπιά με τα όποια θα γαρνίζουμε τα φορέματά μας θα είνε διαφόρων σχεδίων, στρογγυ-λά, τρίγωνα, τετράγωνα και κα-μωμένα από διάφορα ύλικά, από γαλαξόλιθο, από άσπρακο, από στράς.

—Θα ιδούμε και κουμπιά σε σχήμα μικρών λουλουδιών, μαρ-γαρίτας, τριαντάφυλλου κλπ. και σε σχήμα μικρών άστρων.

Η ΠΑΡΙΣΙΝΗ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Η ΓΑΛΛΙΑ, Η ΑΙΤΑΙΑ, ΚΙ' Η ΓΕΡΜΑΝΙΑ

—Η Γαλλίδα παντρεύεται για ν' αποκατασταθή, ή Άγγλιδα έ-πειδή έτσι είνε ή συνήθεια, κι' ή Γερμανίδα από έρωτα.

—Η Γαλλίδα αγαπά ύσπον να γείρη στη δύνη της ή σελήνη του μέλιτος, ή Άγγλιδα έφ' ό-ρου ζωής κι' ή Γερμανίδα και πέρα άπ' τον τάφο άκόμα!...

—Η Γαλλίδα πηγαίνει την κόρη της στο χορό, ή Άγγλιδα στην έκκλησία κι' ή Γερμανίδα στην έκκλησία και στο χορό.

—Η Γαλλίδα διακρίνεται για τα χαροτολογήματά της, ή Άγ-γλιδα για την παρατηρητικότητα της κι' ή Γερμανίδα για τα αίσθηματά της.

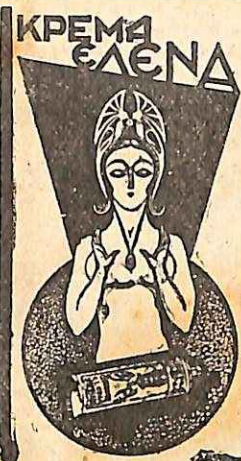
—Η Γαλλίδα μιλάει άμορφα, ή Άγγλιδα συζητεί σοβαρά κι' ή Γερμανίδα δίνει σοφές άπαντή-σεις.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε άπολύτως ικανοποιητικές τιμές παλαιά διά-φορα βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσας, καθώς και διά-κληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: «Οικογένειαν», Λέκα 7 Άθήνας.

ΛΑΜΠΑΙ ΑΜΠΑΖΟΥΡ ΠΑΡΣΥΜΕ

ΠΛΑΤΕΙΑ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΥΤΣΗ

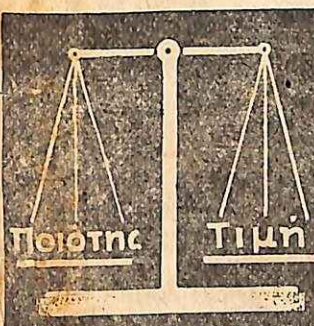
ΑΧΙΛ. ΙΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

Απαραίτητον καλλωπιστικόν διά κά-θε Κυρίαν. Διατηρεί την δροσερότητα του προσώπου. Καθαρίζει το δέγμα. Έ-ξολείπει τās ρυτίδας. Προφυλάσσει το πρόσωπον από τās καιρικώς μεταβολάς. Έγκός της λιπαράς κρέμας, ή όποιω χρησιμοποιείται τον χειμώνα, δένσθε να ζητήσετε και

ΚΡΕΜΑ ΕΛΕΝΑ

στηνή για τούς θερινούς μήνας. Πωλείται πανταί

Έκατό πλανώνται Έκατομμύρια όμως όχι!

Η απόδειξις τούτου είνε ότι σημε-ρον πλέον των 6 εκατομμυρίων από-μων κάμνουν καθημερινώς χρήση της όδοντοπάστας ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ και απέκτησαν ωραίους λευκούς δόντας. Το ΧΛΩΡΟΔΟΝΤ είνε το ιδεώδες προϊόν καλής ποιότητας και εύθυνης Τιμής.

Chlorodont

ΙΔΕΝΟΠΑΘΕΙΑ-ΡΑΧΙΤΙΣΜΟΣ

Υπό του παιδίατρου παθολόγου

ΑΘΗΝΑΙ Σολωμού 39 (Τηλέφ. 20—287) 8—9 και 2—5

ΣΠΥΡΟΝ ΜΠΑΛΛΗ

ΕΙΔΙΚΗ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ

είδικως άσχεληθέντος έν BIENNH.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ Ιατρείον Ήραίου — Κωνσταντινίου

11 — 1 και 6 — 7 (Τηλέφ. 40—582)

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΠΟΤΗΣ Β. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Θεμιστοκλέους 1 — Άθήναι

Αναλαμβάνει ύπεθέσεις πάσης φύσεως. Άριθ. Τηλ. 23060.

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ

Όχι διά ν' αγοράσετε, άλλά διά να θαυμάσε-τε την έφετεινήν μας συλλογήν Παρισινών μοντέλλων.

ΑΔΕΛΦΟΙ ΚΟΝΤΟΥΖΟΓΛΟΥ

ΚΛΕΙΤΙΟΥ 8

(Πάροδος Έδαγγελιστορίας)

ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ σάς ενδιαφέρει

PERMANANT ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ

100 Δραχμάς 100

13 Χαλκοκονδύλη 13

ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

ΧΑΡΙΝ ΡΕΚΛΑΜΑΣ

Κάθε κομψή κυρία δὲν πρέπει νὰ βιασθῇ νὰ ράψῃ τὰ φορέματά της. Ἄς ἐπισκεφθῇ τὸν **ΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ** τῆς διπλωματούχου μεδίστας

ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΟΣ

ΧΡΥΣΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ

Ἀρχὴ Συνοικισμού Βύρωνος
Ὁδὸς Ἀδριαντίου Κοραΐ
καὶ Ἀθηνῶν ἀριθ. 6
(Πρώτῃ στάσει)

Θὰ εἶδῃ ὅλα τὰ τελευταῖα μοντέλλα τῆς σαῖζν με χάρι. Παριζιάνικο γούστο καὶ τιμὰς λογικὰς.

Γίνονται δακτὺλ παραγγελίαι καὶ ἀπὸ τῆς ἀποστολῆς ἐπὶ μέτρον.

— Πῶς θα ἐφοδιασούμεε ἡμῶς τὴν ναινούργια μας νουζίνα, γυναῖκα

— Ἀηγιόστολα! Θα πᾶς σὺ τοῦ **ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΥ** (πραξιλέγους 39) καὶ θὰ παρῇ ἀπὸ ἐκεῖ ὅσα λα χρεῖωδὴ τῆς νουζίνας μας —

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Ἀποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξίδια εἰς τὰς διαφόρους ἰαματικὰς πηγὰς, προτιμώντες νὰ λαμβάνετε ταῦτα εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Ὑδροθεραπευτήριον **"ΦΟΙΝΙΞ"**, ἸΩΝΟΣ 3, παραπλευρῶς θαλάσσης Κοτοπούλη. Τὰ ἰαματικὰ τεχνητὰ λουτρά τῶν διαφόρων λουτροπέλεων **ΑΙΔΗΨΟΥ—ΜΕΘΑΝΩΝ—ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ—ΥΠΑΤΗΣ**, ἀναπληροῦν τελείως τὰ ἰαματικὰ λουτρά τῶν ὡς ἂν ἀναφερομένων ἰαματικῶν πηγῶν. Ἱατρικαὶ συμβουλὴ δωρεάν. Τελεία ἀντακτίνισις.

Ὁραὶ **ΕΡΓΑΣΙΑΣ** 7 π.μ.—8 μ.μ.

ΜΟΝΟΝ ΕΓΩ ΑΓΟΡΑΖΩ!!

ΧΡΥΣΑ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΑΔΑΜΑΝΤΑΣ ΜΠΡΙΓΙΑΝΤ

Δακτυλίου λίθους ἰσχυρῆς ἀξίας, παντὸς εἶδους, ὁρολόγια, παλαιὰ ἀσκήματα, παντὸς εἶδους παράσημα - Νομισματὰ **ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΙΑ** (Φοῖνιξ, Εἰκόνες θυαντίνες, παλαιὰ Ἑλληνικὰ χαρτονομίσματα (ἀνέροια), κομπολόγια καὶ πῖπες, κερυμπαρία καὶ Γιούσερ, παντὸς εἶδους Κοράλλια, με ἀνωτέρας τιμὰς ὅλων τῶν ἄλλων καταστημάτων. Ὅστις μᾶς πωλήσῃ τὸ χρυσοῦν του ὁρολόγιον, ἀναλαμβάνομεν τὴν τοποθέτησιν τῆς μηχανῆς του εἰς νικελίνα κάσα.

Δὲν ρεγκλάμας **ΕΠΙΣΚΕΥΑΖΩ** ὁρολόγια ἡγγυημένα διὰ 2 ἔτη πρὸς 40 δρ. διὰ πᾶσαν ἐλάττην. Ἐχω τοὺς καλυτέρους τεχνίτας.

Κατασκευάζω καὶ πωλῶ καλλιτεχνικὰ κοσμήματα ἐκ χρυσοῦ καὶ πλατίνης εἰς πολὺ εὐθηνὰς τιμὰς.

ΠΡΟΣΟΧΗ!

Μὴ πωλήσετε τὰ κοσμήματά σας πρὸς τοὺς μᾶς ἐπισκεφθῆτε, καὶ τοῦτο πρὸς τὸ συμφέρον σας.

ΠΡΟΣΕΧΕΤΕ!! εἰς τὴν διεύθυνσιν καὶ τὸν ἀριθμὸν 56.

ΧΡ. Γ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ὁρολογιοποιὸς - Χρυσόχοος
56—ΑΘΗΝΑΣ—56

"ΜΥΡΑΝΤΑ,"

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟΝ

ΜΥΡΟΠΟΙΤΑΣ

ΒΟΥΛΗΣ & ΛΕΚΑ 2

Χημικός

Γ. ΤΟΤΟΜΗΣ

ΚΟΛΩΝΙΑ ΜΙΧ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΓΛΟΥ

Ἀσυναγώνιστος καὶ πασίγνωστος. Με πλούσιον ἄρωμα. Διεδόθη κατὰ πληθικῶς. Κατέκτησεν ὅλας τὰς τάξεις, λόγῳ τῆς ποιότητός της.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ : Πλατεία Παλαιῶν Δημοκρατηρίου, ἀριθ. 103 καὶ 104.

Γ. Ν. Μουμουτζῆς

Ἱατρὸς δερματολόγος. Ἐπὶ δεκαεξάτιον ἔτη μελετῇ τῆς ἰδιαιτέρας Κλινικῆς τοῦ Καθηγητοῦ κ. Γεωρ. Φωτεινοῦ. Δέχεται ἐνδὲς Καρφαλλινίας καὶ Τσιγὰς 1.

Ὁραὶ 8—11 π.μ. καὶ 5—7 μ.μ.

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΕΤΑΞΕΥΤΑ Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἐργαστήριον ἐν τῷ μοναστηρίῳ τοῦ Κασοῦ. ὁμήρατες μας εἶναι ἀπὸ καθαρὰν ἰαλὴν μέταλλον καὶ ἄνευ οὐδενὸς **ΕΠΙΒΑΡΥΝΣΕΩΣ** ἔχομεν δὲ συλλογὴν ἐξ ὅλων τῶν **ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ**.

Ε. ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

Ἐργαζ. 1 Πλατεία Συντάγματος.
Τηλ. 29-429

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΑΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ - ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ ΑΧΑΡΝΩΝ 182 ΤΗΛ. 80786